

Tâm Thực

Contents

Tâm Thực	2
1. Chương 1-1: Nhắc Nhở	2
2. Chương 1-2: Đêm Đầu	3
3. Chương 2	6
4. Chương 3	7
5. Chương 4	9
6. Chương 5	10
7. Chương 6	12
8. Chương 7	14
9. Chương 8	16
10. Chương 9	18
11. Chương 10	19
12. Chương 11	22
13. Chương 12	24
14. Chương 13	27
15. Chương 14	29
16. Chương 15	31
17. Chương 16	34
18. Chương 17	37
19. Chương 18	39
20. Chương 19	42
21. Chương 20	45
22. Chương 21	47
23. Chương 22	49
24. Chương 23	53
25. Chương 24	57
26. Chương 25	61
27. Chương 26	63
28. Chương 27	68
29. Chương 28	72
30. Chương 29	76
31. Chương 30	80
32. Chương 31	83
33. Chương 32	85
34. Chương 33	89
35. Chương 34	91
36. Chương 35	94
37. Chương 36	97
38. Chương 37	100
39. Chương 38	105
40. Chương 39	107
41. Chương 40	113

42. Chương 41	115
43. Chương 42	116

Tâm Thực

Giới thiệu

Thể loại: R18, hắc ám, vận vẹo biến thái, trọng khẩu vị, đoản ngắn, ngược luyến tình thâm, huyền ng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-thuc>

1. Chương 1-1: Nhắc Nhở

Từ nhỏ, mẹ đã lập ra rất nhiều quy củ cho Tiểu Triệt.

Tỷ như, mỗi ngày phải đánh đàn ít nhất một giờ, mỗi đêm trước 8 giờ nhất định phải về nhà, buổi tối 11 giờ nhất định phải đi ngủ, không thể hút thuốc không được uống rượu, trong kì thi nhất định phải xếp hạng 50 trở lên... Trong đó, cơ bản nhất, trọng yếu nhất, chính là tuyệt đối không được tiến vào căn phòng dưới tầng hầm — phòng của cha.

“Tại sao?” Tiểu Tiểu Triệt hỏi.

“Bởi vì trong căn phòng ấy có chứa một con quái thú nhện đỏ, một khi nó nhìn thấy con, sẽ từng miếng từng miếng đem con gặm nát!”

Tiểu Triệt biết, mẹ không có lừa cậu.

10 tuổi, vì đuổi theo con mèo đen, cậu từng có đi qua nơi ấy một lần. Khi đó cha mẹ đều không có ở nhà, người hầu tỳ tập dưới nhà bếp.

Dưới ánh sáng u ám tăm tối, cậu tận mắt thấy con mèo chạy vào một khe cửa.

Lòng hiếu kì làm tim cậu đập bịch bịch, cậu chậm rãi tiến gần đến nơi đó, nhưng mà, tay vẫn chưa kịp chạm đến cánh cửa, liền nghe thấy tiếng mèo kêu rít gào vùng vẫy — đó là tiếng kêu cực kì đáng sợ, giống như một cái móng tay dài nhọn dính đầy máu kéo dài trên vách tường, lại tựa như một cây ngân châm đâm thẳng vào màng nhĩ con người... Con mèo này, nhất định đã chạm đến một vật cực kì đáng sợ!

Tiểu Triệt nhanh chóng đẩy cửa, nhưng sau cánh cửa hình như có vật nào đấy đang đứng chặn, nên cậu không đẩy vào được!

Cậu rống to tên con mèo, mà nó tựa như đã chết rồi, tiếng gào rít cũng nín bặt đi, cửa gỗ “oành” một tiếng đóng sập lại.

Rõ ràng không hề có gió.

Lúc đó Tiểu Triệt sợ đến mức ngồi bệt xuống sàn, ngón tay lại chạm đến thứ chất lỏng ẩm ướt, sền sệt.

Trong nháy mắt ấy, cậu sợ đến mức hét to “A”, lồm cồm bỏ chạy khỏi tầng hầm...

Một ngày đó, cậu bị mẹ tàn nhẫn tát hai bạt tai. Rõ ràng trước đây bà chưa bao giờ đánh cậu.

Một ngày đó, mẹ khóc, cha yên lặng không nói gì.

Một ngày đó, cậu cũng khóc. Máu cùng lông mèo trong tay mỗi giờ mỗi khắc đều nhắc nhở cho cậu biết, chỉ vì lòng hiếu kỳ ngu xuẩn của mình, mà cậu đã mất đi người bạn mình mới đem về...

Từ đó về sau, năm năm kế tiếp, cậu không bước một bước nào xuống tầng hầm.

2. Chương 1-2: Đêm Đầu

Năm năm trôi qua, Tiểu Triệt từ một chú hamster đáng yêu đã trở thành một chàng trai 1m75, cơ thể mềm mại mập mạp trở nên rắn chắc kiện mỹ, tóc lúc trước có chút ngả vàng nay vừa đen lại vừa mềm, đôi mắt đen to tròn bây giờ trở thành đôi mắt lạnh lẽo hẹp dài. Bởi vì từ nhỏ đã bị mẹ quản giáo nghiêm ngặt, nên cậu không những có thành tích ưu tú dị thường, mà còn có thể chơi piano, đàn violon, chơi bóng rổ, vẽ,... Nói chung, cậu của hiện tại quả thực chính là tình nhân trong mộng của các cô gái.

Có điều, các cô gái tuy si mê cậu, nhưng thật không dám tới gần. Bởi vì cả người cậu lúc nào cũng toát ra vẻ lạnh nhạt, đôi mắt thường xuyên u ám, tựa hồ không hứng thú đối với chuyện nam nữ. Gửi cậu bức thư tình cậu cũng chẳng hồi âm, thậm chí còn không thèm liếc mắt đọc, ngay cả khi đứng trước mặt cậu tỏ tình cậu sẽ lập tức từ chối.

Các nam sinh ban đầu còn xem cậu là tình địch, sau đó thấy cậu có vẻ không thích giao du với con gái, liền thử phả nhẹ nhõm, bọn họ liền nổi lại mối quan hệ với cậu. Cậu thường đi cặp với một tên kỳ quái, lớn hơn cậu một lớp, cơ thể đã sớm thành thực suy nghĩ cực kỳ tà ác, tên là Tất Văn Đào, mọi người hay gọi thân mật là Sáo Sáo (tiếng lóng nghĩa là “bao cao su”). Cái tên này thích nhất là ngồi đoán màu nội y của các nữ sinh, thích nhất là kể cái mấy chuyện cười tục tĩu, đối với cách sử dụng bao cao su lại càng hiểu rõ hơn, thường hay phổ cập kiến thức cho đồng bọn làm thế nào để có thể ngừa thai cho bạn tình. Nhưng có trời mới biết, hẳn thậm chí còn chưa bao giờ được dùng đến bao cao su...

Sáo Sáo không hiểu vì sao những quyển sách ảnh tuyển tập tinh hoa của hắn lại không gợi lên được chút hứng thú nào cho Tiểu Triệt, cho nên thường mang theo ảnh đôi trụ, tranh biếm họa khẩu vị nặng nề này nọ để quấy rối Tiểu Triệt: “Này Tiểu Triệt, nhóc thật sự không có hứng thú đối với mấy cái này sao? Xem kĩ cái này đi, trang bìa có đủ cho nhóc tuổi chưa? Nhóc xem bộ ngực này xinh đẹp biết bao, vừa nhìn liền biết size D-cup, không quá nhỏ mà cũng không quá lớn, sờ lên vừa vặn bàn tay, màu sắc cũng...”

“Học trưởng Sáo Sáo, anh có sờ qua rồi hả?” Tiểu Triệt một bên bóp màu ra, một bên hỏi.

Quả nhiên, mặt Sáo Sáo liền đỏ ửng: “Đương nhiên... Đương nhiên sờ qua rồi!”

“Thật?”

“Xi, thế nhóc sờ chưa?” Sáo Sáo khịt mũi, “Anh nói cho nhóc biết, cũng tại nhóc chưa từng sờ thử, nên mới không biết con gái đến cùng có bao nhiêu tốt... Anh nói, đêm nay chúng ta đi chơi đi!”

“Tôi trước 9 giờ phải về nhà.”

Trường trung học tư thục hay có tự học buổi tối, bình thường 8 giờ 30 mới tan. Tiểu Triệt sau khi tan ra về nhà là đúng 9 giờ. Nhưng nếu như ra ngoài chơi, e rằng đến 12 giờ cũng chưa về được, có khi còn chơi đến thâu đêm.

“Ha? Nhóc là học sinh tiểu học sao?! Anh đã nói nhóc nên ở luôn trong trường đi mà, giống bọn anh này, muốn đi lúc nào thì đi, về thì trèo tường vào, quá trời cách! Mà nhóc đang vẽ cái quái gì vậy, mẹ ơi anh có chứng sợ mấy thứ dày đặc, nhóc vẽ mấy cái gì mà lít nha lít nhít vậy, còn có cái đen thui này là gì đây...”

Tiểu Triệt lấy cây bút chấm vào phần màu màu đỏ, kiên nhẫn điểm thêm một nét lên hình tròn màu đen trên giấy: “Nhện đỏ.”

“Hử, chính là loại nhện kịch độc?”

“Nhà tôi có một con lớn, bị nhốt dưới tầng hầm.”

“HẢ?! Thật hay xạo? Lớn bao nhiêu? Có ăn thịt người không?”

“Tôi chưa từng thấy.” Tiểu Triệt thấy màu nước đỏ theo mặt giấy trượt xuống, dần dần hòa cùng màu đen, chẳng biết vì sao, cổ họng lại có cảm giác khát khô, cả người nóng lên, “Ai biết được, nói không chừng sẽ ăn thịt người thật đó.”

“... Thật sao?!”

“Không.”

“Mẹ thằng quỷ dám chơi ông!!” Sáo Sáo đột nhiên nhớ tới đề tài chính, “Bàn xong rồi đó nha! Đêm nay cùng anh đi quẩy!”

Lúc này đến phiên Tiểu Triệt bắt măn: “Ai chấp nhận?!”

Tiểu Triệt bắt măn thì bắt măn, cuối cùng vẫn bị đám người Sáo Sáo lôi kéo vào trong quán bar.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Triệt tới bar, cũng là lần đầu tiên đến 9 giờ tối mà còn ở ngoài đường. Cậu gọi điện thoại về nhà, nói với người hầu một tiếng. Rồi ngồi ở phòng riêng cùng đám bạn uống rượu nói chuyện.

Điều kiện của phòng riêng cũng không tồi, màn hình phát ra thứ âm nhạc hạng nặng gây kích động, món ngon cũng lần lượt được bưng lên. Chỉ chốc lát sau, một nhóm các cô gái trẻ tuổi ăn mặc thiếu vải tiến vào căn phòng, cười duyên rót rượu cho đám nam sinh. Mấy con sói đói khát lúc đầu còn làm ra vẻ thân sĩ lịch sự, chẳng bao lâu sau đã ôm các cô lên đùi gỡ trò.

Chàng trai Sáo Sáo cũng còn khá ngại ngùng, cô gái ngồi cạnh chỉ dứt cho hắn mấy miếng hoa quả thôi mà mặt đã đỏ ửng. Tiểu Triệt hiểu rõ hắn, biết hắn sợ dĩ bây giờ then thùng đến vậy, là vì trong đầu đang tưởng tượng đến cảnh tối nay sẽ làm những gì với cô gái ấy... Dù sao cùng là lần đầu tiên, lý thuyết với cả thực tế cái gì nữa, nhiệt huyết đang sôi trào sắp bùng nổ rồi.

Nhân lúc cô gái đi ra ngoài bưng thức ăn vào, Sáo Sáo mới chú ý đến bên cạnh Tiểu Triệt không có cô nào bồi, chỉ lo ngồi ăn với nghe nhạc, hắn kinh ngạc chạy đến quát nhỏ vào tai cậu: “Này, Tiểu Triệt, khó khăn lắm mới đến được, cậu sao không hành động?”

“Nhìn các anh thôi là được.”

“HẢ?!” Sáo Sáo nháy nháy mắt, sau đó cười đến *** đặng, “Nhóc không phải là thuộc loại... Chỉ khi nhìn người khác làm mới hưng phấn... hentai () đó chứ?”

() hentai trong tiếng nhật có nghĩa là biến thái.

Tiểu Triệt cười: “Đừng nghĩ anh cũng giống anh như vậy?”

“Khụ khụ, không phải là tốt rồi!”

Các nam sinh bên cạnh cũng tập hợp lại đây: “Tiểu Triệt, thành thật khai báo, có phải nhóc có bạn gái rồi không? Nếu không thì mỹ nữ đứng trước mặt, làm sao có thể bình tĩnh đến thế?”

“Không có.”

“Huh... Vậy là có kinh nghiệm từ trước?”

Sáo Sáo giành nói: “Ai nha đừng kích động thằng nhỏ, nó đương nhiên không có rồi, chỉ muốn làm một người lạnh lùng –”

Kết quả hắn còn chưa nói hết, liền thấy Tiểu Triệt gật đầu: “Xem như là có đi.”

Lần này, đám người ai cũng há to mồm: “Thật sao?!”

Hồi ức xộc thẳng lên đầu, rõ ràng Tiểu Triệt vẫn còn đang ngồi trên ghế sofa mềm mại, thế nhưng cả người trong nháy mắt tựa hồ như đã rơi xuống một tấm mạng nhện đã giăng sẵn từ lâu —

Khi đó, cậu mới 12 tuổi.

Khi còn bé, trong nhà lúc nào cũng ồn ào náo nhiệt, còn lúc ấy, căn nhà đã trở nên trống rỗng từ lâu, dường như không có ai ghé chơi, có to lớn thế nào, có trang trí hoa lệ đến đâu, cũng chỉ làm cho người ta có cảm giác u ám trống rỗng.

Cha không biết từ lúc nào, liền bắt đầu trở nên lạnh lùng thờ ơ.

Ngoại trừ đi công tác, thời gian còn lại hầu như đều nhốt mình ở dưới tầng hầm. Chạng vạng mỗi ngày, ông mới về tới nhà, mẹ ra đón, tươi cười cởi áo khoác cho ông, dọn cơm nước cho ông. Tiểu Triệt cũng biết, mẹ vì cha mà trang điểm xinh đẹp, xịt nước hoa thơm dịu, thay đổi quần áo mới... Nhưng cha nhiều lắm cũng chỉ ngồi nói chuyện đôi câu với bà, còn lại đều không nói lời nào, cơm nước tắm rửa xong liền đi xuống căn phòng dưới tầng hầm. Ông rất ít khi đến phòng của mẹ, mỗi khi ông đóng cánh cửa dẫn xuống tầng hầm, liền đồng nghĩa với việc ông đã lặng lẽ từ chối lời mời của mẹ.

Mẹ thường bởi vì vậy mà gào khóc, Tiểu Triệt càng an ủi bà, bà càng khóc đến lợi hại.

Trang điểm có xinh đẹp đến đâu, cuối cùng cũng bị nước mắt làm nhòe đi cả. Cơm nước có mỹ vị như thế nào, cuối cùng cũng bị bà cho vào thùng rác. Bà bắt đầu hút thuốc uống rượu, hơn nửa đêm sẽ hát to, khiêu vũ,... Và rồi, vào một buổi tối nào đó, bà thế nhưng lại khoác lên một tấm khăn lụa xuyên thấu, gần như làỏa thể đi vào phòng của con trai mình.

Lúc đó Tiểu Triệt đang nằm ỏ trên giường chơi game, nhìn thấy mẹ khóc đến sưng mắt, chỉ khoác một tấm lụa xuyên thấu thì giật mình: “Mẹ, mẹ làm sao vậy?”

Trên người bà đầy mùi rượu, hai gò má đỏ hồng, hô hấp dồn dập, dùng ngón tay không ngừng sờ lên má con trai, giọng nói cũng khác so với bình thường, là giọng điệu quyến rũ: “Bảo bối, con có yêu mẹ không?”

Tiểu Triệt không chút do dự: “Đương nhiên yêu! Mẹ, mẹ mặc quần áo vào đi! Như vậy sẽ cảm lạnh...”

Kết quả cậu còn chưa nói hết câu, bà đã đè cậu xuống giường, máy chơi game lăn rớt xuống đất, trên màn hình vẫn dần còn cảnh nhân vật chính đại chiến với quái thú. Mặt bà cách mặt Tiểu Triệt ngày càng gần, hô hấp dồn dập: “Bảo bối, mẹ lạnh quá... Ôm mẹ đi!”

“Mẹ... Đừng như vậy!” Tiểu Triệt nỗ lực đẩy bà ra.

Nào ngờ, sự từ chối của con trai rốt cục làm bà cuồng loạn. Toàn thân bà bắt đầu run mãnh liệt, mặt càng ngày càng đỏ, trên trán gân xanh nổi lên, hô hấp dồn dập giống như mới chạy một quãng đường dài. Hai mắt bà hằn đỏ, sau đó đứt quãng khóc thành tiếng: “Ba ba con đã không cần ta nữa... Không cần ta nữa... Phản bội ta... A...a... Tại sao... Bây giờ... Ngay cả con cũng không cần ta nữa?! Mẹ chỉ có con... Chỉ có con thôi mà!”

Nhờ có bà, Tiểu Triệt 12 tuổi vẫn sống trong một môi trường tương đối trong sạch. Mỗi ngày chỉ biết đọc sách, đánh đàn, học cách buôn bán, xã giao,... Bởi vì bà đã từng nói với cậu, trong nhà chỉ có mình cậu, cậu là người thừa kế duy nhất của gia tộc. Vào lúc ấy, cậu tuy rằng trên danh nghĩa có một người bạn gái, nhưng kỳ thực cũng chỉ có nắm tay, còn chưa từng ôm người ta.

Thế nhưng, cùng bởi vì bà, mà Tiểu Triệt 12 tuổi thế giới quan hết thấy sụp đổ.

Bà dưới ánh đèn mờ ảo cởi quần áo cậu, sau đó dùng phương thức cậu hoàn toàn không hiểu, dùng cơ thể trần trụi của mình làm phiên đến địa phương xấu hổ của cậu...

Sau vì quá mức chấn động, mà ký ức dần trở nên mơ hồ.

Cậu chỉ nhớ rõ mẹ không ngừng ở trên người mình thở dốc, tóc vàng rối loạn, bộ ngực đầy đặn dao động mãnh liệt, tựa như dã thú ngâm nga “Anh trai... Ôm em... Làm hư em” loại lời nói như thế... Còn có hạ thể non nớt bên dưới của mình bị kích thích đến đau... Cùng với yết hầu mãnh liệt muốn nôn.

Qua ngày thứ hai, cậu cùng bạn gái trên trường chia tay, không hề có báo trước.

... ..

Những người bạn học nhìn Tiểu Triệt chìm đắm trong hồi ức, cười trêu nói: “Làm sao, nhớ tới đêm đầu à? Cảm giác thế nào?”

Tiểu Triệt ngẩn người, không cẩn thận nhìn đến bộ ngực đầy đặn lộ ra của nữ nhân viên tiếp rượu. Nhưng vào thời khắc này, cậu đột nhiên đứng dậy, trực tiếp chạy vào phòng vệ sinh.

Một đám người không biết ra làm sao, Sáo Sáo càng bối vì quá kinh ngạc, bị cậu chọc cho đến mức cười to: “Mẹ nó, Tiểu Triệt, bảo nhóc nhớ đến đêm đầu, nhóc vậy mà nôn ra?!”

3. Chương 2

Sau đó, Tiểu Triệt vì không muốn phá hoại hứng thú của anh em, nên chủ động rời đi.

Nhìn đồng hồ trên tay, đã 10 giờ. Chẳng biết vì sao, cậu hôm nay vẫn muốn phạm quy, không muốn về nhà sớm.

Cậu đi dạo ở khu phụ cận, bất tri bất giác ngay tại một cái cầu thang không quá bắt mắt đi xuống quẹo cua vài vòng, lẫn vào đám đông bên trong. Nơi này đa số là đàn ông, bọn họ cụng ly hát hò to tiếng, cùng với các loại mùi quái dị gay mũi. Bên trong khu sáng đèn, có một đám chuột bị vây nhốt chặt chẽ, rất nhiều, đêm không hết được. Bên cạnh còn có vài con gà trống bị dọa sợ, đang bay nhảy gáy kêu không ngừng.

Mấy người đàn ông bên cạnh tựa hồ đang đánh cược gì đó, chỉ thấy có một ông già nhắc cái bao tải to chạy đến, ném vào. Bọn người đó nhanh chóng hoan hô vui mừng, một con chó sói chạy ra, nhìn qua có vẻ như đã bị cho uống chất kích thích, miệng nhiều bọt nước miếng, đôi mắt biến đỏ, trông đặc biệt đáng sợ. Còn chưa có ai hô bắt đầu, con chó này đã sủa inh ỏi, xông lên cắn hai con chuột to lớn, vung cổ một cái, máu tươi tung tóe, con chuột cứ như vậy bị xé đi nửa người, văng lên trên áo sơ mi của một gã mập. Nhưng gã không chút bận tâm, gã lại như đang điên cuồng cổ động, đếm đếm — số con chuột bị cắn chết. Nơi này chẳng mấy chốc đã biến thành một pháp trường đáng sợ. Máu tươi sền sệt văng tung tóe khắp nơi như màu nước, mùi tanh xông vào mũi, từ từ tràn ngập toàn bộ không gian điên cuồng sa đọa này.

Tiểu Triệt chưa bao giờ nhìn thấy cảnh tượng vạn vạ như thế.

Lý trí nhắc nhở cậu không nên tiếp tục xem cảnh máu chảy tung tóe như vậy nữa. Cho dù đây chỉ là những con chuột dơ bẩn, những con gà đáng thương, không đáng được chú ý. Nhưng không biết vì sao, cậu không thể rời tầm mắt đi được.

Cảnh vật trước mặt tựa hồ trở nên rất chậm rất chậm.

Cậu giống như có thể thấy rõ từng giọt từng giọt máu phun ra từ thân mấy con vật, nhiều như vậy, đặc như vậy, giống như nước mưa giữa trời hè, lại cũng tựa như con nhện đỏ phía sau lưng nó có màu đỏ tươi kỳ diệu kia...

Cậu cảm thấy cơ thể mình đang run rẩy, tựa hồ có đồ vật gì được ẩn giấu bên trong đang bành trướng ra, tựa hồ hồng cầu vốn hòa nhã đột nhiên bị kích thích, bắt đầu điên cuồng nhân đôi sinh sôi nảy nở.

Cậu phát hiện, bản thân căn bản không hề chán ghét loại mùi tanh đầm máu này.

Hoặc phải nói, bản thân hẳn là, rất quen thuộc với loại mùi này.

... Rốt cục, đã ngửi thấy mùi vị như vậy ở đâu đây?

A... Không đúng, loại mùi vị này không giống với loại mùi vị mà mình thích.

Cậu thích, là một loại mùi vị rất thân quen, nó ấy hả, càng mê hoặc, càng hấp dẫn, càng thơm ngon, càng khiến người ta khó chống cự hơn nữa mới đúng...

4. Chương 3

Trên đường về nhà, trời bắt đầu đổ mưa. Tiểu Triệt không mang theo ô, mà chính cậu cũng không để tâm đến trận mưa này. Nước mưa lạnh lẽo gột sạch phân nửa mùi rượu cùng mùi máu tanh trên người cậu, về đến nhà, đã gần 12 giờ khuya.

Mới vừa bước vào trong nhà, mẹ liền xông tới: “Con xem mấy giờ rồi! Làm sao lại về muộn như vậy?!”

“Sắp thi, con cùng bạn tự học thêm một chút.” Tiểu Triệt mở mắt nói đại.

Mẹ Tiểu Triệt cũng không dễ bị lừa như vậy, bà đi về phía cậu, ngữ khí thật kĩ: “Con uống rượu?”

“Vâng.”

Tiểu Triệt đi về phòng của mình, định tắm rửa cho sạch.

Bà thấy thái độ cậu lãnh đạm, quả thực vừa tức vừa sốt ruột: “Con mới 15 tuổi! Chẳng phải đã nói với con vị thành niên không được uống rượu rồi sao?! Muốn uống ba năm sau tính! Mà làm sao còn có thêm mùi thuốc lá thể này? Còn có...”

Bà còn chưa nói xong, Tiểu Triệt đã ngắt ngang: “Mẹ cũng từng nói vị thành niên không được làm tình.”

Bà sững sốt, mặt có chút đỏ, thân thể run lên.

Tiểu Triệt đi thẳng vào phòng mình, cởi sạch quần áo, chuẩn bị đi tắm.

Đợi đến khi cậu đi ra, vậy mà lại nhìn thấy cha đã nhiều tuần không gặp ngồi đấy.

Còn mẹ đã thay một cái váy ôm, tươi cười dọn cơm cho ông. Bà thấy Tiểu Triệt đi tới, liền nói: “Triệt Nhi, có muốn ăn thêm chút gì nữa không?”

Tiểu Triệt xác thực cũng đang đói bụng, nên gật đầu. Đi tới bên cạnh ông kêu hai tiếng: “Ba ba.”

Người đàn ông gật đầu, thấp giọng nói: “Nghe nói hôm nay con về nhà rất trễ?”

Tiểu Triệt vội vã trả lời: “Tự học thêm chút thôi ba, sắp thi rồi!”

“Cũng đừng học khuya quá.”

Tiểu Triệt thực thụ sung sướng kinh (được quan tâm mà vừa mừng vừa lo), ông bình thường rất nghiêm khắc, có ăn cơm cùng nhau, cũng chẳng trò chuyện gì, càng không cần bàn đến chuyện nói vài ba câu quan tâm đến chuyện học hành của cậu hay sức khỏe của cậu. Trong ký ức của Tiểu Triệt, cậu luôn cảm thấy người đàn ông này không thích cậu. Phải nói là, người đàn ông này tựa hồ đối với cậu, mẹ cùng chuyện trong công ty đều không có hứng thú, ngoại trừ căn phòng dưới tầng hầm của ông.

“Vâng. Ba ba cũng đừng gắng sức quá!” Tiểu Triệt nhanh chóng lễ phép nói với cha.

Mẹ thấy hai cha con lâu không gặp ngồi quan tâm hỏi thăm lẫn nhau như vậy, vui mừng không hết, lại đem cho bọn họ thêm đĩa rau, hỏi han ân cần hai cha con. Mà cha ngay sau ấy không còn nói thêm gì nữa, chỉ đôi khi nói ra một hai tiếng.

Tiểu Triệt hiếm khi nhìn thấy ông, cho nên nhịn không được ngẩng đầu quan sát kĩ hơn.

Trong ký ức của cậu, cha trông hơi giống với mẹ, phi thường tuấn mỹ. Thời điểm Tiểu Triệt 10 tuổi, nhớ có lần cha dẫn cậu đi đến một buổi tiệc long trọng, khi đó cha mặc một cái áo bành tô, ưu nhã nâng ly rượu đỏ lên hướng về mặt khách quý đọc bài diễn văn, cảnh tượng ấy đẹp đến mức vượt qua bất kì hình ảnh nào cậu từng thấy.

Bây giờ tuy ngoại hình cha vẫn rất tuấn mỹ, nhưng không còn sánh kịp được với năm đó. Tóc ông được vuốt gọn ra sau, xịt gel, có chen lẫn vài sợi tóc bạc, làn da tuy vẫn mịn màng, nhưng đã có chút yếu ớt trắng xám lông mi vẫn nhỏ dài như trước, quảng mắt đen đôi chỗ thâm lại môi vẫn mềm mại, nhưng khóe miệng đã xuất hiện nếp nhăn. Mặt ông bây giờ nghiêm nghị, gần như không bao giờ cười, ăn mặc nghiêm trang

hơn nhiều so với lúc xưa. Khi còn nhỏ còn có những kí ức vụn vặt mơ hồ về cảnh hai cha con tắm chung, còn bây giờ, ông đều giải quyết sinh hoạt cá nhân dưới tầng hầm, cho dù có đứng trong nhà, cũng không cởi cà vạt ra, cho dù có nắng nóng thế nào, cũng mặc áo sơ mi quần tây, thậm chí ngay cả cả cúc áo trên cùng cũng cài lại.

Thân người cảm dục như vậy, lại một thời gian dài không lên giường với mẹ, đáy lòng Tiểu Triệt có chút thông cảm với mẹ. Trên thực tế, cậu thật sự rất khó tưởng tượng ra dáng vẻ cha cởi quần áo, phóng túng ham muốn của mình — phải nói là, căn bản không cách nào tưởng tượng được!

Tiểu Triệt một bên miên man suy nghĩ, một bên nhìn cha chậm rãi cắt miếng thịt bò, dùng đĩa cảm xuống đưa vào miệng.

Thịt bò được nấu tái, bên trên còn mang theo ít tơ máu. Ông cắt xong, đưa lên môi, há miệng bỏ vào chậm rãi nhai.

Tiểu Triệt nhìn chằm chằm không chớp mắt cái miệng xinh đẹp cùng khuôn mặt gầy gò kia, và một chút màu đỏ còn dính trên viền môi chuyển động theo tiết tấu nhai của ông, cậu bỗng vô thức nuốt một ngụm nước bọt.

“Hoạt sắc sinh hương.”

Đây là cụm từ thoáng qua trong đầu cậu. Lúc nghĩ đến nó, ngay cả cậu cũng bị làm cho kinh ngạc. Cậu biết cụm từ này chỉ dùng để chỉ những bông hoa xinh đẹp, hay một người phụ nữ kiều mị... Thế nhưng, giờ đây cậu lại muốn dùng cụm từ này để hình dung cha ruột của mình!

Cha Tiểu Triệt tựa hồ cảm nhận được ánh mắt của cậu, ngược mắt lên: “Sao vậy?”

Tiểu Triệt chú ý thấy con người đen của cha có chút u ám, trông trắng cũng đục ngầu đi, nhưng kết hợp hình dạng đôi mắt, cùng với hàng lông mi đen dài, thì vẫn đẹp đẽ như trước. Cậu ngẩn người, sau đó lắc đầu, cười nói: “Không có gì.”

Ông ăn xong rồi, Tiểu Triệt vẫn chỉ mới ăn được một nửa.

Lau miệng xong, ông xoa người rồi đi.

Khi cơ thể ông đi ngang qua sau ghế của Tiểu Triệt thì, có một loại mùi hương kỳ diệu bay vào mũi cậu, Tiểu Triệt cả người đột nhiên hoảng hốt không thôi!

Đó là một loại hương thơm tuyệt diệu, thân thuộc, thơm ngon... Mang theo mùi máu tanh nhàn nhạt... Nhưng mà... Lại vẫn ngọt ngào, nhẹ nhàng khoan khoái, hợp khẩu vị... Mê hoặc!

Tế bào bên trong Tiểu Triệt tựa như nở hoa, sau đó bắt đầu bành trướng, đập thịch thịch, quả thực khó có thể ức chế được! Cái cảm giác này so với cảm giác mấy tiếng trước nhìn thấy cảnh tượng máu me đầm đìa còn kích động lòng người hơn!

Cậu rất cục biết được loại hương thơm quen thuộc này là gì rồi!

Tại sao... Bản thân trước đây không phát hiện ra chứ?!

Mẹ đứng một bên nghi hoặc nhìn cậu: “Con đang cười cái gì vậy?”

“Chỉ là đang nghĩ, mùi trên người cha, thơm quá.” Tiểu Triệt hồi tưởng lại, chép miệng một cái, “Là xúc loại nước hoa gì vậy mẹ.”

Mặt bà thể nhưng lại trắng bệch: “Ông ấy chưa từng xịt nước hoa.”

“À... Thật không?”

5. Chương 4

Đêm ấy, bởi vì mẹ nài nỉ, mà Tiểu Triệt đến phòng của bà. Bây giờ, cậu không còn bài xích chuyện này như trước, dẫu sao, cậu cũng không còn là đứa nhỏ chưa hiểu sự đời như lúc ấy, cậu biết làm thế nào để dù cho không làm tình, chỉ cần dùng tay, thì vẫn có thể “an ủi” một người phụ nữ. Toàn bộ quá trình, thực ra cũng chưa đến nửa tiếng.

Sau khi kết thúc, bà nằm ngủ say.

Tiểu Triệt trở lại phòng mình, rửa tay sạch sẽ tới năm phút, rồi mới đi ngủ.

Thế nhưng, tối hôm ấy, cậu không cách nào ngủ yên giấc.

Mỗi lần cậu ngủ, liền lập tức nằm mơ, rồi nhanh chóng tỉnh giấc.

Trên thực tế, chỉ cần nhắm mắt lại thôi, cậu liền như rơi vào một thế giới tối đen, mùi hương thân thuộc ấy tựa một tấm lụa đỏ như có như không phảng phất, hay tựa như một sợi dây leo, từng chút từng chút quấn lấy cậu, dẫn dắt cậu, dẫn dắt cậu đến một vùng đất cậu chưa từng biết đến, thăm dò đến tiềm thức cực kì tò mò muốn khám phá bí mật của cậu — nhưng cậu lại không thể nào đẩy ra cánh cửa lớn dẫn đến thế giới ấy, bởi vì chỉ cần cậu vừa chạm vào nó, cậu sẽ lập tức tỉnh dậy.

Nửa đêm, cậu có chút khô nóng trong người nên rời giường. Nhìn đồng hồ, mới 3 giờ sáng. Còn ba tiếng nữa cậu mới phải dậy.

Cảm thấy khát nước, cậu định đi ra ngoài rót chút nước.

Trời giữa hè, côn trùng bên ngoài kêu râm ran không ngừng. Tiểu Triệt để trần nửa thân trên mang dép đi xuống nhà bếp, mở tủ lạnh, lấy ra một chai nước suối, vặn mở, rồi ngửa đầu tu ừng ực.

Nhưng vào lúc ấy, cậu mơ mơ màng màng nhận ra rằng phòng tắm đang bật đèn.

Là mẹ sao?

Bỗng nhiên, cửa phòng tắm mở ra.

Bên dưới vầng sáng mờ ảo, hơi nước mờ lung trong nháy mắt tuôn ra. Sau đó, Tiểu Triệt hoàn toàn tỉnh táo.

Loại hương thơm kia hòa cùng với hơi nước ẩm ướt bay ra! Tuy rằng mùi thơm ấy đã bị lấn át bởi mùi hương xà phòng, nhưng nó vẫn còn thoang thoảng trong không khí, thơm ngọt như vậy, dù người như vậy.... Tiểu Triệt cảm thấy hương thơm như vậy vẫn chưa đủ, cậu thậm chí còn vô thức oán hận tại sao chủ nhân hương thơm ấy lại đi tắm, một mùi vị tươi ngon như vậy, chẳng phải nên được quý trọng sao?!

Ngay vào thời khắc cậu suy nghĩ lung tung, nam nhân khoác áo ngủ có hoa văn hoa Mạn Đà đen tuyền từ trong phòng tắm bước ra, trong tay xách theo một thùng nước nóng. Tiểu Triệt đã bao nhiêu năm rồi chưa được thấy dáng vẻ này của ông? Quả thực hiếm thấy, thắt lưng cùng vạt áo tắm chỉ được khoác lỏng lẻo, làm lộ ra một vùng cổ cùng xương quai xanh xinh đẹp!

“Ba ba...” Tiểu Triệt có chút lúng túng, “Người sao lại tắm ở đây...”

Dù sao thì bình thường cha đều tắm ở dưới tầng hầm cơ mà.

“Mấy nóng lạnh dưới đó hỏng rồi.”

“Như vậy à.” Tiểu Triệt đóng tủ lạnh lại, tránh qua nhường đường cho ông đi.

Cậu nhìn thấy cha có chút mệt mỏi xách theo thùng nước nóng, tóc ướt sũng còn tích nước. Cậu chú ý thấy mỗi một bước đi của ông, đều cần một chút thời gian để thích ứng, tim càng thêm đập nhanh hơn. Tựa hồ vì muốn che giấu cái gì đó, mà cậu cất cao giọng: “Con xách nước cho cha, có được không?”

Lời vừa ra khỏi miệng, cậu liền biết cha không thể đáp ứng. Bởi vì nếu xách nước cho ông, đồng nghĩa với việc chính cậu phải đi xuống tầng hầm, nói không chừng còn có thể phát hiện ra ông đến cùng dùng thùng nước ấy để làm gì...

Quả nhiên, ông liền từ chối: “Không cần, con nhanh đi ngủ đi.”

“Vâng, ba ba, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Thanh âm nam nhân có chút khàn khàn, ông chậm rãi bước qua mặt Tiểu Triệt, sau đó mở ra cánh cửa dẫn tới khu tầng hầm bên dưới.

Tiểu Triệt sau khi nghe thấy tiếng cha khóa cửa, tiếng bước chân vô cùng nhịp nhàng đập trên cầu thang nền xi măng, thì xấu hổ phát hiện địa phương bên dưới của mình có chút hưng phấn.

Căn bản là không thể khống chế nổi.

Ngồi xổm này, là do cậu vừa nhìn thấy hình ảnh của người cùng huyết thống với mình — đều do vật áo tắm mở quá rộng!

Vào khoảnh khắc ông đi ngang mặt cậu, cậu rõ ràng nhìn thấy trên xương quai xanh của ông có vài dấu ấn đo đỏ, loại dấu ấn đó rải rác xuống tận ***g ngực, đầu nhũ bên phải dựng đứng, hơn nữa còn giống như hạt lựu chín đỏ chờ được hái!

Chuyện này quá sai trái rồi!

Rõ ràng cha bình thường đều nghiêm túc cấm dục như vậy, cẩn thận tỉ mỉ như vậy, rõ ràng mấy tháng qua ông không hề lên giường với mẹ, hoặc cũng có thể mấy năm qua chưa lên giường với bà, nhưng tại sao thân thể ông lại có dấu vết như vậy —

Là bị dị ứng sao?

Không đúng! Vừa nhìn liền biết là do người kích thích tạo thành... Cho nên, là chính ông làm ra sao? Hay là, ông có người bên ngoài?!

...

Trở về phòng rồi, tư duy của Tiểu Triệt vẫn rất hỗn loạn. Hình ảnh lúc nãy lại một lần nữa hiện lên trong đầu, hơn nữa loại hình ảnh ấy còn được đầu óc cậu chỉnh sửa thêm, trở nên càng lúc càng rõ nét, càng lúc càng tình sắc...

Sau đó, cậu bắt đầu nằm mơ.

Vẫn là bối cảnh đen kịt như ban nãy, vô số sợi dây đỏ sẫm như mạng nhện quấn quít lấy nhau, và rồi, cậu nhìn thấy cha cả người trần trụi nằm đấy.

Toàn thân ông gần như toàn là tơ nhện, hai tay bị trói ra sau lưng, treo lên giữa khoảng không.

Những tơ nhện kia chuyển động, không ngừng ma sát trên người ông, đặc biệt là những vị trí mẫn cảm, như ngực, bụng, bắp đùi trong cùng chỗ chéch sang... Ông rõ ràng đã chảy máu, thể nhưng, lại trông như rất thoải mái...

Ông hé miệng ngậm nga, khát cầu...

Loại dáng vẻ này, loại dáng vẻ này, rất giống với —

Tiểu Triệt bỗng vùng dậy.

Vừa vặn 6 giờ 30. Quần lót đã sớm ướt đầm một vùng.

6. Chương 5

Từ hôm trải qua kích thích thị giác đến giờ, đại não Tiểu Triệt hỗn loạn không chịu được.

Đầu tiên, cậu thực sự kinh ngạc bản thân lại biến thái đến mức thèm khát thân thể cha ruột... Thế nhưng, kinh ngạc đến mức nào, thì cũng không nói rõ được. Dẫu sao, một đứa trẻ 12 tuổi đã cùng mẹ ruột mình lên giường, giờ lại khát vọng thân thể cha ruột, thì còn gì đáng kinh ngạc hơn sao.

Điều làm cho cậu nghi ngờ nhất, vẫn là xuất xứ của những dấu ấn đỏ đỏ lưu lại trên người cha. Có lúc cậu cảm thấy mình nghĩ nhiều quá rồi, có thể là do cha bị dị ứng thôi lại có lúc, cậu tin chắc cha có nữ nhân bên ngoài, những dấu ấn ấy là vết tích nữ nhân đó để lại, đây cũng chính là nguyên do ông lại đối xử lạnh nhạt với mẹ như vậy.

Nhưng lý trí Tiểu Triệt lại tự nhắc nhở bản thân: Không đúng.

Đêm qua, cậu tận mắt nhìn thấy cha ăn cơm xong liền đi xuống tầng hầm, từ nửa đêm đến mãi tận 3 giờ sáng ông đều nhốt mình dưới ấy. Tại sao 3 giờ ông lại đi tắm rửa? Là để tẩy đi dấu vết kia? Vì sao dấu đỏ ấy lại trông mới như vậy? Còn cái đầu nhũ đỏ hơn mức bình thường kia nữa, giống như mới vừa phải hứng chịu kích thích mãnh liệt vậy... Lẽ nào, là do ông tự kích thích mình? Nói ví dụ như, thủ ***?

Nhưng Tiểu Triệt chợt nhớ đến xô nước nóng ông xách theo kia.

Cái xô nước nóng ấy dùng để làm gì?

Ông rõ ràng đã tắm xong, còn cần thêm xô nước để làm gì? Tiểu Triệt có trực giác, cái xô ấy là để chuẩn bị cho người khác... Lẽ nào căn phòng dưới tầng hầm đó, còn có người nào?!

Một ý nghĩ bất chợt nảy ra xuất hiện trong đầu Tiểu Triệt:

Có khi nào, cha là vì, tắm rửa cho “quái vật”?!

Qua nhiều năm như vậy, Tiểu Triệt chỉ tin nơi đó có một con quái vật nhện đỏ mà thôi, còn cụ thể hình dáng nó như thế nào, tại sao không làm tổn thương cha, tại sao cha lại muốn nuôi nó, tại sao mẹ lại e ngại nó đến vậy, tại sao cậu lại không thể đến gần nó, tại sao lại không thể nói cho người ngoài chuyện liên quan đến con quái vật ấy, Tiểu Triệt hoàn toàn không biết.

Cậu lơ mơ cảm thấy mình như đang cố bước chân vào một thế giới cấm kỵ nào đó.

Nhưng với lòng hiếu kỳ, cùng thứ dục vọng sai trái thôi thúc, Tiểu Triệt không cảm lòng được muốn tìm hiểu thêm chuyện có liên quan đến cha, mà quên đi bài học giáo huấn mình 5 năm trước, quên đi những giọt nước mắt của mẹ ngày đó.

Buổi tối hôm ấy, cậu đi ngủ nhưng chưa đóng cửa, cẩn thận lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Quả nhiên, cỡ 2 giờ hơn, có người từ dưới tầng hầm đi lên, đi vào phòng tắm tắm rửa.

Lúc này, chìa khóa còn cắm ở cánh cửa lối xuống tầng hầm. Thực ra 5 năm về trước, không hề có cánh cửa này. Cũng bởi vì chuyện phát sinh ngày hôm ấy của Tiểu Triệt, sự kiện con mèo đen bị ăn nát, họ mới xây cánh cửa chặn lại. Có được chìa khóa để đi, chắc chỉ có cha mẹ. Tiểu Triệt từng có nghĩ đến chuyện từ chỗ mẹ lén lấy chùm chìa khoá, nhưng loại biện pháp này cần tiêu tốn một lượng lớn thời gian — chẳng bằng trực tiếp lén vào cho rồi.

Cậu len lén đi xuống cầu thang, trốn trong một góc tối, ngồi xồm xuống.

Cỡ chừng hai mươi phút sau, cha đem khóa khóa cửa lại, xách theo thùng nước xuống.

Hai bên hành lang chỉ có hai ngọn đèn, ánh sáng cực kỳ u ám. Mấy con bướm đêm bay lượn trong quãng ánh sáng âm u, Tiểu Triệt chú ý hai bên góc tường toàn là mạng nhện, những con nhện to nhỏ nương theo sợi tơ trượt lên xuống. Tốc độ của cha rất chậm, từng bước từng bước đi xuống cầu thang, nước trong thùng nhấp nhô, thỉnh thoảng vẩy ra bên ngoài một ít, rớt xuống mặt đất. Tiểu Triệt đi ở xa xa phía sau ông, không hề gây ra một tiếng động.

Không lâu sau, cha đã quẹo xuống tầng ba. Hành lang âm u có ngọn đèn nhấp nháy, ánh lửa vũng vàng, chỉ đến khi cha bước qua, mới hơi lay động. Tiểu Triệt nhìn lướt qua bức tường không thấy rõ màu cùng bức tranh hội họa nào đấy, và mùi hương quen thuộc khi có khi không, càng đi vào sâu bên trong, lại càng dễ ngửi thấy. Tiểu Triệt nhìn cha chậm rãi đi vào trong căn phòng ở trong cùng.

Nước trong thùng bị hắt đi không ít, rốt cục, cha cũng dừng bước.

Cậu chỉ thấy cha đứng ở trước cánh cửa gỗ của căn phòng cuối cùng, đẩy cửa đi vào.

Một luồng ánh sáng rọi ra, cửa càng mở ra nó càng rọi rõ hơn, cuối cùng trở nên mờ lung rộng lớn.

Cha thấp giọng nói cái gì đó, cậu nghe không rõ, nhưng có thể cảm nhận được niềm vui sướng chất chứa trong ấy.

Mà Tiểu Triệt phi thường thắc mắc, ông đến cùng nói chuyện với ai? Lẽ nào với người trong phòng? Hoặc là, ông thật sự ở cùng —

Nhưng vào lúc này, cậu nhìn thấy có một cái bóng đen kịt, khổng lồ bao trùm lên bóng của cha, cùng lúc ấy, ánh nền ở cửa như bị chắn kinh mà bắt đầu lay động run rẩy, rồi từ từ tắt mất! Tiểu Triệt đột nhiên nhớ đến 5 năm trước, rõ ràng không có gió mà cửa phòng “oành” một cái đóng lại.

Bao trùm lên bóng của cha thật sự là thứ gì đấy giương nanh múa vuốt dữ tợn trên vách tường. Đó là một thân thể cao lớn, có mấy cái chân dài nhỏ chiếm giữ quanh thân... Chẳng phải là hình dáng của một con nhện khổng lồ sao?

Tim Tiểu Triệt co rút đập nhanh, cậu thấy chỉ một khắc sau nữa thôi, cha sẽ bị quái vật ấy nuốt chửng!

Cậu nắm chặt hai tay, gần như sắp không nhận nổi nữa hét lên.

Tiếp đó, cậu thể nhưng lại nhìn thấy cha nửa quỳ xuống, ngược đầu lên, dịu dàng mà ngắm nhìn quái vật kia.

Lần này, Tiểu Triệt nghe thấy rõ ràng: “Nên tắm rửa rồi, chủ nhân của tôi.”

7. Chương 6

Chủ nhân?!

Cha đang gọi một con quái vật là chủ nhân?!

Tiểu Triệt không thể tin nổi, chỉ thấy vùng sáng từ từ thu hẹp lại, rồi biến thành một cái khe nhỏ le lói. Cha đã đi vào trong phòng.

Lý trí mách bảo Tiểu Triệt, không thể đi qua đó. Nhưng hành động của cậu so với suy nghĩ còn nhanh hơn một bước.

Cậu men theo vách tường, trong bóng tối lần mò đi đến căn phòng ấy.

Hành lang tối đen tĩnh lặng như vậy, âm thanh ánh nền tí tách có vẻ hơi vang dội. Càng đến gần, cậu càng có thể nghe thấy tiếng nước vang lên, cùng với thanh âm nào đấy thật nhỏ.

Cha đang làm gì trong đó?

Đang tắm cho con quái vật kia sao?

Chỉ tắm thôi sao??

Bản thân Tiểu Triệt cũng không biết rốt cục mình đang nghĩ cái gì trong đầu, cậu thật sự rất tò mò, cả cái danh xưng “quái vật nhện đỏ” ấy cũng làm lòng cậu khó chịu vô cùng. Mà trong không khí lại ngày càng tràn ngập cái hương thơm thân quen kia càng khiến cậu bồn chồn không yên. Hương vị ấy tựa như một thứ rượu mạnh. Khi cậu từ từ đến gần khe cửa, rõ ràng là... Cậu không định đến nhìn lên như vậy... Rõ ràng là... Cậu chỉ muốn liếc xem thử thôi!

Thế nhưng, bất tri bất giác, cậu đã đi đến chỗ khe cửa.

Cuối cùng, Tiểu Triệt ghé mắt vào nhìn.

So với khu đèn kịt ngoài này của cậu, thì bên trong phòng còn có chút ánh đèn. Nhưng mắt cậu nhanh chóng thích ứng với thứ ánh sáng u ám này.

Thích ứng xong, thì thứ đón chờ làm hô hấp Tiểu Triệt như ngừng lại.

Bởi vì cậu nhìn thấy cha mình thành kính quỳ trên mặt đất, tay cầm một cái khăn ướt, đang cẩn thận từng li từng tí lau một cái chân trắng xám dị thường.

Không sai, là chân, là chân của con người.

Tiểu Triệt vội vã quan sát những chỗ khác trong căn phòng, ơ? Con quái vật vừa thấy đâu? Lẽ nào đã trốn đi? Hay là, bản thân xuất hiện ảo giác?!

Cha cậu cứ như vậy mà chăm chú chà sát, từ mỗi một ngón chân đến mu bàn chân, từ mắt cá chân tinh xảo, đến bắp chân thon dài nhỏ gầy. Cái người được cha lau tẩy mặc một cái áo choàng tắm màu trắng, ngồi trên cái ghế cao, nửa thân trên bị lẩn vào bóng đêm, không nhìn thấy rõ mặt, cũng không phân biệt được là nam hay nữ. Nhưng có một điều có thể xác nhận, đó là người trẻ tuổi này hình như mắc bệnh bạch tạng, tóc vừa dài vừa trắng.

Cha lại đem khăn nhúng vào nước, vò vò, sau đó lấy ra, vắt khô.

Sương lượn lơ trắng xóa xung quanh.

Mọi tràng cười nam tính, trầm thấp mị hoặc vang lên.

Là một thiếu niên?!

Sau đó, chỉ thấy cái chân mới vừa rồi còn yên phận bỗng giờ lên. Ngón chân tinh xảo kẹp lấy vạt áo có chút rộng mở của cha, kéo nó xuống, vai cùng ***g ngực ông lập tức lộ ra!

Tiểu Triệt gần như vô thức mà nuốt một ngụm nước bọt.

Bởi vì cậu nhìn thấy người thiếu niên kia khiêu khích dùng mũi chân nâng cầm cha lên, sau đó nường theo đường cổ ông trượt dần xuống, chậm chậm lướt, giống như côn trùng đang dùng chi trước để bắt giữ con mồi, từng chút từng chút uốn lượn theo những dấu đỏ *** mỹ mà trượt sang đầu nhũ đã sưng lên của ông. Kẹp lấy, không chút do dự kẹp chặt nó, dùng ngón chân tàn nhẫn kéo đầu nhũ đáng thương ra!

“Ư...”

Tiểu Triệt thật không cách nào tưởng tượng được... Loại âm thanh quyến rũ tràn ra từ yếu hầu này, lại phát ra từ người cha luôn mang vẻ ngoài cấm dục của cậu!

Thiếu niên tựa hồ rất yêu thích phản ứng như vậy của ông, ngón chân hoàn toàn không ngừng nghỉ mà giẫm nó, xoa tròn, Tiểu Triệt không thấy được rõ lắm, nhưng cũng có thể tưởng tượng ra được chỗ đó của cha nhất định sẽ ngày càng thêm hồng hồng, cuối cùng như hạt lựu chín đỏ nhô lên...

Tiểu Triệt xưa nay không hề biết, một người đàn ông khi đầu nhũ bị kích thích, lại cũng có thể làm ra phản ứng thích thú như nữ nhân như vậy!

Nhưng mà điều cậu không biết còn nhiều lắm.

Cha sau khi bị đối xử như thế, không hề có chút động tác phản kháng nào, vẫn thuận theo dùng khăn lau chân thiếu niên, khi ông lau lên bắp đùi thì trực tiếp phát vạt áo choàng tắm của thiếu niên lên, chôn đầu hôn lên bắp đùi trong của cậu ta, rồi từ từ hướng vào trong, mãi đến khi đem hạ thể của thiếu niên ngậm vào miệng...

Cơ thể Tiểu Triệt nóng lên, đôi mắt mở thật lớn.

Cậu còn nghĩ rằng tiếp đó hai người sẽ sung sướng hưởng thụ một phen, nhưng nào ngờ, sau một khắc, thiếu niên đá phụ thân ra, ông chật vật ngã xuống đất, đẩy ngã xô nước, nước lan tràn tuôn chảy.

Cha ngã trên mặt đất thở hổn hển, mặt ửng đỏ, môi ướt át.

Còn thiếu niên thì ung dung đứng dậy, chân trần hướng đến ông, cho đến khi bước hai chân đứng hai bên đầu ông, mới dùng lòng bàn chân nhẹ nhàng vỗ vỗ gò má ửng đỏ của ông, lạnh lùng nói: “Ai cho phép người liếm?”

Tiểu Triệt chú ý thấy giọng nói thiếu niên tuy trầm thấp mỉa mai hoặc êm tai, nhưng ngữ điệu có chút kì quái, thanh điệu rất ngang, tốc độ nói hơi chậm.

Phụ thân vội vã bò dậy, cúi đầu: “Xin lỗi! Chủ nhân! Tôi xin lỗi!”

Thiếu niên lại nở nụ cười: “Chẳng phải rất muốn liếm sao, cũng không phải không được liếm.”

Phụ thân mặt đầy mong chờ.

“Cầu ta. Mê hoặc ta.”

Thiếu niên lúc nói chuyện, nụ cười tựa như đã tan biến, trên mặt mang nét trào phúng, giọng nói lạnh lẽo. Lúc chuyện với cha cũng không cúi xuống nhìn ông, mà chỉ khinh thường, thời điểm hắt liếc xuống, cổ cùng sống lưng thẳng tắp. Cách nhìn như vậy, tựa như một người quý tộc cao quý nhìn nô lệ của hắn!

Tuy rằng cơ thể Tiểu Triệt có chút hưng phấn, như dù sao đó cũng là cha của cậu, nổi tức giận mơ hồ vẫn âm ỉ trong ngực cậu. Cậu bắt đầu do dự xem có nên xông vào đó hay không. Nhưng cậu cũng biết, cha là một người có lòng tự ái rất cao, lẽ như biết có người thấy bí mật này của ông, ông có thể chịu đựng nổi không?

Ngay vào lúc Tiểu Triệt do dự, cha đã cởi thắt lưng ra, lộ ra thân thể có chút bệnh trạng, trắng xám, nhưng vẫn có đường nét đẹp đẽ như trước, sau đó liền quỳ như vậy trên mặt đất ngẩng đầu nhìn thiếu niên, chính mình đưa tay lên chơi hạt lựu trước ngực.

Tiểu Triệt cảm thấy mình chắc hẳn đang chìm trong ác mộng rồi.

Dáng vẻ này của cha còn yêu mị hơn cả của mẹ, ông vừa kích thích mình, vừa phát ra tiếng rên nhỏ. Dần dần, tay trái của ông từ ***g ngực đi xuống, kích thích bụng cùng với địa phương bí ẩn bên dưới.

Mà thiếu niên cả người thuần trắng chỉ đứng nơi đấy, vẻ mặt hầu như không biểu lộ cảm xúc gì. Chỉ có vật dưới thân hắn tựa hồ có chút phản ứng, theo động tác mạnh bạo của ông mà từ từ ngẩng lên.

Chỉ chốc lát sau, cậu nhìn thấy cha như thăm dò mà bò qua phía thiếu niên, ôm lấy mắt cá chân hắn, dùng má mình cọ cọ mu bàn chân thiếu niên. Loại dáng vẻ này, tựa như cún con đang làm nũng, lại tựa như chó cái chờ đợi được chó đực đến chăm sóc.

Thực sự không nhìn nổi!

Tiểu Triệt thở gấp nhắm nghiền hai mắt, dự định rời khỏi đây.

Nhưng trong khoảnh khắc cậu chớp mở mắt, thì đứng sững hoảng hốt.

Bởi vì cậu nhìn thấy người thiếu niên lưỡi biếng đang đứng kia tựa hồ cách qua ngọn đèn mờ ảo mà nhìn chăm chăm bản thân. Tuy không thấy được vẻ mặt hắn, nhưng cậu luôn cảm thấy khóe miệng hắn đang nhếch lên. Tưởng chừng như đang bị quái vật chiếu tướng, Tiểu Triệt nổi da gà khắp người, tim dường như cũng muốn ngừng đập!

Bị phát hiện rồi sao?! Bị nhìn thấy rồi sao?! Nếu như thật sự bị phát hiện, thì từ lúc nào? Lẽ nào vừa mới bước vào đây đã bị phát hiện? Vậy, bây giờ nên làm gì đây??

8. Chương 7

Không còn thời gian để suy nghĩ nữa, Tiểu Triệt nhanh chóng rời đi, một giây cũng không dám chần chừ dừng lại.

Không ngờ, cậu có thể suông sẻ thoát ra.

Sau khi trở về phòng, Tiểu Triệt nhìn đồng hồ, đã gần 3 giờ 30. Cậu rất cục thờ phào nhẹ nhõm.

Lúc này, Tiểu Triệt mới bắt đầu hồi tưởng lại tình cảnh lúc đó, thiếu niên kia cũng chỉ là nhìn về hướng của cậu thôi, chứ chưa chắc đã thấy cậu... Dù sao cái khe cửa hẹp như vậy, mình cũng cách bọn họ khá xa... Không đúng, tại sao hắn lại không nói cho cha? Tại sao cậu lại có thể thoát ra thuận lợi vậy?

Chỉ là mình tự dọa mình thôi!

Tiểu Triệt thả lỏng thân thể, mới phát hiện áo sơ mi mình hoàn toàn ướt đầm, mà thân dưới, vẫn không biết xấu hổ ngồng đầu lên.

Cậu đột nhiên cười lớn, có chút trào phúng, có chút hưng phấn.

Tiểu Triệt cũng không hiểu nổi bản thân mình, nói thật, nhìn thấy dáng vẻ cha như vậy, cậu thấy rất mất mặt, rất tức giận. Vì cậu không hiểu, một nam nhân bình thường nghiêm trang như thế cơ sao lại biến thành như vậy... Nhưng lần vào đó, cậu vẫn có cảm giác khá hưng phấn, lại muốn tìm hiểu sâu hơn. Ha ha, chính cậu cũng mãnh liệt muốn được nhìn trộm cuộc hoan lạc đó... Thật mẹ nó kích thích!

Vậy nên, cái gọi là quá vật, kỳ thực là nam sủng của cha sao, mỗi buổi tối đều cùng ông chơi trò chủ nhân – sủng vật? Cho nên, ông mới không có hứng thú với mẹ, hóa ra, ông là đồng tính luyến ái?

Nhưng mà, thật sự đơn giản vậy thôi sao?

Nếu vậy, 5 năm trước, con mèo bị giết chết kia thì như thế nào?

... Mà thực ra, chính cậu cũng không tận mắt nhìn thấy thi thể con mèo.

Còn nữa, tại sao mẹ lại sợ hãi căn phòng dưới tầng hầm đến vậy?

... Chỉ có thể là vì, bà biết người yêu của mình đã bị đoạt đi?

Vậy còn bóng dáng con nhện to lớn cậu trông thấy?

... Là ảo giác?

Mẹ cũng đã nói chỗ đó giam một con nhện đỏ mà!

... Hay là, đó chỉ là cái cớ để lừa cậu? Làm cho loại suy nghĩ này dần dần thấm vào đầu cậu, ăn sâu vào tiềm thức, nên ngày hôm nay mới nhìn thành nó là bóng dáng của nhện, tự bản thân tưởng thành vậy?

Vả lại, cứ xem như thiếu niên là nam sủng của cha, thì vẫn rất kỳ quái... Tại sao trước giờ không thấy hắn lộ diện? Hắn bình thường ăn gì? Tại sao cả người lại trắng xám như thế? Tại sao hắn có thể đem cha đạp dưới chân như ban nãy? Trông hắn như thế này, giống như là tội nghiệt phải bị ẩn giấu suốt đời dưới lòng đất, vĩnh viễn không bao giờ được thấy ánh sáng vậy!

Ngày thứ hai.

Sau khi tan học, Tiểu Triệt vô tình hay cố ý hỏi mẹ có phải trong nhà còn có một người khác hay không.

Lúc đó bà chỉ cười, bảo chỉ có cha, mẹ với cậu, còn thêm hai người hầu nữa thôi, làm gì còn ai.

Tiểu Triệt hỏi nửa ngày cũng không ra được gì mới, có chút nôn nóng, cậu đột nhiên dùng hai tay nắm chặt lấy bả vai bà, cúi đầu nghiêm túc hỏi: “Mẹ, ba ba có phải.. Có người bên ngoài không?”

Mẹ cười có chút cứng ngắc: “Con nói gì vậy... Làm sao... Có thể!”

“Ba ba... Có phải hay không có hứng thú với thiếu niên –“

Kết quả Tiểu Triệt còn chưa nói xong, mẹ đã cuồng loạn.

Bà lớn tiếng rít gào, giọng vừa the thé vừa sắc bén, như thủy tinh bị đục nên phát ra âm thanh sắc nhọn. Bà đẩy Tiểu Triệt ra, không ngừng gào lên “Nói bậy” “Nói bậy”! Hai tay bà vung lên, làm đồ ăn trên bàn cũng bị hất xuống đất, nước canh còn chưa dùng xong đã bị đổ vãi tung tóe, chén sứ rớt nát bét...

Tiểu Triệt bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn ngoài tiến lên an ủi bà, sau đó dìu bà đi tắm, rồi bảo bà đi ngủ.

Sau khi mẹ ngủ yên, cậu mới trở lại nhà bếp, ngồi xổm xuống thu thập mớ hỗn độn.

Phản ứng của bà là câu trả lời rõ ràng nhất. Nó thể hiện bà vốn dĩ đã biết cha cất giấu nam sủng dưới tầng hầm, chỉ là không cách nào thừa nhận mà thôi.

Một trận nhói đau xẹt đến.

Tiểu Triệt thu tay lại, phát hiện tay mình không cẩn thận quệt vào mảnh vỡ.

Một giọt chất lỏng màu đỏ sền sệt nhô ra, từng chút từng chút lớn lên, tựa hồ bất cứ khi nào cũng có thể rơi xuống.

Thời điểm Tiểu Triệt nhìn cảnh tượng này, thì cả người chợt rùng mình, đôi mắt cậu mở lớn, con người trở nên đen sẫm, giống như hòa vào trong bóng tối. Cậu gần như vô thức đưa tay lên gần, đuổi đầu lưỡi ra, nhẹ nhàng liếm lên.

Mùi vị gì sắt nháy mắt tràn vào khoang miệng cậu, hương thơm thân quen trong ký ức cũng ẩn chứa loại mùi vị kì diệu này. Cả người cậu bắt đầu run rẩy, hô hấp dồn dập, cậu không nhịn được đem ngón tay mút vào... Tại sao trước đây Tiểu Triệt lại không phát hiện ra, ném hương vị máu tươi vào đầu lưỡi, cũng có thể khiến người ta hưng phấn đến vậy nhỉ!

9. Chương 8

Từ chỗ của mẹ chắc chắn không lấy được nhiều lời giải đáp, nên Tiểu Triệt quyết định tự mình đi tìm hiểu.

Kỳ thực, thứ hấp dẫn cậu, có lẽ là hình dáng của quái vật mà không phải quái vật trông thế nào, thiếu niên tóc trắng kia có thân phận gì... Mà cũng có thể là, dáng vẻ của phụ thân khác hẳn so với lúc bình thường! Cậu muốn đi xuống tầng hầm, chắc cũng chỉ vì muốn nhìn trộm cảnh tượng cha mở miệng khát cầu mà thôi.

Cho nên, mỗi ngày vào nửa đêm, cậu đều nằm chờ cha đi tắm rửa.

Sau đó sẽ như lần đầu tiên mà trốn ở góc khuất hành lang, theo đuôi ông đi tới căn phòng kia.

Cậu tự nhủ với lòng mình, chỉ cần máy nước nóng dưới tầng hầm được sửa xong, cậu sẽ dừng loại hành vi này lại. Cậu cũng không muốn cứ mãi như một kẻ biến thái theo dõi cuộc sống riêng của cha mình.

Mỗi buổi tối, cha đều giúp người thiếu niên lau chùi cơ thể. Mà sinh hoạt giữa bọn họ, chỉ có thể dùng hai từ “hoang ***” để hình dung. Tiểu Triệt mỗi đêm cũng chỉ đứng nhìn một tiếng đồng hồ mà thôi, sau một tuần, cái cậu ấn tượng nhất là: Cha mặc áo ngủ còn chẳng bằng dùng mặc, rất nhiều lần ông đều dùng thân thể trần trụi hầu hạ thiếu niên, thường thường chỉ cạo sát một chút rồi sẽ tiến thêm một bước, đa số là sờ rầm hoặc khẩu giao. Nhưng thiếu niên kia trước giờ chưa từng chủ động, đừng nói là hôn môi, hẳn tựa hồ cũng không cho phép cha hôn nửa thân trên của hắn. Một khi ông vi phạm, sẽ bị đá ngã trên mặt đất, nửa ngày cũng không bò dậy được.

Nhìn trộm đến ngày thứ tám, Tiểu Triệt có cảm giác mình hình như không chịu đựng được nữa.

Cũng phải, mỗi ngày chỉ có thể ngủ được hai, ba tiếng, trước mắt mắt cậu đã xuất hiện một quầng thâm đen xỉ, dù cho hiện tại đang ngồi xổm trước cửa, cậu cũng đã có chút mệt mỏi rồi.

Ngược lại với cậu, người trong phòng gần như không có chút mệt mỏi nào, Tiểu Triệt thậm chí hoài nghi bọn họ đến cùng ban ngày có ngủ hay không. Giờ khắc này, người thiếu niên mặc áo trắng nằm ngửa ở cạnh tường trên giường, thắt lưng được cởi ra, lộ ra bụng dưới cùng ***g ngực. Còn cha đang cúi người lau thân dưới cho hắn.

Ánh nền lẳng lẳng cháy sáng trong phòng, thứ ánh sáng vàng vọt đời trụy này bập bềnh trên cơ thể trắng xám của thiếu niên, trên làn da không có sức sống của hắn, động tác của bọn họ ngày càng biến hóa theo ánh sáng u ám trong phòng. Tiểu Triệt nhìn nhìn, lại có lỗi giác bản thân như đang xem một bức tranh sơn dầu nào đấy.

Giọt nền lặn xuống, mí mắt Tiểu Triệt ngày càng nặng nề, ý thức cũng tựa hồ chìm dần vào trong thứ mùi hương thoảng có thoảng không, rồi dần dần trở nên mông lung. Cậu cố gắng kìm chế hồi lâu mới không ngáp dài.

Trở về thôi? Cậu nghĩ như vậy.

Mơ hồ một lúc, cậu hoảng hốt phát hiện cha thế nhưng đã ngồi lên phần eo của thiếu niên, lưng hướng về phía cậu mà lên xuống nhấp nhô không ngừng!

Trong chớp mắt, cơn buồn ngủ tan biến.

Tiểu Triệt nhìn thấy áo ngủ màu đen trên bả vai cha theo động tác mạnh bạo mà trượt xuống, lộ ra hơn phân nửa vai ông, đầu ông ngửa lên, mái tóc đen bình thường được trang nghiêm chải gọn ra sau nay đã rối loạn mất trật tự, nương theo động tác ông mà lay động. Ông cũng không hề kìm nén tiếng rên rỉ trong miệng, tiếng rên của ông dựa theo cường độ mà hoặc nhỏ hoặc to khuấy động cả không gian tăm tối u ám... Ngay cả giường cũng nhịp nhàng vang lên thanh âm kéo kệt kệt không ngừng.

Tiểu Triệt nhiều lần nuốt nước bọt, ngực nhấp nhô kịch liệt, không thể chối bỏ, nửa thân dưới của cậu nổi lên biến hóa mãnh liệt, thậm chí còn bắt đầu phát đau.

Cậu trước đây chưa từng nghĩ bản thân sẽ trở thành một kẻ biến thái thật sự đi nhìn trộm người ta làm tình như thế, vừa nhìn trộm vừa tự thủ ***. Huống hồ lý trí mách bảo cậu, cậu không thể phóng túng ở đây, bởi vì hiện tại, cậu còn đang ở trong tình cảnh cực kỳ nguy hiểm, một khi bị phát hiện thì hậu quả sẽ khó mà lường được.

Nhưng giờ Tiểu Triệt cái gì cũng không nhớ, cậu thật sự không nhận được!

Cậu chậm rãi đưa tay vào địa phương đang hưng phấn, móc nó ra, dựa theo bản năng mà ve vuốt, chơi đùa nó.

Nam nhân là cao thủ trong việc ảo tưởng ***. Chỉ chốc lát sau, nhắm mắt lại, Tiểu Triệt tựa như cảm thấy bản thân đang nằm trên chiếc giường kia, mà cái người đang vận động mạnh mẽ trên người mình, chính là cha của cậu!

Cảm giác dữ dội làm cậu càng ngày càng hưng phấn, động tác càng lúc càng nhanh, tế bào trong cơ thể cũng sung sướng lần lượt bành trướng, từ từ tiếp cận đến cột mốc bạo phát. Rốt cục, ngay vào lúc cha ngẩng đầu gào thét, thì cậu cũng phun trào.

Lên đỉnh xong, thân thể cậu nháy mắt xụi lơ đi. Tiểu Triệt nhắm mắt lại, dựa lưng vào vách tường, kìm chế tiếng thở hổn hển.

Dư vị vui sướng vẫn còn bồi hồi trong thân thể cậu, nếu như có thể, Tiểu Triệt thật muốn chửi vài câu thô tục để diễn tả nỗi thỏa mãn của mình. Xác thực, cậu trước đây có từng cùng mẹ làm ra những động chạm này nọ, thủ *** cũng có, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên Tiểu Triệt đạt được thứ khoái cảm này.

Cậu giờ phút này vẫn không muốn tỉnh lại, cậu còn muốn trải nghiệm nhiều hơn nữa loại cảm giác bí ẩn này, sự hưng phấn không che giấu này – thứ khoái cảm này giống như bông hoa được sinh trưởng từ nơi bùn đất tối tăm hắc ám. Bùn đất càng dơ bẩn, rễ cây càng hấp thu dinh dưỡng phong phú hơn, bông hoa liền nở đến rạng rỡ hơn, càng lôi kéo cuốn hút người ta yêu thương hơn.

Chỉ lo chìm đắm trong dư vị nên Tiểu Triệt vẫn chưa chú ý đến sự nguy hiểm, vẫn đang thông thả, không tiếng động mà tiến lại gần cậu.

Trở về thôi!

Tiểu Triệt từ từ trầm tĩnh lại nghĩ như vậy.

Một hương thơm nhu hòa tựa như tấm lụa mỏng manh của vũ nữ phất qua không khí.

Tiểu Triệt vẫn nhắm mắt thoải mái hít sâu một hơi, từ trong túi lấy ra khăn tay, lau sạch uế vật. Sau đó mặc quần vào, nhẹ nhàng kéo kéo nó lên.

Tiếp đó dự định giống như thường ngày rời đi.

Nhưng trong khoảnh khắc cậu mở mắt ra, Tiểu Triệt thiếu chút nữa sợ đến mức ngất đi!

10. Chương 9

Trước mặt cậu, là một khuôn mặt cách cậu rất gần! Gần đến mức sắp dán lên mặt cậu!

Là thiếu niên kia!

Hai bàn tay thiếu niên đan vào nhau, ngồi xổm trước mặt cậu, thân thể nghiêng về phía trước, trùng to cặp mắt quý dị màu lam tím của mình quan sát cậu, khoảng cách quá gần, nên ngay cả tơ máu trên nhãn cầu, và hai vành mắt thâm đen của hắn cậu cũng nhìn thấy rõ ràng! Thật không biết hắn đến cùng đã duy trì động tác này bao lâu để quan sát Tiểu Triệt!

Một khuôn mặt dữ tợn, đáng sợ như vậy ở ngay trước mặt, Tiểu Triệt đang chìm trong kinh hãi bỗng nhớ đến một truyền thuyết.

Truyền thuyết có liên quan đến hoa Tử La Lan.

Loại hoa màu tím đỏ còn được gọi là “ác ma chi nhãn” (đôi mắt của ma quỷ). Trong truyền thuyết, chỉ cần bị đôi mắt có chứa màu sắc như vậy nhìn chăm chăm, thì sẽ rơi vào mong muốn của ác ma, bị cuốn vào ảo giác, từ từ mất đi năng lực khống chế bản thân. Đó hoa như vậy, là biểu tượng của tà ác.

Mà người thiếu niên trước mặt này vừa có mái tóc dài trắng cùng làn da trắng bệch thiếu sức sống, vừa có một đôi mắt giống như vậy!

Lưng Tiểu Triệt đổ mồ hôi lạnh, cậu có cảm giác bản thân như con bướm bị sa vào một mạng nhện, mà người thiếu niên này chính là con nhện đỏ khổng lồ đáng sợ, đang dùng đôi mắt độc ác của mình để đánh giá thân thể của cậu, đánh giá tỉ lệ mỡ cùng thịt trên người cậu, suy tính khi nào thì phun ra sợi tơ kịch độc cướp đoạt tính mạng cậu, rồi bắt đầu từ chỗ nào để mút máu thịt cậu...

Ngọn nến kế bên cũng giống như thần kinh Tiểu Triệt mà trở nên hoảng sợ, cháy đến kịch liệt, nhanh chóng lắc lư lay động. Trên vách tường đen kịt, hình bóng to lớn cũng lay động theo, như quỷ đói mới từ cõi âm xuyên ra!

Nhưng một giây sau, Tiểu Triệt lại thấy chỉ là mình dọa mình mà thôi!

Chỗ này căn bản không có con nhện đỏ nào cả!

Con nhện đỏ chỉ là thứ cha mẹ bịa ra để gạt cậu!

Trước mặt cậu, không phải quái vật, mà là con người!

Chỉ có điều hắn bị mắc căn bệnh quái lạ nào đó, nên dù xấp xỉ tuổi cậu lại trông như quái nhân thôi!

Sợ hãi chỉ trong một khoảnh khắc. Sau đó, Tiểu Triệt đã cảnh giác trở lại, cũng tràn ngập ý chí chiến đấu. Ngón tay cậu thò vào túi quần móc con dao găm ra, bật dậy, không tiếng động mà dùng đòn đánh xảo diệu chế phục đối phương —

Chốc sau, vị trí của hai người đã biến đổi hoàn toàn.

Thiếu niên bị Tiểu Triệt tàn nhẫn đẩy lên vách tường, lưỡi dao sắc bén để ngang với động mạch cổ hắn.

Hai người gần như cao ngang bằng nhau, Tiểu Triệt không dám thả lỏng giây nào. Hơn nữa cậu cũng phát hiện người trong tay tổ chất vô cùng tốt, dù cho bị uy hiếp như vậy, nhưng hắn không có bất kì động thái sợ hãi nào mũi dao gần như dính sát vào da thịt tựa như trong suốt của hắn, vậy mà lông mi trắng tinh của

hắn cũng chẳng thèm nháy lấy một cái, cứ như vậy mặc cho Tiểu Triệt không chế. Trên gương mặt trầm tĩnh lại vẫn hiện ra ý cười nhàn nhạt.

Nụ cười như vậy, Tiểu Triệt từng thấy — đó là lần đầu tiên khi cậu đi nhìn trộm, lúc cuối hắn có nở nụ cười giống vậy.

Khi ấy, cái tên này cũng tự nhiên cười như thế, rồi nhìn chăm chú cảnh mình bỏ chạy trời chết sao!

Bị nhìn chăm chăm như vậy thật sự khá không thoải mái.

Rất quái lạ!

Rõ ràng hiện tại cậu đang chiếm thế thượng phong, chỉ cần hơi dùng sức, tên này sẽ lập tức mất mạng! Nhưng vì cái gì cậu lại thấy hắn mới là kẻ chiếm thế chủ động?!

Dù là vào giây phút nào, cái tên quái quỷ chán sống này vẫn cứ dùng ánh mắt như thế nhìn cậu — rất giống một con mèo hứng thú với con chuột đang cất lực giãy giụa với cái chết!

Tiểu Triệt dùng sức đem lưỡi dao chặn cổ thiếu niên, thấp giọng chửi: “Con mẹ nó ai cho phép mày nhìn tao như vậy!”

Thiếu niên tựa hồ có chút kinh ngạc với phản ứng như vậy của Tiểu Triệt, sau khi nghe xong hơi thuận theo mà rũ lông mi xuống.

Lông mi hắn thuần trắng, vừa dài vừa cong. Hắn trông như một con búp bê được ***g trong tủ kính vậy, tinh xảo mà đáng sợ.

Nghi vấn tích tụ trong lòng đã lâu, lúc này cậu nghĩ cũng nên thẳng thắn hỏi hắn.

Cho nên liền thấp giọng hỏi: “Mày rốt cục là ai? Mày có quan hệ thế nào với cha tao?”

Thiếu niên lần thứ hai ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào Tiểu Triệt, lần này hắn không hề cười, đôi mắt kia càng hiện lên nét thơ ngây. Hắn nhẹ giọng cảm thán: “Tôi rốt cục là ai?”

Hắn như đang hỏi, mà cũng như đang lặp lại câu của Tiểu Triệt.

Nhưng vào lúc này, trong phòng vang lên thanh âm khàn khàn của cha “Chủ nhân... Chủ nhân... Ngài ở đâu...”, tiếp đó lại vang lên tiếng nức nở: “Chủ nhân... Đừng đi... Chạm vào tôi... Chủ nhân...”

Nghe được giọng nói của cha, lực tay Tiểu Triệt giảm bớt một chút.

Nhưng giây tiếp theo, cậu lại nghe được giọng nói trầm thấp của thiếu niên: “Không muốn ném thử sao?”

Tiểu Triệt sững sờ, chỉ cảm thấy thiếu niên mới vừa rồi còn bị mình áp chế đã chậm rãi tiến lại gần mình, căn bản không quan tâm đến lưỡi dao trong tay cậu, mặc cho một đường máu tươi đã trượt xuống trên cái cổ trắng xám của hắn, dần dần nhuộm lên vạt áo trắng như tuyết.

Đôi môi đỏ bồng của hắn khê mấp máy bên tai Tiểu Triệt, hơi thở lạnh lẽo: “Mùi vị của cha ấy.”

11. Chương 10

Lời nói của hắn đã tác động đến Tiểu Triệt, hắn đẩy cửa phòng ra, đi vào trong.

Tiểu Triệt hốt hoảng đứng ngoài cửa, nhìn thấy hắn cầm lên một cây nến, di hương về phía chiếc giường nhỏ, nhẹ nhàng đặt nến trên một cái bàn. Trên bàn có bình hoa hồng trắng đã khô héo, chấn động nhỏ làm vài cánh hoa úa tàn lá tả rơi xuống, xoay mấy vòng rồi rớt vào trong cái gạt tàn thuốc bên cạnh.

Ngọn nến dần dần yên ả, ánh lửa thoảng trở nên to hơn.

Vàng sáng hình tròn kéo dài hình bóng của người thiếu niên, cũng thấp sáng đường nét của người đang nằm trên giường.

Cậu thấy cha bị một miếng vải đen bịt kín hai mắt, hai tay bị cà vạt buộc chặt, cơ thể trần trụi đang nằm ngửa trên giường, áo ngủ, ga trải giường cái thì che nửa thân dưới ông, cái lại bừa bộn vắt ngang xuống đất, buông thõng trên tấm thảm tối đen.

Mà thiếu niên thì lại ngồi trên giường, bình yên nhìn về phía Tiểu Triệt ở cửa, bên khoe miệng mang theo ý cười.

Sau đấy, Tiểu Triệt thấy hần ưu nhả giờ cánh tay trắng bệch, gần như là bệnh trạng lên, ngón tay thon dài tựa như sóng lớn chập trùng, ung dung từ trên trán của cha, phất qua mũi, rồi từ cằm chậm rãi lướt xuống, đến hầu kết, trải qua xương quai xanh, cứ từ từ, kiên nhẫn miêu tả đường nét của ông...

Đầu ngón tay hần vốn dĩ không hề chạm vào da thịt cha, hần chỉ như đang dùng ngón tay biểu diễn lại một khúc nhạc nào đấy mà thôi.

Thế nhưng, động tác khiêu khích như vậy đã có thể khơi dậy hứng thú trong Tiểu Triệt.

Đặc biệt là khi hần chậm rãi dùng đầu ngón tay nhấc lên tấm ga trải giường ở thân dưới ba ba, rồi chăm chú vào Tiểu Triệt, dùng khẩu hình miệng không tiếng động nói với cậu “Qua — đây”, Tiểu Triệt giống như bị nguyên rủa, vẫn đang đứng đấy tự nhiên lại theo lời hần mà từng bước từng bước lại gần cha.

Đến khi khoảng cách gần hơn, cậu mới nhận ra được lúc bình thường chỉ nhìn lên nên mới không chân chính cảm thụ được điều gì.

Thân thể cha thon gầy, mềm mại nhẹ nhàng, ông không giống như những cậu trai trẻ có làn da mịn màng, mà ***g ngực to lớn cùng với bắp thịt cơ bụng, da dẻ cũng không phải màu tiểu mạch khỏe mạnh. Thực ra, da của ông trắng xám, thời điểm nằm ngửa, còn có thể thấy rõ hình dáng hai bên xương sườn, bụng dưới bằng phẳng, hơi hóp vào trong.

Nhưng Tiểu Triệt lại thấy cha như vậy mới *** đáng, gợi cảm.

Có lẽ bởi vì tuổi tác, nên dấu đỏ trên người ông rất khó mờ đi, nhiều dấu ấn cứ như vậy vụn vặt khắc lên da thịt ông, đầu nhũ cao ngất thời điểm không bị kích thích so với nam nhân bình thường vẫn lớn hơn, hồng hơn. Miếng vải đen che kín mắt cha vẫn chưa được tháo ra, buộc chặt trên mái tóc đen,

Tựa hồ như bị trói buộc cùng đợi chờ như này càng làm ông hưng phấn hơn. Hô hấp ông dồn dập, ***g ngực lên xuống. Thân dưới vừa phát tiết xong còn dính lại dịch thể sền sệt ở trên phân thân cùng đám lông rậm rạp, giờ khắc này, cái vật sẫm màu kia lại *** loạn ngổn đầu lên.

Tiểu Triệt trước giờ chỉ có đứng nhìn lên từ xa, rồi ảo tưởng trong mộng, đây vẫn là lần đầu tiên cậu được đứng gần như vậy quan sát cơ thể trần trụi của cha, huyết dịch trong người nhanh chóng sục sôi.

Dần dần, cảm giác nguy hiểm tiêu tan.

Khát vọng được chạm vào người cha cũng ngày càng mãnh liệt.

Thiếu niên như biết rõ ý muốn của cậu, thông thả đứng dậy, không tiếng động nhường lại chỗ ngồi cho Tiểu Triệt.

Tiểu Triệt nuốt một ngụm nước bọt, đi đến đó. Tay run run chạm vào ***g ngực cha.

Nam nhân trên giường tựa hồ vì phải chờ đợi quá lâu, nên có chút không nhịn được, ông khó chịu vặn vẹo thân thể, kẹp chặt bắp đùi... Động tác mê hoặc như vậy vừa xuất hiện, sợi dây lý trí cuối cùng của Tiểu Triệt cũng tan biến!

Cậu cúi người, bàn tay nóng rực đột nhiên đặt lên ***g ngực ông, người bên dưới bị động chạm của cậu làm cho run rẩy một hồi. Sự đón nhận này của ông tựa hồ càng làm cậu thêm hưng phấn, khoe miệng cũng nhếch lên. Ông chờ mong mở ra đôi môi khô khốc thở dốc, quả tim bên dưới bàn tay Tiểu Triệt đập mạnh mẽ như khao khát nhiều hơn nữa.

Phản ứng của ông không ngừng kích thích Tiểu Triệt, cậu đã không còn có thể ngừng lại động tác của bản thân nữa rồi.

Tiểu Triệt dùng sức mà niết lên da thịt cha, lướt qua xương quai xanh ông, sau đó dùng ngón tay ma sát qua lại đầu nhũ cao ngất, ngón cái cùng ngón trỏ thỉnh thoảng nắm đầu nhũ bên phải kéo lên, xoay tròn hai bên rồi khẽ thả xuống.

Mỗi một lần cậu nắm như vậy, đầu nhũ phải của cha sẽ hồng thêm một ít, thân thể cũng càng vạm vỡ kịch liệt hơn, trong miệng lẩm bẩm kêu “Chủ nhân... Chủ nhân...”

Bất tri bất giác, Tiểu Triệt xem cha như một người phụ nữ, hai tay cậu đều đang đùa giỡn đầu nhũ ông, không ngừng nhào nặn đè ép, dường như chỉ khi nào nó chịu ra sữa thì mới buông tha. Cậu thấy da thịt ông ngày càng biến hồng, một tầng mỡ hôi mỏng manh bao phủ lên nó. Tiểu Triệt dần mất đi lý trí trực tiếp cúi người, mút lấy đầu nhũ bị chà đạp đến sưng đỏ.

“A a!”

Ông rốt cục bật thốt ra tiếng.

“Thật thoải mái... Thật thoải mái...”

Cha Tiểu Triệt không chút liêm sỉ nào *** dâng kêu to. Ông tựa hồ càng ngày càng mong muốn nhiều hơn nữa, ***g ngực run rẩy vậy mà lại ưỡn lên, môi Tiểu Triệt vừa rời đi, sẽ càng dựa sát đến, khát vọng được kích thích nhiều hơn.

Mồ hôi mang theo hương vị thơm ngát kì dị thúc dục tựa lưỡi Tiểu Triệt, cậu gần như mù quáng lung tung hôn cắn ông.

Cậu vừa mút, vừa dùng tay phải rà soát khắp thân thể cha. Từ từ, cậu rốt cục cũng kích thích đến chỗ mẫn cảm bên dưới của ông, thanh âm thở dốc cùng rên rỉ ngày càng khuếch đại trong căn phòng u ám.

Thân dưới Tiểu Triệt đau đớn đến không chịu được.

Cậu đã sớm mê muội đổi tay trái kích thích ông, sau đó lấy tay phải hứng dịch thể của ông chà sát lên phân thân mình.

Tiếng rên của ba ba, cùng với động tác trên tay càng lúc càng nhanh làm cho cậu ảo tưởng bản thân như đang mộng tỉnh, Tiểu Triệt căng thẳng nhắm mắt, chau mày lại, mặt hơi ngửa lên, cắn môi để kìm hãm lại tiếng thở dốc của bản thân. Thế nhưng vì quá mức kích thích, cậu bỗng có chút không chịu được, thỉnh thoảng há miệng thở dốc.

Vui sướng làm cậu quên đi tất cả.

Tiểu Triệt không để tâm đến người thiếu niên vẫn còn tồn tại bên cạnh, tay ôm lấy đầu gối, dùng cặp mắt lam tím kia của mình nhìn chăm chăm không chớp mắt theo dõi cậu.

Khi cái tay đang tự kích thích bản thân dừng lại, thì đôi mày đang nhíu chặt của cậu cũng thả lỏng, rốt cục ngồi xuống thảm trải sàn, há miệng thỏa mãn thở dốc, thiếu niên vừa theo dõi cậu, vừa duỗi đầu lưỡi ra, chậm chậm liếm lên cánh môi dưới đỏ tươi quý dị, rồi vòng lên môi trên, cuối cùng thu lại vào trong miệng, ực một tiếng nuốt ngụm nước bọt, giống như thợ săn đang chuẩn bị săn một con mồi khá mỹ vị.

Qua nửa phút sau, Tiểu Triệt tỉnh táo lại.

Tình dục cùng cơn buồn ngủ làm đầu óc cậu trì độn đi, nhưng ít nhất cậu biết mình nên về rồi.

Đầu cậu hỗn loạn, cầm khăn tay lau chất dịch rồi mặc quần vào chuẩn bị đi ra cửa.

Khi cậu đứng dậy, gộc áo bị kéo lại.

Tiểu Triệt rù mắt nhìn sang, lúc này mới chợt nhớ ra còn tồn tại một quái nhân làm bản thân không thoải mái trong căn phòng này.

Người thiếu niên vẫn ngồi xõm trên đất như cũ, dùng một tay ôm lấy đầu gối của chính mình, mặt không chút cảm xúc mở mắt nhìn cậu chăm chú. Tay trái hắn giơ lên, nhẹ nhàng quơ quơ. Ngón tay trở cùng ngón cái bệnh trạng cầm một sợi dây nhỏ, phía dưới có móc một cái chìa khóa cũ kỹ.

Chiếc chìa khóa ấy giống như đúc với chìa khóa của cha.

12. Chương 11

Tiểu Triệt rõ ràng đã đưa ra quyết định: Chỉ cần máy nước nóng dưới tầng hầm được sửa xong, cậu sẽ không xuống đấy nữa.

Nhưng, chiếc chìa khóa đầu giường lại luôn mê hoặc cậu. Chống cự ba, bốn lần, cuối cùng cậu vẫn không kìm lòng được, lại đi xuống.

Chỉ cần một lần không kìm chế, sau này, liền không cách nào dừng lại.

Không chỉ buổi tối, mà ban ngày cậu cũng xuống đấy. Những lúc rảnh rỗi, nếu không ai phát hiện, cậu liền có thể thích làm gì thì làm.

Mà người thiếu niên tóc trắng kia cũng rất hoan nghênh Tiểu Triệt. Chỉ cần Tiểu Triệt vừa xuống, hắn sẽ dùng miếng vải đen bịt kín mắt của ba ba.

Ban đầu nhìn thấy cha như một nô lệ bị người thiếu niên ấy giày vò chà đạp, Tiểu Triệt còn cảm thấy phần nộ không thôi. Còn bây giờ, cậu chỉ cảm thấy hưng phấn dâng trào ban đầu, cậu rất chán ghét, thậm chí còn hoảng sợ thiếu niên, không cảm nhận được nhân khí từ trên người hắn ta, còn thấy sau lưng hắn luôn vây quanh một luồng âm u. Thế nhưng ở chung một khoảng thời gian, cậu chưa bao giờ bị công kích, thậm chí cậu còn thể dễ dàng chế phục thiếu niên nên Tiểu Triệt vô cùng an tâm. Bây giờ, cậu hoàn toàn xem thiếu niên là một kẻ bị bạch tạng tay trái gà không chặt, một trai bao với dục vọng phóng túng, một tên hề buồn cười thích đóng vai “Chủ nhân”, một người thầy dạy cậu cách kích thích ham muốn của ba ba, hoặc là, ở một tầng ý nghĩa cao hơn, là một tên tội phạm.

Quãng thời gian này, so với việc theo đuổi chân tướng, cậu vẫn thích thỏa mãn tính dục của bản thân hơn, cái khác tính sau.

Có lúc, cậu ngồi trên một cái ghế, quan sát thiếu niên dùng dụng cụ hành hạ ba ba đến mức ông liên tục xin tha như thế nào

Có lúc, cậu sẽ thay thế thiếu niên kích thích thân thể ba ba, rồi bởi vì tiếng rên rỉ của ông mà trở nên hưng phấn

Có lúc, bọn họ sẽ chuyển đổi địa điểm, Tiểu Triệt phát hiện ngoại trừ căn phòng này, cái tầng hầm nhìn tưởng chừng chật hẹp này thực tế cất giấu rất nhiều chỗ có thể dùng để thỏa mãn nhu cầu.

Cậu đi theo thiếu niên đến căn phòng ngủ có chút đơn sơ của cha, đứng kế bên nhà tắm nhìn thiếu niên ở trong nước như say như mê xâm phạm ông cậu theo thiếu niên đến phòng chứa sách, nơi đó cất chứa rất nhiều sách ảnh, cùng những quyển sách hướng dẫn các phương pháp gia tăng tình thú. Tiểu Triệt cũng từng bất ngờ đi qua một căn phòng nhỏ tràn đầy mạng nhện, bên trong có đặt một chiếc piano gỗ khá cũ nát. Tiểu Triệt mới nhận ra đây là bộ piano mà hồi nhỏ bản thân dùng để đàn, bởi vì là đồ tổ truyền, nên âm thanh đã không còn được chuẩn xác, chỉnh nhỏ thì tiếng quá trầm, chỉnh lớn thì tiếng quá cao, bàn đạp cũng hỏng rồi, không thể làm gì khác hơn là bỏ nó đi. Sau đó, mua một cái đàn piano tam giác màu trắng mới đặt ở phòng khách, vẫn dùng đến giờ. Vốn tưởng rằng bộ piano này đã được xử lý xong, không ngờ nó bị để ở đây.

Lúc đó Tiểu Triệt có hỏi thiếu niên: “Piano này còn dùng được à?”

Thiếu niên gật đầu, trong ánh mắt trống rỗng thể nhưng lại xuất hiện một chút nhu tình hoài niệm.

“Cha đến đánh?”

Thiếu niên lắc đầu.

“Cậu đàn?”

Thiếu niên không lắc đầu cũng không gật đầu, ánh mắt hắn chỉ khẽ chuyển sang nhìn Tiểu Triệt, cau mày, mang theo chút nghi hoặc, tựa hồ muốn mở miệng hỏi cái gì đấy. Nhưng sau đấy hắn lại mím chặt môi,

đóng cửa phòng lại, mang Tiểu Triệt rời đi. Tiểu Triệt lúc ấy có chút bất ngờ, vì trong lòng cậu, thiếu niên này là kẻ tà ác, gần như là ở tất cả những chỗ có thể đến được hẳn đều đem cha ra dằn vặt. Thật tiếc, cậu còn tưởng có thể chơi được một chút trên bộ piano này chứ.

Thời gian thấm thoát trôi qua, Tiểu Triệt đã có chiếc chìa khóa được hai mươi ngày.

Nói tóm lại, khoảng thời gian này, Tiểu Triệt ở dưới tầng hầm sinh hoạt tính dục rất thỏa mãn. Tuy cậu không chân chính làm cha, phương thức thỏa mãn *** cũng chỉ là không tiếng động xoa xoa cùng liếm liếm ông, thậm chí ngay cả hôn cũng không có, nhưng vậy thôi cậu cũng đã thấy rất thỏa mãn. Cậu bây giờ chỉ chờ cho đến ngày mình mất hứng mà thôi. Ngày ấy mà đến, cậu liền vỗ mông rời đi.

Nào ngờ có một ngày, một hành động của thiếu niên đánh vỡ đi sự hài hòa khó khăn lắm mới tạo nên được.

Lúc đó, cha được Tiểu Triệt xoa xoa lại lần nữa trở nên hưng phấn.

Vào lúc cậu đang định dùng tay tự giải quyết cho bản thân, thì khá bất ngờ, một bàn tay lạnh lẽo nắm chặt vật của cậu, làm cậu nổi hết cả da gà!

Khi cậu nhận ra đó là tay của thiếu niên, thì một cảm giác buồn nôn đột nhiên sản sinh, khiến cậu muốn phản kháng lại, nhưng sợ nếu phát ra âm thanh sẽ bị cha phát hiện nên không dám làm ra hành động quá lớn. Ai ngờ, thiếu niên sau lưng tựa như biết suy nghĩ trong lòng cậu, động tác càng lúc càng kịch liệt.

Không thể phủ nhận, kỹ xảo của thiếu tốt quá mức tưởng tượng.

Tiểu Triệt lần đầu tiên được nam nhân an ủi như vậy.

Thiếu niên dựa sau lưng cậu, đầu tiên chậm rãi ma sát gốc rễ, nắn bóp phần trước, nhào nặn bộ vị nhạy cảm của cậu. Tiểu Triệt nắm chặt hai tay nhắm nhặn, thế nhưng vui sướng càng ngày càng mãnh liệt làm người cậu như nhũn ra, dần dần, cậu tựa vào người thiếu niên phía sau kìm nén thở gấp.

Mới bắt đầu tay của hắn còn lạnh lẽo, nhưng giống như bị nhiệt độ nóng bỏng của Tiểu Triệt truyền sang, tay hắn dần trở nên ấm áp, đến lúc sau, ***g ngực hắn tỳ hẳn vào lưng Tiểu Triệt, ôm sát Tiểu Triệt, ở một bên tai cậu trầm khàn thở dốc nóng hổi!

Tiểu Triệt vì sắp lên đỉnh nên ý thức có chút mơ hồ. Cậu như không biết được mình đang ở đâu, cũng chỉ cảm nhận được sau tai mình ẩm ướt ấm áp, là do người sau lưng hô hấp quá nặng nề, tai cậu đang bị người ấy không ngừng liếm láp...

Tiểu Triệt bất tỉnh trong tay thiếu niên.

Sau khi kết thúc, thiếu niên dựa vào bên tai cậu thấp giọng thì thầm: “Thoải mái không?”

Cơn buồn nôn kéo đến làm Tiểu Triệt muốn ói hết ra ngoài!

Cậu xoay người, đánh thẳng một quyền vào bụng thiếu niên, không chút lưu tình nào.

Tiểu Triệt từ nhỏ đã học cách đánh nhau, thân thể cao gầy kiện mỹ, khí lực đương nhiên rất lớn. Thiếu niên không chút phòng bị bị cậu đánh như vậy phải lùi về sau vài bước, va vào cạnh bàn, phát sinh ra một tiếng vang trầm trọng. Bàn bị lật ngã, ly cà phê, gạt tàn thuốc cùng bình hoa rớt xuống, nước trong bình vung vãi ướt nhẹp, mặt đất khắp nơi bừa bộn.

Ba ba đang bị trối, hai mắt bị bịt kín lo lắng gọi: “Chủ nhân? Người sao vậy? Chủ nhân không sao chứ?”

Sống lưng hắn va vào cạnh nhọn của cái bàn, người bình thường nếu không đau đến ngất đi, thì ít nhất cũng phải la hét một tiếng rồi.

Nhưng thiếu niên lại như không có cảm giác đau đớn gì, cũng không la hét gì cả, chỉ yên lặng ngả người ở thảm trải sàn, vẫn như bình thường trợn mắt nhìn chằm chằm khuôn mặt Tiểu Triệt.

Rõ ràng bộ dáng hắn dọa người như vậy, trên mặt lại như chẳng có gì.

Tiểu Triệt lại cảm thấy có chút buồn bực.

Bởi vì cậu không biết bản thân đến cùng đã xảy ra chuyện gì, lại có thể nhận thấy từ người thiếu niên không hề sinh khí ấy, đôi mắt màu sắc quý dị kia chứa nồng đậm bi thương, thậm chí còn mang theo chút tuyệt vọng thống khổ.

Tiểu Triệt chẳng hiểu gì cả, rõ ràng cậu mới là người bị làm cho buồn nôn cơ mà!

Ai bảo hần tự dừng làm ra cái hành động như thế!

Tuy rằng khoảng thời gian này chung sống có vẻ hòa thuận với nhau, nhưng ai cho phép hần chạm vào người cậu?!

Hần có biết hần có bao nhiêu buồn nôn không? Đã bị cái chứng bạch tạng kia rồi, mỗi ngày lại còn sắm vai chủ nhân nô lệ với cha, hình dáng thì giống như con quái vật không thấy được ánh mặt trời chỉ biết phát dục thân dưới? Dám càn rỡ hôn tai cậu?! Cuối cùng bản thân còn bị hần xem như tình nhân mà thủ thi tâm tình nữa chứ!! Ai bị đối xử như vậy mà chẳng muốn ói hả?!

Chỉ cho hần một đám thôi đã rất hạ thủ lưu tình rồi!

Tiểu Triệt cảm thấy bản thân chẳng có làm gì sai cả, nắm lấy áo khoác, chuẩn bị nhanh chóng rời khỏi đây.

Trong phòng, cha còn đang lo lắng lên tiếng hỏi thăm: “Chủ nhân? Chủ ngân người bị thương sao? Chủ nhân... Người nói gì đi? Người đâu rồi? Người ra ngoài rồi sao? Người muốn rời khỏi tôi sao?”

Nói đến cuối ông còn như sắp khóc đến nơi.

Tiểu Triệt đi tới hành lang chợt nghe một tiếng thét vang lên: “Ồn chết rồi! Câm miệng!”

Tiếp đó là hàng loạt âm thanh rơi vỡ vang lên.

Loạt âm thanh đó vừa dứt, thì không còn nghe được bất kỳ tiếng động nào truyền ra từ trong phòng.

Ngọn nến trên hành lang tựa hồ bị sóng âm chấn động ban nãy làm lay động, đang điên cuồng run rẩy, vài cái đã bị dập tắt.

Kế tiếp cửa bỗng nhiên dùng một tiếng đóng lại, phát sinh ra tiếng vang khá lớn, toàn bộ tầng hầm bị chấn động.

Cuối cùng, tất cả trở nên yên tĩnh. Yên tĩnh đến mức tĩnh mịch.

Tiểu Triệt vì không biết chuyện gì xảy ra nên càng cuống quýt không yên, cậu thậm chí còn thấy một loại tội ác nào đó dâng lên trong lòng. Nhưng giờ phút này cậu không lo được nhiều như vậy, cậu đi lên lầu, đóng cửa lại, giống như bình thường coi như cái gì cũng chưa xảy ra, trở về phòng rửa mặt xong đi ngủ.

Đúng vậy, con quái vật ấy chỉ là trai bao của cha mà thôi...

Chuyện hôm nay là hần sai.

Buồn nôn vẫn là buồn nôn, dựa vào cái gì cậu phải quan tâm đến cảm thụ của hần chứ?!

13. Chương 12

Sau ấy, Tiểu Triệt suốt một tháng trời không bước chân xuống dưới tầng hầm.

Nguyên nhân cậu không xuống, một mặt, là vì chuyện đêm hôm ấy, mặt khác, là vì thành tích trong kì thi của cậu tụt hạng. Sau khi bị giáo viên chủ nhiệm gọi lên nói chuyện, cậu đã ý thức lại, vả lại bạn bè cũng bảo gần đây trông tinh thần cùng sắc mặt cậu không được tốt.

Quả thực vậy, gần đây cậu không cách nào tập trung tinh lực, trí nhớ cũng có chút thụt lùi. Mỗi buổi tối ngủ không ngon giấc, ban ngày lại đặc biệt buồn ngủ, hơn nữa chỉ cần nhắm mắt lại sẽ gặp mộng, đủ loại giấc mộng kỳ quái, giấc mộng tình sắc.

Tiểu Triệt ngay sau đó lập tức khôi phục lại cuộc sống bình thường trước đây.

Năng lực hồi phục của người trẻ tuổi vốn rất nhanh. Cậu lại trở về với cuộc sống trước đây, ngủ sớm dậy sớm, mỗi ngày đều rèn luyện thân thể. Vốn bản chất Tiểu Triệt thông minh, một tháng sau kỳ thi, thành tích cậu lại khôi phục, hơn nữa còn có xu hướng tăng hạng. Bởi vì chuyện này, chủ nhiệm lớp còn đặc biệt biểu dương cậu trước lớp.

Tuy cuộc sống cậu khôi phục, nhưng vẫn còn một số thứ quấy nhiễu cậu.

Đầu tiên, chính là giấc mộng.

Chỉ cần cậu ngủ liền sẽ nằm mơ, trong mơ nhân vật chính thường là cậu cùng với cha. Nhưng đôi lúc, cũng sẽ mơ thấy thiếu niên tóc trắng kia. Mà số lần mơ thấy hần càng ngày càng tăng.

Tiếp đến, không thể tưởng tượng được, ánh mắt của thiếu niên đêm ấy nhìn cậu, cứ ám lấy tâm trí Tiểu Triệt.

Mới đầu, chỉ là ánh mắt ấy, sau lại đến khuôn mặt hần, đường nét, rồi đôi mắt, đáng vẻ nói chuyện, cách hần ngồi xồm trên đất hai tay ôm chân nhìn cậu chăm chú.

Một loại cảm giác quen thuộc không hiểu được xông lên đầu cậu.

Nhưng đây là thứ cảm giác không nắm bắt được, thường chỉ xuất hiện trong nháy mắt, rồi trong khoảnh khắc lại vụt mất.

“Đi đi!”

“Cậu đến cùng là ai?!”

Đây là hai câu nói mới của Tiểu Triệt lúc nghỉ trưa, bởi vì hai câu này mà cậu bị bạn học xung quanh cười nhạo nửa ngày.

Ngoại trừ mộng cảnh, còn một chuyện khác quấy nhiễu Tiểu Triệt, chính là việc cha xuất hiện càng ngày càng ít.

Trong một tháng này, cậu chỉ nhìn thấy cha đúng một lần.

Khi đó vừa vặn lúc cậu tan học, cha mặc vest trở về, hai tay xách theo một bao tải rất lớn. Nghe thấy Tiểu Triệt gọi, ông cũng chỉ gật gù đầu, rồi đi xuống tầng hầm. Lúc đó mẹ cũng tựa ở cửa, vẫn như thường ngày không chút huyết sắc. Mà Tiểu Triệt lại ngửi thấy loại hương vị tuyệt vời kia, tựa hồ còn nồng hơn so với trước đây.

Buổi tối ngày hôm ấy, mẹ ôm Tiểu Triệt không muốn cậu về phòng.

Rồi bà khóc, khóc đến không ngừng lại được.

Tiểu Triệt an ủi bà hồi lâu, bà mới dần dần yên tĩnh trở lại. Sau đó nằm trên giường run rẩy, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Sai rồi... Sai rồi... A... Là báo ứng... Báo ứng đến rồi...”

Nhưng bất luận Tiểu Triệt hỏi vì sao bà lại nói vậy, hỏi bà đến cùng sợ cái gì, thì bà không trả lời, chỉ không ngừng lặp lại câu ấy, như bị đánh bùa.

Hành vi của cha, phản ứng của mẹ, cùng với giấc mộng mờ mờ ảo ảo của bản thân, làm Tiểu Triệt khá nghi ngờ.

Mà trọng tâm của những chuyện này, đều hướng về căn phòng dưới tầng hầm, cùng với người thiếu niên tóc trắng kia.

Cho dù không còn nhu cầu dục vọng, Tiểu Triệt vẫn có mong muốn biết được đáp án đằng sau những chuyện này.

Nửa tháng sau, 12 giờ đêm, cậu lần nữa dùng chìa khóa mở ra cánh cửa dẫn xuống tầng hầm, lén lút đi xuống, ngựa quen đường cũ đi đến cánh cửa gỗ như trước.

Lần này, cửa đóng chặt.

Tiểu Triệt đứng bên ngoài nín thở nghe ngóng rất lâu, thấy không có động tĩnh, nên mới thử thăm dò, cẩn thận vận chốt đẩy cửa vào.

Đã lâu rồi không tới, trong phòng một mảnh tăm tối, không có một ai, hoàn toàn tĩnh mịch.

Bài trí trong phòng, Tiểu Triệt rất quen thuộc. Tủ quần áo, cái bàn thấp cùng với chiếc giường nhỏ chật hẹp. Trên bàn vẫn bày một cái gạt tàn thuốc cùng với một bình hoa. Nhưng không giống với lúc trước, cái gạt tàn thuốc thì chất đầy đầu lọc, trong bình hoa lại không có thứ gì.

Bọn họ đã ngủ chưa?

Đây có phải là cơ hội trời ban không? Một cơ hội để thăm dò?!

Tiểu Triệt xác định trong phòng không có bóng người, mới cầm đèn pin cẩn thận từng chút một lò mò đi trong bóng tối.

Cậu tìm thử trong phòng có bất kỳ đồ vật nào liên quan đến ghi chép hay không, đáng tiếc, chỉ thấy rượu, tạp chí, thuốc lá, cà phê, quần áo, đồ bảo hộ, cùng dụng cụ tình thú...Ha, cũng thật là, cuộc sống của bọn họ quá mức hoang *** rồi, chính cậu cũng không nói nên lời được.

Cậu ráng nhớ lại, lần mở một cánh cửa ra, trong bóng đêm tối đen tiến vào. Cậu biết từ cái hành lang này có thể đến phòng ngủ của cha, còn có thể đến căn phòng lưu trữ sách nữa — Cậu cũng nhớ trong phòng đó quá nửa là mấy quyển sách ảnh kích thích ***.

Tiểu Triệt đi rất chậm, chỉ sợ sẽ phát ra tiếng động nào đấy. Dẫu sao, nếu mà bị cha bắt gặp ở đây, thì chẳng khác nào công cốc, công sức đổ sông đổ biển.

Tiểu Triệt sắp phát điên lên oán hận vì sao dưới tầng hầm này lại nhiều phòng đến như vậy, như một cái mê cung ấy. Một liên tưởng bất chợt thoáng qua đầu Tiểu Triệt —

Những hành lang này là đường, còn căn phòng là một điểm, từ mỗi điểm đi ra đường là có thể kéo dài thành vài sợi dây dài, cứ như vậy tuần hoàn, như vậy cái tầng hầm này, tựa như một cái mạng nhện khổng lồ vậy!

Tự nhiên xuất hiện loại hình dung như thế làm Tiểu Triệt muốn cười nhạo bản thân.

Đột nhiên, một vật xù lông đâm vào trán cậu.

Cậu trong nháy mắt nổi cả da gà, một phát bắt được vật ấy, rồi vẩy nhanh nó ra!

Tiếp đến cậu dùng đèn pin quét qua...

Không thể tin nổi, đó là một con nhện màu nâu to bằng lòng bàn tay!

Nó hình như sợ ánh sáng, đèn pin vừa quét qua người, nó lập tức vọt đến khe cửa bò đi.

Tim Tiểu Triệt đập kịch liệt, thần kinh cũng căng thẳng, cậu vội vã dùng đèn pin quét khắp bốn phía... Quả nhiên! Sau lưng cậu, trên vách tường, còn cả giữa không trung... Phải nói là xung quanh cậu, đều là những con nhện to to nhỏ nhỏ!

Những sinh vật buồn nôn này giống như đang theo dõi, giám thị cậu, cũng có thể, chúng nó vốn đã coi cậu thành con mồi của chúng, đang rình thời cơ thích hợp để ra tay!

Địa phương quái quỷ này rốt cục đã xảy ra chuyện gì?! Tại sao lại có nhiều nhện như vậy??

Tiểu Triệt không sợ nhện, nhưng số lượng đông như vậy, vẫn làm tâm tình cậu khó chịu không chịu được.

Bây giờ nên làm gì?

Tiếp tục đi?

Hay quay lại?

Tiểu Triệt phiền lòng bước về phía trước, những con nhện kia như hình bóng đi theo cậu.

Loại tình huống quỷ dị này cứ tiếp diễn như thế, cho đến khi cậu mơ hồ nghe thấy tiếng nhạc vọng đến.

Khá chậm rãi, nhẹ nhàng, có thể nói, đây là một giai điệu tương đối mềm mại.

Nhưng kỳ quái ở chỗ, những con nhện kia nghe thấy nó lại tựa như nghe thấy một loại nguyên rửa nào đó, vừa rồi còn vội vàng chạy theo cậu, lúc này lại không ngừng chạy trốn, lùi về sau, cuối cùng, biến mất không thấy bóng dáng.

Đến cùng xảy ra chuyện gì?

Trực giác mách bảo Tiểu Triệt đi về phía truyền ra tiếng đàn. Ngay lúc này, cậu nhớ đến người thiếu niên tóc trắng ấy đã từng dẫn cậu đến một phòng đàn, bên trong có đặt một cái đàn piano bằng gỗ đã hỏng.

Là cha sao?

Không đúng, lúc đó thiếu niên có nói, không phải cha.

Vậy thì, là người thiếu niên ấy sao?

Tiếng đàn dường như cảm tựa như một sợi tơ vọng đến từ nơi xa thẳm, lôi kéo Tiểu Triệt bước về phía phòng đàn.

14. Chương 13

Đã từng luyện đàn một thời gian dài nên Tiểu Triệt có thể nhận biết được, âm thanh phím đàn có chút cùn, một số âm phù còn bị biến âm, phần quãng thấp không đủ vang. Cũng may người biểu diễn đa số lựa chọn quãng cao để đánh.

Đây là khúc nhạc từ tốn, thông thả, tay trái tay phải kề nhau đánh, tựa như sóng cuộn chập trùng, từ từ biến chuyển theo thang âm. Âm phù đơn giản, nhưng khá êm tai, giống một ảo khúc trong mộng, lại giống như lời nói mê trong giấc mộng. Giai điệu như vậy sẽ làm người ta như bị lạc vào ảo giác, cảm thấy thứ giai điệu này sẽ vĩnh viễn tiếp diễn, vĩnh viễn không bao giờ kết thúc.

Rõ ràng Tiểu Triệt chưa từng nghe qua bài nhạc nào có giai điệu như vậy, nhưng không hiểu vì sao cậu lại có cảm giác rất thân thuộc. Dường như, chính cậu cũng đã từng đàn qua. Hơn nữa còn đàn đi đàn lại vô số lần.

Bất tri bất giác, cậu cuối cùng cũng đến trước cánh cửa, đẩy nó ra.

Tiếng đàn vẫn vang lên như cũ, chỉ là từ từ trượt xuống quãng thấp.

Càng thấp, thanh âm càng nhỏ, phím đàn đã không còn có thể phát ra âm thanh nào, giống như người câm không thể phát ra tiếng, có dùng sức lực la gào thế nào cũng không phát ra được chút âm thanh nào. Nhưng thiếu niên vẫn cố chấp biểu diễn.

Thời điểm ánh sáng lạnh (ánh sáng của nê ông và lân tinh) của đèn pin rơi tới, bàn tay lưu động trên phím đàn trắng đen trắng bạch đến mức dường như chỉ còn sót lại khung xương trắng lộ ra.

Hắn cứ như vậy mà dùng sức đánh đàn, e là mỗi lần đánh đến một nốt nào đấy, đầu ngón tay đều sẽ rất đau đớn.

Cuối cùng, tiếng đàn như bị nghẽn lại, bầu không khí đang chìm trong nặng nề đến mức không thở nổi, rốt cục cũng biến mất.

Thiếu niên buông hai tay xuống, nhưng không quay đầu lại.

Hắn chỉ hơi khom lưng, ngồi trên băng ghế đã nát của cái piano, không nhìn về phía Tiểu Triệt, mái tóc trắng thật dài hơi quăn lại. Tiểu Triệt chú ý thấy vạt áo trắng của hắn có chút nhàu nát, bên trên có vết đỏ sẫm, như là máu khô.

Loại cảm giác tội ác quái lạ lại ủa đến. Cũng chính là loại cảm giác tội ác này khiến cậu bắt đầu tính đến chuyện làm sao để phá vỡ cục diện bế tắc này, cho nên liền hỏi hắn: “Làm gì hơn nửa đêm còn ở đây đánh đàn? Cái tên này, không ngủ sao?”

Thiếu niên trầm mặc.

Tiểu Triệt có chút buồn bực, lại hỏi: “Cha đâu? Tối hôm nay không làm à?”

Giọng nói trào phúng vang vọng trong phòng.

Qua hồi lâu, ngay lúc Tiểu Triệt cho rằng thiếu niên không muốn nhìn thấy cậu thì hần rốt cục mở miệng, giọng nói vừa nhẹ vừa nhỏ, ngữ điệu vẫn quái dị như cũ, lại còn giống như đã lâu rồi chưa nói chuyện nên bị mất tiếng, khàn khàn. Nhưng Tiểu Triệt biết rất rõ, cậu có thể nhận ra được trong giọng nói ấy chất chứa đầy sự vui mừng: “Tôi biết mà... Cậu vẫn sẽ đến tìm tôi.”

“Cái gì?”

“Tôi vẫn luôn chờ đợi.” Thiếu niên vẫn quay lưng lại với Tiểu Triệt như ban nãy, giọng nói có chút run, “Chờ cậu đến tìm tôi.”

Tiểu Triệt ngẩn người, mặt không hiểu gì cả.

Thiếu niên nói tiếp: “Cậu có chuyện muốn hỏi đúng không?”

“Cậu nếu như biết thì phải trả lời câu này trước đã, cậu rốt cục là ai? Không cho phép nói bừa gạt tôi!”

“Quái vật.” Thiếu niên thấp giọng nói.

Tiểu Triệt buồn bực: “Lại dùng cái trò này! Cậu rốt cục có thân phận gì hả? Cùng cha có quan hệ thế nào? Tạo sao màu da màu tóc lại kỳ quái như vậy? Tại sao cha lại nghe lời cậu đến vậy? Tại sao mẹ lại lừa tôi nói dưới này chỉ có một con quái vật nhện đỏ, rõ ràng tôi không hề nhìn thấy... Còn có... Còn có...”

Thiếu niên không nói gì, như đang đợi Tiểu Triệt nói hết.

Tiểu Triệt nín nhịn nửa ngày, mới nói ra: “Tại sao tôi lại cảm thấy mặt mũi cậu... Vô cùng quen thuộc?! Nhưng tôi lại không nhớ được trước đây mình có từng quen ai có tướng mạo giống... như của cậu! Cậu đến cùng là ai? Tôi có biết cậu sao?!”

Lần này, thiếu niên cuối cùng cũng xoay đầu lại.

Trong bóng tối, cặp mắt lam tím kia của hần tựa hồ phát sáng, như ẩn chứa ánh sao lấp lánh mờ mờ bên trong.

Nhưng lần này, Tiểu Triệt hiếm khi không thấy quỷ dị, hay đáng sợ gì cả.

Lẽ nào “Ác ma chi nhân” chỉ là ảo giác tự cậu dựng lên?

Cậu thấy thiếu niên đang yên lặng nhìn mình, mở đôi môi vẫn đỏ tươi phát ra giọng nói: “Tiểu Triệt, tắt đèn pin đi, lại đây.”

Đây là lần đầu tiên thiếu niên gọi tên cậu. Hơn nữa còn là nữ danh của cậu!

Tiểu Triệt khá kinh ngạc. Chỉ có bạn bè trong lớp mới gọi cậu như vậy! Tại sao cái tên này lại đột nhiên gọi cậu thân thiết như thế? Tại sao lại phải tắt đèn pin? Hần có ý đồ gì?!

Nhưng cái làm cậu kinh ngạc hơn là bản thân lại không hề cảm thấy chán ghét như trước, cũng không sợ sệt buồn nôn, vào giờ phút này trong thâm tâm cậu chỉ muốn thử tin tưởng vào đáng vẻ cô độc, đau thương, lại có chút quen thuộc ở trước mặt.

Trong lúc cậu đi đến trước mặt hần, thì trong bóng tối, cậu cảm nhận được người thiếu niên cũng lặng lẽ đứng dậy.

Sau đó, hai bàn tay lạnh lẽo như một khối băng xoa xoa lên gò má cậu.

Nó lạnh đến phát run, không giống với nhiệt độ của nhân loại. Mặc dù nói không sợ, nhưng đến khi thật sự đến gần rồi cảm giác lại không giống vậy... Lại xuất hiện cái cảm giác bị loài bò sát nhìn chằm chằm rồi! Tiểu Triệt nhin không được run rẩy, muốn lùi về phía sau. Vô thức hoảng sợ cùng ngờ vực như tàn tro dần vạt lấy thân kinh cậu. Mồ hôi lạnh nổi đầy lưng, cậu lại phải căng não lên nghĩ cách làm thế nào để phòng ngự, để có thể công kích.

Nào ngờ, khi cậu nghe tiếng thiếu niên đến gần cùng với tiếng hít thở từ tốn, ngửi thấy mùi hương thoang thoảng bao quanh người thiếu niên thì, tư duy cậu lại trì hoãn lại.

Ngón tay thiếu niên nhẹ nhàng sờ lên mặt Tiểu Triệt, như đang an ủi một đứa trẻ sơ sinh đang hoảng sợ. Tiểu Triệt có thể cảm nhận được khoảng cách giữa hai người càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.

Giọng nói khản đặc, trầm tĩnh tựa như bùa chú, chậm chậm mà dịu dàng, từng chút từng chút tựa như lời vỗ về an ủi trái tim Tiểu Triệt. Hơi thở của hắn cùng cậu hòa lẫn vào nhau.

“Tiểu Triệt, không cần sợ.”

Nghe giọng nói như thế, Tiểu Triệt hoàn toàn bình tĩnh.

Không một chút e ngại.

Không một chút lo lắng.

Cái cảm giác này, là loại cảm giác hạnh phúc, an tâm.

Rồi, vầng trán lạnh lẽo của thiếu niên áp lên trán Tiểu Triệt, khẳng khít, gắn bó.

15. Chương 14

Một giọt nước tinh khiết trong trẻo, bị màu xanh lục nhẹ nhàng khoan khoái phủ lên.

Trên một phiến lá cây tươi tốt, sau đó, lặng yên lăn xuống, mãi đến khi có âm thanh vang lên giữa bóng tối, bắn lên những vệt nước ánh màu xanh lục.

Màu xanh lục càng ngày càng dày đặc bao trùm lên xung quanh, cuối cùng hòa tan vào màu đen đậm đặc.

Tiểu Triệt trừng lớn hai mắt.

Bởi vì cậu phát hiện bản thân thế nhưng lại đang ngồi trên một đồng cỏ rộng lớn.

Không biết đã xảy ra chuyện gì, tầm mắt cậu vẫn đang mơ mơ hồ hồ. Chỉ có thể nhìn thấy những bụi cỏ rậm rạp cao ngang ngực, cùng những đóa hoa màu trắng nở rộ, dập dờn theo gió. Mùi hương như bị cái gì đó chặn lại, nên không ngửi được mùi hương gì, một loại cảm giác hoảng sợ cùng thống khổ không tên cứ dâng trào trong cậu.

Lúc này, cậu mới để ý đến trước mặt mình, có một bé trai đang đứng. Tóc đen áo trắng.

“Tiểu Triệt, đừng khóc.”

Khóc?

Tiểu Triệt dùng tay quẹt mặt, quả nhiên, đều là nước mắt. Thế rồi, cậu kinh ngạc phát hiện bàn tay mình rất nhỏ...

Là đang nằm mơ sao?

Có lẽ nào, là giấc mộng về thời thơ ấu?

Vậy thì đứa nhỏ đối diện là ai? Tại sao bất luận cậu có dụi mắt thế nào cũng không nhìn kĩ được nó?

Tiểu Triệt mở miệng, nhưng không nói nên lời.

Khuôn mặt mờ ảo của đứa nhỏ ngồi xổm trước mặt Tiểu Triệt, dùng đôi bàn tay ấm áp cùng dịu dàng nâng mặt cậu lên, cho đến khi trán cậu cùng nó dán sát vào nhau.

Có vài giọt chất lỏng nóng hổi rơi xuống mặt Tiểu Triệt, tay đứa bé đang run rẩy.

Thật kì lạ, rõ ràng bản thân nó còn run rẩy, thì còn muốn an ủi người khác làm gì chứ.

Vào lúc Tiểu Triệt đang nghĩ như vậy, thì giọng nói chút non nớt, mát tiếng của đứa bé truyền đến. Giọng nó dứt quãng:

“Tiểu Triệt, không cần sợ. Em chính là anh... Anh cũng là em... Anh... Anh nhất định sẽ bảo vệ em.”

...

Khi Tiểu Triệt tỉnh lại, đầu cậu choáng váng nặng nề.

Mơ hồ một lúc lâu, cậu mới ý thức được bản thân đang nằm trên một chiếc giường mềm mại, không phải giường của cậu. Người thiếu niên tóc trắng đang ngồi bên cạnh.

Trên giường bày đầy mấy quyển tranh vẽ.

Thiếu niên tóc trắng ngồi dưới thảm trải sàn đối diện với cậu, khuỷu tay chống ở mép giường, tay trái trắng bệch tựa vào má, mu bàn tay phải nâng lên, dùng hai đầu ngón tay lật lật từng tờ từng tờ giấy màu sắc sỡ.

“Tỉnh rồi à?” Thiếu niên nói mà không ngước mắt lên.

“Ừm.” Đầu Tiểu Triệt rối loạn, không nhớ được vừa rồi đã phát sinh chuyện gì. Nghĩ nghĩ một lúc, mới nhớ lại ban nãy ở phòng đàn có gặp tên này, sau đó hắn làm ra một số hành động kỳ quái, còn có giấc mộng quái lạ mới vừa mơ thấy...

Tiểu Triệt rõ ràng có chuyện muốn hỏi, nhưng cái quyển tranh vẽ sắc sỡ kia lại hấp dẫn cậu trước. Cậu hướng đến gần thiếu niên, đưa tay lật qua lật lại tập tranh, có chút khinh bỉ nói: “Tranh vẽ trừu tượng như vậy, là trẻ con vẽ à?”

“Tôi vẽ.” Thiếu niên giương mắt, “Vẽ lúc nhỏ.”

Tiểu Triệt giật nảy người, không chút khách khí giật lên xem, vừa xem vừa bình luận: “Nếu vẽ lúc nhỏ, mà vẽ ra nhiều như này thì cũng khá lắm rồi, có điều hơi trừu tượng thôi ha ha ha. À, nhân vật chính là cái gì vậy? Đầu to thân nhỏ, cơ thể màu cà phê, tranh vẽ động vật hả? ...A, là động vật đúng không? Mèo? Khỉ? Ui, là gấu chứ hả?”

“Là gấu.”

“Ha ha, đề tài là?”

“Truyện cổ tích.”

“Ồ... Kể về gì?”

Thiếu niên suy nghĩ một chút: “Một ước vọng. Một con gấu nhỏ vì ước vọng đấy, mà không ngừng nỗ lực cố gắng.”

“Truyện cổ tích, thể loại khuyến khích động viên à?”

Tiểu Triệt kỳ thực chỉ là thuận theo thiếu niên tùy tiện hỏi cho có thôi.

Nào ngờ thiếu niên ngước mắt lên, dùng đôi mắt màu lam tím thông qua ánh nến ấm áp nhìn vào mắt Tiểu Triệt, tựa như chỉ cần thông qua cái nhìn, cũng có thể tiến vào đáy lòng cậu: “Muốn nghe tôi kể sao?”

Tiểu Triệt đối với câu chuyện này của hắn cũng không thấy hứng thú lắm. Huống hồ mới liếc nhìn đồng hồ treo trên tường, thấy nó chỉ 4 giờ sáng, cậu thực sự mệt mỏi rồi.

Thế nhưng, vào lúc thiếu niên dùng đôi mắt ấy nhìn cậu, không biết vì cái gì, cậu lại cảm thấy nếu mình không nghe, thiếu niên sẽ rất thương tâm, giống như ngày ấy ở phòng đàn, sau khi bị cậu đánh thì lộ ra vẻ mặt kia vậy. Cho nên Tiểu Triệt có chút khó chịu hừ một tiếng: “Tôi nếu không có hứng thú thì hỏi làm gì?”

Quả nhiên, thiếu niên nở nụ cười hạnh phúc.

Tiểu Triệt sững sờ vài giây,

Bởi vì, cậu lần đầu tiên nhìn thấy thiếu niên cười như vậy.

Trước đây, nét cười của hắn, đều chỉ trào phúng, thăm dò, tà ác, tàn khốc, còn ngay lúc này, hắn lại như một đứa trẻ, cười đến ngọt ngào, rất đơn thuần.

Hắn rũ mắt xuống, bắt đầu lật từ tờ đầu tiên, giọng nói trầm thấp tràn đầy nhu hòa từ từ lấp kín căn phòng:

“Đây là một vương quốc của gia đình gấu. Gấu mẹ, gấu ba ba cùng hai gấu con sống cùng nhau, rất hạnh phúc. Gấu mẹ là người xinh đẹp nhất trong thành, ở nhà cũng là người phụ nữ có đức hạnh. Bà có một vườn hoa hồng rất đẹp, nghe nói ngay cả thiên thần cũng sẽ tới ấy du ngoạn. Còn gấu ba ba là một thương nhân tài giỏi, mỗi lần về nhà, đều sẽ đem về các món đồ, nước hoa, bông hoa, kẹo, sách vở, không thiếu thứ gì từ các nơi...”

Tiểu Triệt chống đầu nghe thiếu niên kể chuyện xưa.

Có lẽ vì quá buồn ngủ, nên thanh âm thiếu niên trở nên mơ hồ, vẻ mặt cùng động tác của hắn cũng trở nên mờ mờ lung.

Ánh sáng u ám phủ lên mái tóc trắng của thiếu niên cùng làn da nhu hòa, cũng làm dịu đi tơ máu trong mắt hắn. Nhìn qua, mái tóc mềm mại ấy tựa như bị dát lên một lớp ánh vàng, sắc mặt cũng toát ra vẻ tinh thần phấn chấn.

Lông mi rũ xuống rung động theo từng cái chớp mắt, lúc thì bình tĩnh, khi thì rung rung. Lưu lại bóng mờ nhợt nhạt trên gương mặt thiếu niên.

... Đáng chết.

Tại sao lại cảm thấy cái tên này... Cũng khá đẹp mắt cơ chứ?!

Tiểu Triệt cho rằng mắt mình có vấn đề rồi, nên liền nhắm mắt lại.

Ai biết mới vừa nhắm mắt, thì cơn buồn ngủ nhấn chìm cậu. Chưa tới nửa phút, cậu liền rơi vào mộng đẹp.

16. Chương 15

Gần đây, giấc mộng của Tiểu Triệt không còn liên quan đến *** hay thứ đáng sợ nữa.

Mà giấc mộng của cậu, là giấc mộng đẹp.

Cậu đều chỉ mơ thấy cái thế giới mờ mờ lung lung, lại có chút quen thuộc kia. Ở thế giới đó, có ngôi nhà nhỏ nhỏ, cùng vườn hoa hồng xinh đẹp, trên một thị trấn nhỏ. Ở thế giới đó, cậu cho dù có gặp phải chuyện đáng sợ gì, thì cũng không cần lo lắng. Bởi vì luôn có một người bảo vệ cậu. Hắn chạy phía trước, nắm lấy tay cậu, ra khỏi cửa phòng, xuyên qua khu rừng, băng qua dòng suối, dẫn thân vào đêm tối, rồi chờ đến khi ánh bình minh rạng rỡ xuất hiện.

Ở thế giới đó, ánh mặt trời ấm áp luôn thuận theo ánh bình minh rơi xuống ngập tràn. Đỏ bừng, xanh nhạt, đóa hoa thuần trắng run run trong đám cỏ màu xanh lục. Rồi đứa trẻ tỉnh giấc giữa khung cảnh như thế, vươn vai lười biếng, thích ý vui cười trong gió.

Đến khi Tiểu Triệt tỉnh lại, đều sẽ vô thức nhấc tay mình lên, hoảng hốt nhìn nó hồi lâu.

Nội tâm cậu trống rỗng.

Cho dù đã không còn nhớ rõ nội dung giấc mơ, nhưng cậu vẫn có thể nhớ được cái bàn tay luôn nắm chặt lấy tay cậu.

Bàn tay ấy, thật ấm áp.

...

Tiểu Triệt dần dần phát hiện, bản thân hình như không thể rời bỏ căn phòng dưới tầng hầm.

Khi đi học, lúc tan trường, thời điểm đá banh, ngủ trưa, thậm chí, ngay cả vào lúc nói chuyện với bạn bè, thì luôn có một mong ước mãnh liệt hiện diện trong lòng cậu — đi xuống căn phòng dưới tầng hầm.

Muốn thăm dò chân tướng, muốn tìm kiếm đáp án cụ thể. Đồng thời, cậu lại có loại trực giác, dù cho bản thân không hỏi, nhưng nếu cứ duy trì tình trạng như bây giờ, thì cũng có thể từng bước từng bước tiếp cận gần hơn với chân tướng.

Đôi lúc, cậu lại phát hiện nguyện vọng của bản thân thật ra rất đơn giản. Cậu chỉ là muốn biết vào giờ phút này, hai người đó đang làm gì mà thôi...

Giờ này, cha, còn đang ngủ đúng không?

Giờ này, người thiếu niên kia, đang làm gì vậy?

Hắn vẫn một mình độc tấu trên bộ piano cũ nát kia sao?

Hay lật xem mấy cái truyện cổ tích kỳ quái hôm bữa?

Hoặc ngồi xỏm ở góc tối tăm, ắm ứt nào đó đến đờ đẫn?

Cũng có thể, bọn họ đang quần quýt cùng nhau, tận hưởng lạc thú bí mật?

Hầu như mỗi ngày, loại nguyện vọng này đều làm lòng cậu ngứa ngáy khó nhịn.

Mà trời cao như đang trợ giúp cho cậu.

Một ngày, mẹ với gương mặt trắng xám đến nói với cậu, bởi vì chuyện công việc, nên bà phải đi công tác một tuần, hi vọng Tiểu Triệt ở nhà có thể tự chăm sóc chính mình. Tiểu Triệt nghe xong hết sức vui mừng. Mỗi ngày, cậu đều để người hầu quét dọn trong khoảng thời gian quy định sau khi cơm nước xong, rồi liền bảo họ về. Chỉ cần ăn xong, cậu sẽ lập tức chạy ngay xuống căn phòng dưới tầng hầm. Mỗi ngày như vậy, từ 1 giờ trưa đến 2 giờ chiều, và 9 giờ tối trở đi, thậm chí toàn bộ cuối tuần, cậu đều ngồi ngốc dưới tầng hầm.

Nếu như nói, trước đây cậu xuống tầng hầm, là vì theo đuổi kích tình.

Thì hiện tại, ham muốn dục vọng không còn mãnh liệt như trước nữa, cậu xuống đấy, càng giống như để thưởng thức âm nhạc, lắng nghe truyện cổ tích, trò chuyện, và nghe ngóng nhiều hơn, cũng có khi là, chỉ vì một buổi ngủ trưa. Bây giờ, trừ phi vì giải quyết ham muốn, không thì cậu sẽ không ở cùng một phòng với cha, mà là tự nhiên ở cùng người thiếu niên tóc trắng, trong một căn phòng nhỏ kế bên phòng đàn.

Ở chung lâu, Tiểu Triệt phát hiện sinh hoạt của thiếu niên tóc trắng thực ra khá kỳ lạ. Hắn có một cái máy phát nhạc đã cũ kỹ, có lẽ trước đây do cha mua về làm kỷ niệm từ buổi đầu giá nào đó. Thỉnh thoảng tâm trạng tốt, hắn sẽ lấy đĩa CD từ trong ngăn kéo ra, thối thối, rồi dùng khăn nhẹ nhàng lau chùi.

Tiếng đàn violon hòa tấu như tấm lụa Pháp đắt tiền, mềm mại mà cao nhã. Giọng nữ ngâm nga theo tiếng nhạc, biến hóa lúc cao lúc thấp. Thứ âm nhạc trầm tĩnh như vậy, làm Tiểu Triệt luôn có loại ảo giác bản thân đang trở về với thời Trung Cổ. Bất tri bất giác, cậu tựa như thấy cô gái xinh đẹp tóc xoăn lộn, mặc cái váy bông bông, đeo một chuỗi trang sức lấp lánh, cùng lối đi vào vườn hoa như mê cung, và dòng máu tượng trưng cho cái chết.

Trong căn phòng nhỏ tối tăm Tiểu Triệt tìm thấy được một cái ghế sofa cũ nát màu tối. Cậu trải một tấm ga trải giường sạch sẽ lên nó. Có những lúc nếu quá buồn ngủ, cậu sẽ ngủ trên cái sofa ấy.

Còn thiếu niên tóc trắng thì tựa ở cách đó không xa, tay cầm một tập tranh vẽ truyện cổ tích, tiếp tục kể chuyện cho cậu.

“Gia đình gấu có hai con gấu con, bởi vì là sinh đôi, nên chúng gần như giống nhau như đúc. Con lớn hơn có bộ lông màu trắng trên bụng, tên là Tiểu Bạch Hùng, con nhỏ hơn thì tên Tiểu Hắc Hùng. Tiểu Bạch Hùng sinh ra sớm hơn Tiểu Hắc Hùng vài phút, cho nên nó làm anh.”

Tiểu Triệt khinh bỉ: “Trên bụng có lông trắng dài? Cái miêu tả này...”

Thiếu niên hơi nhếch môi, tiếp tục nói: “Hai con gấu con từ nhỏ đã sống cùng nhau, như hình với bóng. Bọn nó cùng học viết, học chơi piano và học vẽ, mỗi ngày sống rất hạnh phúc. Vào sinh nhật hàng năm, hai

con gấu con sẽ cùng nhau ước nguyện. Thời điểm chúng 4 tuổi, nguyện vọng của Tiểu Hắc Hùng là một cái xe đẩy đồ chơi. Còn nguyện vọng của Tiểu Bạch Hùng là, nhanh chóng lớn lên đến 5 tuổi, Tiểu Hắc Hùng muốn ăn cây kẹo que lớn nhất ở trấn, còn nguyện vọng của Tiểu Bạch Hùng, vẫn như cũ có thể lớn thật nhanh năm 6 tuổi, nguyện vọng của Tiểu Hắc Hùng là không cần phải đi học, còn Tiểu Bạch Hùng vẫn là mau mau trưởng thành 7 tuổi, nguyện vọng của Tiểu Hắc Hùng là có thể kết giao với bạn Lily lớp kế bên. Nguyện vọng của Tiểu Bạch Hùng vẫn không thay đổi.”

Tiểu Triệt: “Tiểu Bạch Hùng cứ một lòng muốn lớn nhanh như vậy à?”

“Tiểu Hắc Hùng hỏi Tiểu Bạch Hùng, sao anh muốn lớn lên đến vậy? Thầy giáo nói, sau này chúng ta lớn rồi thì sẽ không còn có thể vô ưu vô lo như thế này nữa đâu! Lớn rồi sẽ phải đi làm, chăm sóc cho trẻ em cùng người già, cả người chỉ toàn trách nhiệm phải gánh vác, rất tẻ nhạt đó! Tiểu Bạch Hùng nhìn nó cười, anh muốn lớn nhanh như vậy, là bởi vì khi đã trưởng thành rồi, anh sẽ có năng lực bảo vệ gia đình này, và bảo vệ em! Tiểu Hắc Hùng, nguyện vọng của anh, chính là có thể vĩnh viễn đi cùng với em!”

Kể tới đây, thiếu niên ngược mắt lên, nhìn Tiểu Triệt lần thứ hai rơi vào mộng đẹp.

Hắn thu lại nụ cười trên mặt, thần thái trở nên trống rỗng, thậm chí mang theo vẻ tối tăm u ám. Giọng hắn nhẹ đến như đang nói mê: “Anh vẫn luôn muốn có thể vĩnh viễn đi cùng với em. Còn Tiểu Hắc Hùng, em thì sao? Em có đồng ý đi cùng anh không?”

...

Thời điểm Tiểu Triệt tỉnh lại, cậu bị dọa hết hồn.

Ngọn nến cuối cùng đã sắp cháy hết, ánh sáng đã khá ảm đạm.

Thiếu niên nghiêng mặt nằm đối diện với cậu, mặt bọn họ rất gần, mùi hương nhàn nhạt quanh quẩn quanh họ.

Tiểu Triệt lần đầu tiên nhìn thấy thiếu niên nằm ngủ như vậy. Nói thật, cậu vẫn luôn cho rằng thiếu niên không cần ngủ. Thông thường hắn hay ngồi trong bóng tối dùng màu nước vẽ ra mấy bức tranh kia, nhìn qua có chút đáng sợ.

Lòng hiếu kì trỗi dậy, Tiểu Triệt bắt đầu quan sát thiếu niên.

Lông mi thuần trắng của thiếu niên vừa dài vừa cong, lúc hắn ngủ say, nó không chút rung động. Mái tóc trắng hơi mất trật tự, che lại một bên mắt. Trên gương mặt tái nhợt không chút sinh khí, nhưng đôi môi lại đỏ tươi, lại càng làm nổi bật vẻ bệnh trạng. Một luồng khí lạnh bò lên người Tiểu Triệt.

Cậu chợt cảm thấy người thiếu niên trước mắt mình, giống y như một bộ thi thể đã chết!

Cậu nuốt một ngụm nước bọt, không nhin được đưa tay ra thăm dò hơi thở của thiếu niên.

Sau đó, lại nhẹ nhàng chéch lên phần gáy hắn.

Phù phù... Phù phù... Phù phù...

Tuy rằng khá yếu, thế nhưng, chỉ ít mạch đập của hắn vẫn đang làm việc!

Tiểu Triệt thở phào nhẹ nhõm.

Bỗng, tay cậu bị nắm lấy, một cơn đau xót truyền đến từ bàn tay! Tiểu Triệt không ngờ hắn ta trông bệnh tật ốm yếu như vậy, lại có thể có sức mạnh đáng sợ đến thế! Tựa hồ như chỉ cần hắn muốn, thì xương của cậu trong khoảnh khắc ấy đã đứt rời.

Nhưng khí lực mạnh mẽ như vậy đột nhiên biến mất, cậu từ đau chuyển thành tê dại, như bị chích thuốc mê vậy.

Tiểu Triệt bắt đầu hoài nghi có phải cảm giác đau đớn vừa nãy là ảo giác hay không.

Vì cái nắm kéo vừa rồi nên khoảng cách giữa cậu và thiếu niên trở nên gần hơn.

Mắt thiếu niên nhắm lại, con mắt lam tím mang theo ánh nhìn lạnh lẽo cứ như vậy nhìn chằm chằm cậu, hơi thở man mát hòa quyện vào hơi thở của Tiểu Triệt.

Thiếu niên trông như vậy, thật sự rất đáng sợ.

Thế nhưng, mùi hương thơm ngát càng ngày càng đậm như nhấn chìm Tiểu Triệt, cậu giống như bị thiếu oxi, lý trí từ từ buông xuống, tim đập thịch thịch, đại não nhanh chóng trở thành trống rỗng.

Ngay vào lúc Tiểu Triệt muốn hỏi có chuyện gì xảy ra, thì thiếu niên buông cậu ra, đứng dậy, khoe miệng cong lên nở nụ cười dịu dàng: “Tiểu Triệt, chào buổi sáng.”

17. Chương 16

Mẹ đi công tác đến ngày thứ năm, 6 giờ tối, Tiểu Triệt liền tan học. Khoảng thời gian này trường học có điều chỉnh lại một số chính sách, xóa bỏ các lớp tự học buổi tối của khối 10, khối 11. Tiểu Triệt cũng vì vậy mà càng có thể tự do sắp xếp cho thời gian biểu của bản thân.

Bạn trẻ Sáo Sáo bám gót Tiểu Triệt đi vào con đường rừng rậm, liên tục oán thán than thở.

“Làm sao?” Tiểu Triệt nhíu mày.

“Nội trú ở trường là tốt nhất! Đến nửa đêm còn có thể chạy ra cắm net đến sáng, không thì đi bar tìm em gái. Còn như anh giờ khôn khổ quá à, hơn tháng nay anh không được ra ngoài chơi rồi!”

“Anh làm gì sai à?”

Sáo Sáo gõ Tiểu Triệt một gõ: “Chú tưởng anh muốn à! Ai bảo anh trời sinh quậy rũ, vừa trẻ vừa tươi mới, đi trên đường dễ dẫn tới bị biến thái dòm ngó, nói không chừng một ngày nào đó không cẩn thận bị fan cuồng bắt cóc, rồi lại làm chuyện đồi bại với anh hu hu... Chính vì vậy nên cha mẹ phải bảo vệ anh chứ, mỗi ngày thay phiên nhau đến chỗ đài phun nước đón anh, coi anh thành đứa trẻ tiểu học mất rồi!”

Tiểu Triệt cười: “Hết cách rồi, ai bảo anh mị lực thế làm gì.”

Sáo Sáo cười ha ha: “Anh nói chứ, cậu đừng có thường xuyên vắng mặt ở nhà biết chưa, buổi tối đừng có mù quáng đi đủ chỗ nhảy nhót, phải sớm về nhà một chút.”

Tiểu Triệt: “Tôi rất hiểu chuyện, mỗi ngày tan học liền lập tức về nhà! Đa tạ Sáo Sáo học trưởng đã quan tâm!”

Nói xong, cậu thoáng nhìn qua tiệm hoa nhỏ ven đường.

Thân thể giống như bị điều khiển, cậu nhanh chóng bước về phía tiệm hoa.

Cắm chướng hồng thơm ngát, hướng dương vàng óng ánh, mai dương (cây mắc cỡ/trinh nữ) xanh lục, chỉ lưu ly (tên tiếng anh: Forget me not) lưu luyến, hồng đỏ thắm...Tiểu Triệt đi thẳng đến một bó hồng trắng, tay giờ lên chạm nhẹ vào cánh hoa.

Nữ nhân viên lập tức chào đón nhiệt tình: “Bạn trẻ, mua cho bạn gái đúng không?”

Tiểu Triệt không trả lời. Sáo Sáo trợn to mắt, vẻ mặt không tin nổi.

Nữ nhân viên nhanh chóng chào mời: “Mất bạn tốt đó, loại hoa hồng trắng này đặc biệt được yêu thích ở tiệm chúng tôi. Màu trắng, tượng trưng cho sự thuần khiết và độc nhất. Theo truyền thuyết, hoa hồng trắng chính là nói về một tình cảm thuần khiết, yên lặng làm bạn với đối phương, chỉ trải qua với một người duy nhất, là một tình đầu tươi đẹp nhất. Cô gái nào mà nhận được bó hoa này, nhất định sẽ rất hạnh phúc, lần trước...”

Nữ nhân viên còn chưa nói hết, thì Tiểu Triệt đã bảo: “Gói giúp tôi.”

Sáo Sáo càng thêm kinh ngạc: “Con mẹ nó Tiểu Triệt! Chú có phải quá không nghĩa khí rồi không?! Chẳng trách gần đây thấy chú là lạ, cả ngày đều mang bộ mặt đầy tâm sự... Thì ra là có bạn gái! Mẹ nó còn mối tình đầu gì nữa chứ, chua quá chua a...”

Tiểu Triệt bắt đầu: “Trí tưởng tượng của anh sao lại phong phú như vậy chứ? Tôi mua cho bản thân!”
Sáo Sáo đại ra vài giây, miệng hả ra như cái bô: “...Hả... Không nói sớm.”

...

Sau khi về nhà, Tiểu Triệt nhanh chóng ăn cơm, rồi nâng bó hoa ấy đi xuống tầng hầm.

Nhìn tổng quát thì cảm thấy bó hoa này gói quá lộng lẫy, Tiểu Triệt đem lớp giấy hồng nhạt bao bên ngoài xé ra, lúc này cậu mới yên lòng đi xuống tầng ba, dọc theo hành lang đến căn phòng.

Âm nhạc uyển chuyển lẫn vào hương thơm quen thuộc, lượn lờ phảng phất trong bầu không khí ẩm ướt.

Giọng nữ thấp thoảng quyến rũ, hòa cùng tiếng violon, chậm rãi du dương. Âm nhạc như vậy, giống như bắt nguồn từ một phù thủy hắc ám ẩn náu, đang kiên nhẫn dụ dỗ con cừu thơ ngây đến với vực tối thăm sâu.

“Night above the forest

Màn đêm buông xuống nơi rừng thẳm

Through dusty moonlight

Xuyên qua ánh trăng mờ ảo

He, a crystal sheep

Hắn, con cừu non yếu ớt

Come falling with grace

Sa đoạ với vẻ thanh nhã kì lạ”

Tiểu Triệt đẩy cửa ra, căn phòng đen kịt, không bóng người. Tiểu Triệt cầm lấy bình hoa, tiếp tục men theo lối dài hẹp đi. Cậu đã quá quen thuộc với chỗ ở của thiếu niên. Dọc theo con đường này, cậu không còn gặp phải mấy con nhện buồn nôn kia nữa.

Theo bước chân của Tiểu Triệt, tiếng nhạc càng thêm rõ ràng:

“Embrace like a snake

Tựa như con rắn cuốn chặt lấy

Trace through my silk nape

Trườn qua gáy hắn nhẹ nhàng

Kiss to my fate

Hôn lên vận mệnh của hắn

Fulfill my desires

Thỏa mãn từng dục vọng của hắn.”

Tiểu Triệt vô thức đi đến căn phòng của thiếu niên, đẩy cửa phòng ra.

Quả nhiên, thiếu niên tóc trắng đang lười biếng đứng thẳng, tay nâng một quyển sách xưa cũ, dựa vào mép bàn nhìn Tiểu Triệt, giống như đã chờ cậu từ rất lâu rồi. Hôm nay hắn không mặc cái áo ngủ trắng toát hần hay mặc, mà là một cái áo sơ mi trắng, cùng với quần dài màu đen, đáng vẻ nhẹ nhàng khoan khoái như vậy thật khiến người ta say mê.

Máy phát nhạc vẫn đang hoạt động bên cạnh hắn, cả phòng bày rất nhiều giá cắm nến, từng vòng từng vòng ánh sáng nhỏ như vậy cũng có thể thấp sáng cả căn phòng.

Giọng nữ trầm như thôi miên vẫn đang tiếp tục:

“Don’t be scared

Đừng sợ

Come to me

Cứ đến bên ta

Call thy name

Để ta khê gọi tên người

... (1)”

Nghe giai điệu như vậy, Tiểu Triệt đang ôm bó hoa hồng trắng đến trước mặt thiếu niên lại thấy một loại cảm giác kỳ lạ xông lên đầu. Có lẽ là vì căn phòng này tràn ngập hương thơm kia, nên cậu cảm giác tế bào trên người đều có chút xao động bất an. Cậu tựa hồ như đang ở trong giấc mộng mà lại thấy trống rỗng, khao khát điều gì đó hơn nữa.

Thiếu niên nhìn cậu, rõ ràng có hơi kinh ngạc: “Mấy bông hoa này...”

Tiểu Triệt lập tức phản ứng lại: “Trước thấy trên bàn có cắm hoa hồng, khô héo rồi cũng không thay bông mới. Nay tan học vừa lúc nhìn thấy một tiệm bán hoa, cho nên thuận tiện mua về. Làm sao, không thích à?”

Câu cuối Tiểu Triệt cũng chỉ là thuận miệng nói ra. Kết quả mới vừa bật thốt khỏi miệng, cậu liền thấy có gì đó không đúng, tim đột nhiên đập nhanh... Bởi vì câu nói ấy giống như là... Bản thân cậu đặc biệt mua đóa hoa này cho hấn vậy!

Thiếu niên sau khi xong, sững sốt vài giây rồi nở nụ cười. Một nụ cười đặc biệt đẹp, đôi mắt cũng cong cong: “Tôi thích nhất hoa hồng trắng, cảm ơn em, Tiểu Triệt.”

Tiểu Triệt vội vàng dời tầm mắt sang chỗ khác: “Cũng không phải mua cho cậu! Chỉ thuận tay mua thôi!”

Thiếu niên liên tục gật đầu, cười đến ngọt ngào: “Ừm, tôi biết.”

Da mặt Tiểu Triệt ửng đỏ: “Cái tên này sao mà mỗi lần nói chuyện đều gọi tôi như vậy... Mỗi lần tôi nghe được đều nổi da gà!”

Nụ cười thiếu niên lập tức biến mất, bộc lộ vẻ tủi thân, ngay cả khóe miệng vừa nhếch lên cũng rũ xuống, giọng nói vừa mềm vừa nhẹ: “Tiểu Triệt, em không thích tôi gọi em như vậy sao?”

Cái Tiểu Triệt không chịu được nhất chính là dáng vẻ tủi thân của người khác, cậu buồn bực nói: “Quên đi, tùy cậu.”

Cậu cùng thiếu niên đi lấy nước, rửa sạch lại những bông hoa hồng, dùng kéo cắt những bộ phận dư thừa đi. Sau đó cắm chúng vào trong bình hoa thủy tinh, đặt ở bàn sách bằng gỗ.

Hoàn thành xong, Tiểu Triệt cảm giác bản thân thật thành công. Cậu còn lấy điện thoại ra chụp vài tấm.

Thiếu niên tóc trắng có vẻ rất hạnh phúc. Hấn bước đến bên bình hoa, cúi người, dùng ngón tay trắng bệch bệnh trạng của mình nhẹ nhàng nâng cánh hoa hoàn mỹ, chôn mặt vào trong bông hoa, hạ mi mắt hít sâu một hơi, như đang thưởng thức một loại rượu mỹ vị nào đấy: “Thật thơm.”

Gần như theo bản năng, Tiểu Triệt dừng chuyện chụp hình lại.

Cảnh tượng như ngưng đọng.

Hình ảnh chân thực này còn mơ hồ hơn cả mộng ảo, cũng bởi vì mơ hồ, cho nên càng đẹp đến huyền ảo. Sau lưng thiếu niên, là tầng tầng giá cắm nến đang rực cháy, thời điểm hấn cúi người, mái tóc trắng như tuyết, hơi xoăn lại từ sau tai buông xuống, từng sợi từng sợi, mang theo ánh sáng vàng vọt. Hai mắt hấn nhắm hờ, lông mi nhỏ dài, đôi môi đỏ tươi bị hoa hồng che khuất một nửa, khóe miệng mang theo độ cong hạnh phúc.

Vào lúc Tiểu Triệt đang nhìn cảnh tượng này đến đờ ra, thì nghe được tiếng thở nhẹ của thiếu niên.

Cậu liền vội vàng nhét di động vào túi, thiếu niên đã thả bông hoa ra, nâng tay lên.

Ngón tay trắng bệch thon dài của hắn bị bụi gai cắt, một giọt máu đỏ thẫm ứa ra. Thiếu niên cứ đứng như thế nhìn máu bản thân chảy ra, ánh mắt ngây thơ, tựa hồ không hề có ý định chùi nó.

Tiểu Triệt đi về phía hắn, một phát bắt được cánh tay lạnh lẽo của hắn.

Thiếu niên ngẩn người, cười nói: “Không cần thận nên... Không sao đâu, không đau.”

Mà Tiểu Triệt lại giống như cái gì cũng không nghe thấy, cậu nhìn giọt máu theo ngón tay hắn trượt xuống, hướng vào lòng bàn tay, rồi xuôi theo mạch gân xanh chảy xuống.

Một mùi hương ma mị nồng mà thơm mê hoặc cậu, từng chút từng chút xâm chiếm lý trí cậu.

Tiểu Triệt vô thức nắm chặt lấy tay hắn, con người vì hưng phấn mà mở to.

Thiếu niên hơi nghi hoặc: “Tiểu Triệt?”

Sau một khắc, Tiểu Triệt không chút do dự há miệng, ngậm ngón tay của thiếu niên vào miệng.

— To be continued.

Lời tác giả: (1) Lời của bài hát [Call Thy Name, “Stella Mystica”] do Taku Iwasaki trình bày. (Kuroshitsuji Insert Song). Đầu: Bản dịch có tham khảo từ trang loidic .

18. Chương 17

Tiểu Triệt từng ném qua máu của bản thân rồi. Cậu biết, thứ chất lỏng ấm áp này chất chứa mùi vị làm người ta hưng phấn. Thế nhưng, cậu không ngờ máu của thiếu niên lại mang đến cho cậu cảm giác khác, không giống với cảm giác trước đây cậu từng biết —

Tay thiếu niên, vô cùng lạnh lẽo. Loại lạnh lẽo này không giống của nhân loại, dường như dòng máu ấy đã bị đông kết thành băng, một đôi tay như vậy, càng khiến cho người ta thấy kinh sợ. Nhưng khi Tiểu Triệt đưa lưỡi ra liếm lên lòng bàn tay hắn, thì lại rất ngọt ngào, thơm ngát, mùi vị như thể kích thích đến tận lưỡi Tiểu Triệt, giống như thuốc kích thích làm thân thể cậu nóng lên, quên hết tất cả.

Cậu nào biết, giờ khắc này thiếu niên đang hốt hoảng theo dõi cậu, nhìn đầu lưỡi hồng hồng lộ ra từ miệng cậu, hắn cảm thụ sự ấm áp cùng nhộp nháp cậu mang lại, lắng nghe âm thanh ẩm ướt vang lên theo từng động tác mút vào của cậu, khoe mắt hắn ứng hồng cùng với nhịp thở gấp gáp.

Tiểu Triệt không nghe thấy tiếng thở dốc của thiếu niên, cậu đã sa vào trong thế giới mình tạo ra rồi.

Đầu óc trống rỗng thỉnh thoảng sẽ hiện ra một hai suy nghĩ quái lạ.

... Tại sao, máu của hắn, lại thơm như vậy?

... Trước đây, bản thân ở trên cơ thể của cha cũng gần như ngửi được mùi vị như này. Thế nhưng, cậu chưa bao giờ có thể cảm nhận được hương vị nồng đậm như thế từ cơ thể cha, thơm ngon đến mức khiến người ta không thể kiềm chế được...

... Đây chính là... Thứ mà trong khoảng thời gian này dần vật bản thân cậu, cũng là thứ cậu khát vọng nhất sao?

Tiểu Triệt dùng bàn tay ấm áp của mình bao lấy mu bàn tay trắng xám của thiếu niên, nâng lên, nhắm hai mắt lại thuận theo ngón tay hắn liếm đến lòng bàn tay đầm huyết dịch, sau đó, dọc theo mạch gân xanh nhạt của hắn mà tỉ mỉ liếm mút cạnh bàn tay. Từng giọt đỏ in lên tay thiếu niên, nhiệt độ lạnh lẽo của hắn cũng tựa hồ dần dần hòa tan, không ngừng ấm lên.

Khi có giọt máu mới từ đầu ngón tay thiếu niên lộ ra, Tiểu Triệt lập tức kề sát tới, lại một lần nữa ngậm ngón tay đã bắt đầu ấm áp của thiếu niên vào trong miệng.

Cậu không nghe thấy nhịp thở của thiếu niên rốt cục đã biến thành tiếng thở dốc ồ ồ!

Ngón tay trong miệng đột nhiên rút ra.

Tiểu Triệt theo phản xạ mở mắt.

Ngón tay ướt át của thiếu niên tạo ra một sợi chỉ bạc với miệng lưỡi cậu. Dâm mỹ mà diễm lệ.

Chớp mắt, Tiểu Triệt bị đẩy mạnh đến bên bàn gỗ, sống lưng đập vào mép bàn, có chút đau điếng. Những bông hoa hồng trắng trên bàn lắc lư mấy lần, rồi hạ xuống vài cánh hoa trắng nõn mang theo chút nước trên bề mặt. Thiếu niên gấp gáp thở dốc gần cậu, đã không còn cái gì gọi là lạnh lẽo, mà chỉ càng lúc càng nóng lên. Giọng của hắn gần như khàn đi, vừa chậm vừa nhẹ: “Tiểu Triệt, em... Là đang mê hoặc tôi sao?”

Nếu như lúc bình thường, Tiểu Triệt đã sớm nổi giận. Nhưng cậu vừa mới hưởng qua dòng máu thơm ngon như vậy, tế bào khắp người tựa hồ vẫn còn đang trong trạng thái tê liệt. Tiểu Triệt hoàn toàn không còn tâm tư để tâm đến cảm thụ của thiếu niên, trong đầu bây giờ chỉ suy nghĩ đến thành phần trong dòng máu ấy, nghĩ bản thân phải làm sao thì mới có thể thưởng thức nó một lần nữa.

Mười mấy giây tiếp theo, thiếu niên không những không buông cậu ra mà còn nắm chặt lấy hai cổ tay cậu. Tiểu Triệt buồn bực mở miệng, định uy hiếp đối phương: “Này, nhà người đừng có được voi đòi tiên nhé, mau buông tôi ra...”

Cậu còn chưa nói xong, đã bị giọng nói mềm mại dị thường của thiếu niên ngắt ngang. Hắn nhẹ nhàng cảm thán, tựa như con mèo vừa mới tỉnh ngủ: “A, em thật xinh đẹp.”

Cậu rút cục gương mặt nhìn thiếu niên, ánh mắt có chút mơ màng, lại có chút khó chịu.

Thiếu niên trước mặt cậu tựa hồ đã phải nhẫn nhịn rất cực khổ. Lông mày hắn hơi nhíu lại, khóe mắt ban đầu còn ửng hồng giờ nhìn chăm chú vào mắt Tiểu Triệt, sau đó, chậm rãi đi xuống. Ánh mắt hắn giống như có ma lực, quét đến nơi nào, nơi ấy liền trở nên nóng rực. Ánh mắt ấy từ đôi mắt Tiểu Triệt trượt xuống gò má cậu, thuận qua chóp mũi, cuối cùng, rốt cục nhìn chăm chăm vào môi Tiểu Triệt.

Thiếu niên dùng ngón tay vừa bị Tiểu Triệt liếm qua chậm rãi ma sát lên môi dưới ẩm ướt của cậu, từ trái sang phải, tựa đang son môi mà cẩn thận trượt qua lại — tức thì máu trên đầu ngón tay của hắn nhuộm đầy lên môi Tiểu Triệt. Môi bị ma sát vừa ngứa lại vừa tê, khiến người ta nhịn không được mà muốn dùng răng cắn qua một hồi, đánh đuổi kẻ gây rối trong huyết dịch mình.

Tiểu Triệt bèn dựa vào bản năng mà dùng răng tàn nhẫn cắn cắn môi dưới, lại không nhịn được mà dùng đầu lưỡi liếm lên vết máu tươi ngon trên ấy. Mùi vị ngọt ngào làm cậu tưởng nhớ vô cùng.

Thiếu niên nhìn nhìn môi cậu trong nháy mắt trở nên trắng bệch, rồi nhanh chóng khôi phục lại màu sắc. Đôi môi bình thường vừa mỏng vừa lạnh nhạt ấy, vào giây phút này, không chỉ ướt át, mà còn mang theo chút đỏ tươi cùng sưng lên, đối với thiếu niên mà nói, cảnh sắc như vậy quả thực dụ hoặc đến cực đỉnh!

Thiếu niên rút cục mở miệng: “Tiểu Triệt, tôi có thể hôn em không?”

Lời yêu cầu thỉnh linh xuất hiện làm Tiểu Triệt cảnh giác, hai mắt mơ màng nhanh chóng tỉnh táo lại.

Sau đó, cậu cảm nhận được ngón tay đang ma sát môi mình chậm rãi di chuyển xuống, nhẹ nhàng vuốt ve cảm, làm cho cậu mở miệng ra. Tiếp theo, gương mặt trắng xám mà xinh đẹp dần dần kề sát vào cậu, ánh nền biến ảo trên lông mi hắn, lấp lánh vàng nhạt.

Chỉ trong nháy mắt ấy, Tiểu Triệt như muốn đồng ý với hắn.

Nhưng khi môi thiếu niên sắp dán sát vào môi Tiểu Triệt, thì một thứ xúc cảm căm ghét cùng sợ hãi chẳng hiểu vì sao lại xộc lên đầu cậu.

Ngay cả mùi hương thơm ngát làm cậu mê muội giờ phút ấy như cũng nhiễm phải mùi chết chóc. Từ một nơi sâu xa nào đấy vang vọng lên âm thanh cảnh cáo cậu: Đừng để hắn tiếp tục lại gần! Đừng mê mẩn hắn! Không được, mày sẽ bị hắn hủy diệt!

Cậu vội vàng đẩy thiếu niên ra, thuận miệng nói: “Còn chưa làm xong bài tập, tí nữa quay lại.”

Nói xong cậu nhanh chóng chạy trốn, mở cửa bỏ chạy. Thậm chí ngay cả câu chuyện cổ tích của thiếu niên cũng chưa kịp nghe.

— Rõ ràng, cậu đã ước hẹn với thiếu niên hôm nay sẽ nghe hẳn kể chuyện.

Tiểu Triệt không nói dối, cậu xác thực còn bài tập phải hoàn thành.

Cậu trở lại phòng ngủ, lấy bài tập toán ra, bắt đầu làm bài. Có điều hiệu suất hôm nay của cậu không được tốt, một bài bình thường chỉ cần 5 phút đã giải xong, thì giờ tới tận 30 phút mới có thể giải quyết vấn đề.

Làm xong, cậu ngửa đầu, để đầu tựa vào thành ghế, uống nước.

Ly nước mới vừa chạm vào môi, cậu đột nhiên cả kinh, suýt chút nữa làm rớt nước xuống.

Cậu thể mà lại nghĩ tới tình cảnh ban nãy!

Nếu như...

Nếu như cậu không đẩy thiếu niên ra, có phải là, hai người đã hôn nhau không?

Sẽ là một cái hôn như thế nào nhỉ?

Chỉ là hôn nhẹ thôi sao?

Nhưng khi thiếu niên vuốt ve cằm cậu, cậu đã hé miệng ra... Lẽ nào, cậu... thật sự muốn hôn?!

Đùa gì vậy!!

Ai muốn cùng một người con trai kì dị hôn môi chứ! Được rồi, tuy rằng gần đây cảm thấy ngoại hình hẳn không tệ... Thế nhưng!

Mẹ kiếp, Tiểu Triệt sống mười sáu năm trời, cho tới bây giờ còn chưa có hôn ai! Ai muốn đem nụ hôn đầu dâng cho kẻ như vậy chứ!

Một luồng cảm giác buồn bực xông lên đầu, Tiểu Triệt đứng dậy, đá lên ghế. “Bang”, ghế ngã ngửa trên đất. Tiểu Triệt không nâng cái ghế dậy, mà ngã xuống giường lớn mềm mại, lấy gối che đầu, tìm đập thịch thịch hồi lâu. Qua lúc sau, cậu lấy gối ra, nằm ngửa trên giường, nhìn trần nhà đến đờ đẫn.

Khoảng chừng mười phút, cậu mới bỏ cuộc.

Cậu trở người, hơi cuộn lại, đưa tay sờ sờ xuống thân dưới đang đau đớn.

Cậu không biết rốt cục “gốc rễ” của bản thân bị gì nữa.

Từ lúc ở căn phòng dưới tầng hầm, cho đến bây giờ, đã gần tròn 40 phút, mà hạ thân cậu vẫn hưng phấn không thôi.

Tại sao lại như vậy?

Chắc chắn là vì, gần đây không chạm vào cha, cũng không giải quyết nhu cầu, nên mới như bây giờ sao? Giờ cậu cứ như một thằng nhóc cấp 2 mới bước vào thời kỳ dậy thì vậy, chỉ cần một chút kích thích đã lập tức cương cứng rồi!

19. Chương 18

Tiểu Triệt vốn định lảng tránh thiếu niên mấy ngày. Nhưng chuyện đi xuống căn phòng dưới tầng hầm, như đã trở thành bản năng của cậu. Chính cậu còn chưa kịp nhận thức cái gì, thì bản thân đã đứng trước cánh cửa gỗ của căn phòng.

Tiểu Triệt bỗng thấy, những thứ xấu hổ hôm trước như tan biến, chuyện duy nhất cậu muốn làm, chính là tìm kiếm con người thần bí kia, xem thử xem bây giờ hẳn đang làm gì.

Lần này, thiếu niên ở ngay căn phòng nhỏ đầu tiên. Một mình hẳn, chống cằm nằm nghiêng trên chiếc giường chật hẹp, xung quanh bày đầy các loại sách. Giá cắm nên trên bàn tỏa ánh sáng lập lòe.

Nhìn thấy Tiểu Triệt hần không hề lộ ra vẻ lúng túng, giống như ngày hôm qua chẳng phát sinh chuyện gì cả, còn đứng dậy rót cho cậu một chén trà nóng. Tiểu Triệt vốn còn lẩn tránh một chút khó chịu, nhưng nhìn hần tự nhiên như vậy, cũng đành nín lại nói: “Ngày hôm qua còn chưa nghe cậu kể chuyện đã trở về, xin lỗi. Tiếp tục kể đi, cái liên quan đến gia đình gấu gì đó.”

Thiếu niên ngồi bên cạnh Tiểu Triệt, từ trong chõng sách lấy bản cổ tích ấy ra, lật đầu.

“Cuộc sống của bọn họ vẫn luôn hạnh phúc như vậy, nhưng dần dần, có cái gì đấy đã thay đổi. Có một ngày, Tiểu Hắc Hùng cùng Tiểu Bạch Hùng lên bờ lên giường, mặc áo ngủ chơi trốn tìm trong phòng. Tiểu Hắc Hùng đếm đến 30, sau đó lặng lẽ đi tìm Tiểu Bạch Hùng. Không lâu sau, nó nhìn thấy Tiểu Bạch Hùng ở trước cửa phòng của cha mẹ. Nó cao hứng chạy tới, nói nhỏ bên tai Tiểu Bạch Hùng: Tìm ra anh rồi! Nhưng mà, Tiểu Bạch Hùng lại không có phản ứng gì. Tiểu Hắc Hùng nhìn hướng vào trong phòng. Trên sàn nhà, có quần áo nhàu nát, một chùm tóc cùng đồ chùi xoong, và một con dao nhỏ.”

Tiểu Triệt: “Án giết người à?”

Thiếu niên tiếp tục: “Tiểu Hắc Hùng hiếu kỳ, đẩy cửa rộng ra. Tiểu Bạch Hùng lúc này mới chú ý đến hành vi của Tiểu Hắc Hùng, bỗng dùng tay che hai mắt Tiểu Hắc Hùng lại. Tiểu Hắc Hùng bắt đầu sợ hãi, toàn thân run rẩy dữ dội: ‘Cha mẹ sao lại đánh nhau?’ Tiểu Bạch Hùng lặng lẽ đem nó quay về phòng, khóa cửa lại, trả lời: ‘Bởi vì cha mẹ sinh bệnh.’ “

Lần này, Tiểu Triệt không cạnh khốe gì.

Thiếu niên lật qua tờ khác, vẽ mặt vẫn lãnh đạm: “Rốt cục vào năm Tiểu Bạch Hùng và Tiểu Hắc Hùng tròn 8 tuổi, ba ba với cơ thể đầy rẫy vết thương nói cho chúng biết, gia tộc gấu bọn họ có một loại bệnh di truyền, cho nên trong mỗi cơ thể của một con gấu, đều có một con quái vật rục rà rục rịch, nếu không nghĩ ra biện pháp tiêu diệt, quái vật sẽ lớn lên, cuối cùng biến chú gấu đáng yêu trở thành dã thú đáng sợ, không kiểm soát được mà sát hại người trong tộc. Còn nữa, cả gia đình sẽ không có cách nào sống hạnh phúc cùng nhau. Tổ tiên nhà họ, nhiều người đã vì căn bệnh này mà chết yểu. Đến nay phương pháp duy nhất để giải quyết, chính là cùng với người thân tách ra, vĩnh viễn không bao giờ gặp lại nhau nữa.”

Tiểu Triệt: “...”

Thiếu niên lại lật tờ kế: “Tiểu Bạch Hùng cùng Tiểu Hắc Hùng vừa nghe đã hoảng sợ đến oa oa khóc lớn. Gấu ba ba lập tức nói: Ta cũng không muốn tách khỏi các con cùng mẹ, huống hồ, cho dù có tách ra, hiệu quả cũng không phải là vĩnh viễn. Cũng bởi vì như thế, ta bây giờ đã nghĩ đến phương pháp 2, cần một người trong hai đứa mạo hiểm một phen.”

Thiếu niên nhấp ngụm trà, tựa hồ đang mô phỏng theo hai con gấu con, giọng nói thơ ngây: “Mạo hiểm gì vậy?”

Rồi lại bắt chước theo giọng gấu ba ba, âm thanh trầm thấp: “Đây là mạo hiểm vì hạnh phúc của cả gia tộc chúng ta, tuy nguy hiểm, nhưng lại thiêng liêng. Mục đích mạo hiểm, chính là phối hợp toàn diện với ba ba, cùng ba ba đồng thời tìm ra thuốc giải, đương nhiên, trong quá trình này tạm thời không được đến trường học, cũng không thể cùng mẹ hay anh em bạn bè gặp mặt. Có điều chỉ cần tìm được phương thuốc, thì nhất định có thể trị hết bệnh của nhà chúng ta. Như vậy, hùng ba ba cùng mẹ và các con có thể vĩnh viễn sống cùng nhau. Các con ai muốn đứng ra đây?”

Giọng thiếu niên dần gấp gáp: “Nhưng vào lúc ấy, gấu mẹ với cơ thể đầy rẫy vết thương tương tự vọt vào. Bà bây giờ đã không còn xinh đẹp, bộ lông đẹp đẽ đủ màu sắc đã bị cắt nát, lộ ra nhiều chỗ bị thương. Bà điên mất rồi, khóc lóc kéo lấy gấu ba ba, hét lên: Ông muốn mạng của bảo bảo sao?! Bảo bảo của tôi không phải là cái để ông tùy tiện mạo hiểm!!”

Nghe đến đây Tiểu Triệt cảm thấy cả người không thoải mái, có thứ gì đó chèn ép nặng nề lên trái tim cậu, thậm chí làm cậu khó thở. Không hiểu vì sao, cậu cảm giác mình không phải đang nghe chuyện gia đình gấu, mà là một câu chuyện thật sự, chân thật đến mức làm cậu cảm thấy, chính mình thậm chí đã từng chứng kiến cảnh tượng như vậy... Chân thật, hai chữ này so với những câu những chữ khác, còn đáng sợ hơn nhiều...

Đương nhiên, loại ý nghĩ này nhanh chóng bị chôn vùi. Chôn vùi trong chớp mắt, cậu gần như đã quên mất vừa rồi bản thân đang nghĩ về cái gì.

Cậu nhện không được điều chỉnh lại nhịp thở, hỏi: “Cuối cùng ai đứng ra?”

Thiếu niên đóng tập truyện lại, dùng ngón tay trắng xám nâng chén trà lên, nhẹ nhàng đưa qua lại. Trà nóng tỏa ra hơi khói nhàn nhạt.

“Em đoán thử xem?” Hần nhẹ giọng hỏi.

“Tiểu Bạch Hùng?”

Thiếu niên mỉm cười: “Đoán đúng.”

“Tại sao lại là nó? Nó không sợ sao?”

“Có sợ hay không nhỉ?” Thiếu niên lặp lại, tựa hồ đang suy tư điều gì đó, khẽ nhíu mày, nói tiếp: “Là do gấu mẹ chọn. Cuối cùng, bà cũng hiểu cách làm của gấu ba ba, nên chỉ có thể từ bỏ một gấu bảo bảo.”

Tiểu Triệt: “Cho nên bà liền để Tiểu Bạch Hùng đi?”

Thiếu niên không hề trả lời, hần dùng đôi mắt màu lam tím của mình nhìn đến giá cắm nến trên bàn, màu đôi con người nhạt đến gần như trong suốt. Một lát sau, hần mới khẽ thở dài: “Tiểu Bạch Hùng không hề hối hận. Ít nhất, chỉ cần tìm được thuốc giải, là nó có thể vĩnh viễn ở cạnh Tiểu Hắc Hùng...”

Câu nói sau của thiếu niên đột nhiên nói khá nhỏ.

Tiểu Triệt chú ý đến chuyển biến này: “Làm sao —“

Còn chưa nói xong, ngón trở lạnh lẽo của thiếu niên đã dán lên môi cậu, ngăn cản cậu nói tiếp. Hương vị của thiếu niên xông vào mũi, hô hấp của Tiểu Triệt có chút loạn, cậu thậm chí có loại ham muốn liếm lên ngón tay đang ở trên môi mình.

Thế nhưng, ngón tay thiếu niên lập tức rời đi.

Hần đến gần Tiểu Triệt, nói nhỏ bên tai cậu: “Nhanh tìm chỗ trốn đi.”

Tiểu Triệt bây giờ cũng nghe được tiếng bước chân bên ngoài hành lang. Cậu nhanh chóng hiểu rõ, cha đến rồi!

Vốn cậu muốn chạy ra ngoài cửa gỗ, nhưng cửa lại đang đóng, mở ra sẽ phát sinh ra tiếng động. Trong lúc lo lắng, cậu nhìn thấy một tủ quần áo đơn giản đang mở ra, cậu không chút do dự nhảy vào trong, lấy quần áo phủ che đi bản thân. Hé ra một mắt từ khe tủ quần áo, hưng phấn chờ đợi cha đến.

Có lẽ bởi vì trước đây mỗi lần tiếp xúc với cha, đều chỉ liên quan đến “****”.

Vì vậy bây giờ, tồn tại của cha đối với cậu mà nói, đã biến thành tượng trưng cho ***.

Cậu gần như có thể đoán ra được chuyện kế tiếp sắp xảy ra là gì. Gần đây thực sự quá lâu rồi chưa phát tiết, cậu cũng có chút mong chờ. Lại có chút thoải mái. Cậu cứ cảm thấy bản thân có gì đó không đúng, ví như... Có loại kích thích không quá giống bình thường dành cho thiếu niên tóc trắng. Những cái này có phải do “bất mãn” đã lâu không? Quả nhiên, cảm dục thật sự không thích hợp với kẻ bẩm sinh háo sắc như cậu.

Vài giây sau đó, cha từ hành lang chật hẹp xuất hiện, không đi vào, mà trực tiếp quỳ ở đấy, thấp giọng nói: “Chủ nhân, tôi đã mang về.”

“Ừ.” Thiếu niên đáp.

Mang về cái gì? Có điều cái này không phải trọng điểm.

Bởi vì Tiểu Triệt ngửi thấy được mùi hương nồng đậm. Từ khi Tiểu Triệt ném qua dòng máu của thiếu niên, cậu dần dần có thể phân loại các hương thơm khác nhau. Cậu phát hiện, bản thân gần như là mê luyến mùi máu. Máu động vật, tuy thơm, nhưng trong hương thơm mang theo sự vẫn đục. Máu con người, lại càng dễ ngửi. Máu trên người cha, ngọt, gợi cảm, đồng thời còn mang theo mùi vị của thiếu niên, cho nên càng thêm ngon lành. Mà mỹ vị nhất, tuyệt đối là máu của thiếu niên. Mùi vị như hỗn hợp với tất

thấy hương vị tinh hoa, giống như là thứ hương vị tinh khiết, mê hoặc hết thấy những con người khác đến thưởng thức nó.

Tiểu Triệt từng ngửi thấy mùi vị như vậy sau khi cha tắm rửa. Đây là loại hương thơm không cách nào thanh tẩy sạch sẽ.

Tiểu Triệt mặc dù cách thiếu niên rất gần, thế nhưng góc của cậu không nhìn thấy được chỗ của cha, cậu có loại dự cảm, cha đang phát tình. Nếu không phải vậy, giọng nói của ông sao lại khàn như vậy, mùi hương của ông, sao lại... Dâm mỹ như thế!

Thiếu niên đang nằm ngửa trên chiếc giường nhỏ hẹp, tay cầm quyển sách dày nặng lật xem, tóc xõa xuống gối mang theo ánh cam cam. Hắn không thèm liếc mắt đến cha: “Lại đây.”

Sau đó, Tiểu Triệt rốt cục nhìn thấy bóng dáng của cha.

Ông tựa hồ như đang còn ở bên ngoài, mặc một bộ âu phục cẩn thận trau chuốt, nhìn sơ qua, rõ ràng trông rất ngạo mạn mà cấm dục. Nhưng giờ đây ông chẳng khác gì chó mẹ, chậm rãi bò về phía chiếc giường, cúi đầu ngồi ở đấy, giọng khàn khàn: “Chủ nhân... Đêm nay, người sẽ chạm vào tôi chứ?”

Thiếu niên vẫn như cũ không nhìn ông, giọng lạnh lẽo: “Đói khát sớm vậy rồi à?”

Hai chân ba ba kẹp rất chặt, Tiểu Triệt có thể nghe thấy thanh âm thở dốc của ông: “Nhưng người đã lâu lắm rồi chưa chạm vào tôi... Tôi...”

Bất luận đã xem bao nhiêu lần, nhưng mỗi khi thấy người cha bình thường nghiêm khắc, sắp bốn mươi tuổi, giờ lại *** loạn như vậy vội vàng khát cầu thiếu niên mỗi khi nhìn thấy người thiếu niên trước mặt mình đều nhu hòa thậm chí có chút yếu đuối, giờ khắc này lại hóa thành kẻ lãnh huyết thích ngược đãi... Kiểu tương phản mãnh liệt như thế này, mỗi một lần, đều làm cho Tiểu Triệt cảm thấy cả người đầy kích thích.

Thiếu niên đặt sách qua một bên, cuối cùng cũng chịu nghiêng người nhìn về phía người đang ngồi quỳ dưới đất: “Muốn được ta chạm chỗ nào?”

Thiếu niên lúc nói câu này, ánh mắt chậm rãi lướt qua chỗ Tiểu Triệt.

Cha vẫn chưa kịp trả lời, hắn lại mở miệng: “Muốn được ta chạm, cũng không phải không thể.”

Quả nhiên, câu nói này mới vừa ra khỏi miệng, cha liền vui vẻ nâng nửa người dậy.

Thiếu niên tiện tay chỉ chỉ vào chỗ đất trống trước bàn, giọng nói lười biếng không chút tâm tình, giống như đang truyền đạt mệnh lệnh bình thường ‘Rót cho ta chén trà’. Song nội dung truyền đạt lại không được nhẹ nhàng như vậy, mà nó chứa đầy sự mỉa mai cùng trào phúng. Hắn hoàn toàn xem người nam nhân đang quỳ trên sàn thành động vật phát tình: “Nhanh cởi quần áo bẩn thỉu của ông ra đi, đừng làm cho quần lót ướt đến ô uế thảm trải sàn. Ở trên cái ghế lót thêm mấy tấm vải hay báo gì đấy, tới đó ngồi đối diện với ta. Dùng miếng vải đen che cặp mắt dê tiện của mình lại, đừng để ta thấy sẽ phiền lòng. Sau đó...”

Người bình thường nếu như bị nói như vậy, chỉ sợ đã khuất nhục không chịu được. Nhưng cha không phải người bình thường, tựa hồ ngôn ngữ càng ác độc, ông sẽ càng hưng phấn. Giờ khắc này, ông tràn đầy thích thú ngược mặt nhìn thiếu niên, mặt đầy mong chờ.

Thiếu niên nhìn về chỗ Tiểu Triệt, trên mặt từ từ hiện lên ý cười: “Sau đó tự mở rộng bộ phận dơ bẩn phía sau của mình ra. Chờ ông khuếch trương xong, nếu ta còn hứng thú, có thể, sẽ chạm ông chẳng?”

20. Chương 19

Tiểu Triệt thấy cha bò tới chỗ đất trống trước bàn, đầu tiên là vát vả đẩy cái ghế đến giữa chỗ trống. Sau đó tìm mấy tờ báo cùng vải, dựa theo mệnh lệnh trải lên, rồi lấy miếng vải đen bịt mắt mình lại. Kế tiếp, ông ngồi lên ghế hướng mặt về phía thiếu niên, bắt đầu cởi quần áo.

Trong phòng có vài ngọn nến sáng loáng, thấp sáng không gian hắc ám tăm tối. Chỗ Tiểu Triệt cách cha rất gần, cậu có thể nhìn thấy rõ ràng mỗi động tác của ông.

Ông trước hết cởi áo khoác, tay run run để lên tờ báo. Tiếp đó kéo lỏng cà vạt xanh xám kẻ dọc, nhưng không tháo xuống, mà mặc cho nó treo trên cổ, giống như một cái dây cương dùng để ràng buộc ông. Sau đó, ông cởi cúc áo sơ mi trắng. Từ cúc đầu tiên trên cùng, đến cúc cuối cùng bên dưới. Làn da trắng xám, gầy gò rất nhanh tiếp xúc với bầu không khí ẩm ướt lạnh lẽo, mặt trên vẫn còn ẩn hiện vài dấu vết mờ mờ. Tuy không thấy rõ, nhưng Tiểu Triệt có thể tưởng tượng, hai đầu nhũ của ông ẽ rùng rợn đã sưng lên, cương lên giữa không khí lạnh lẽo, chờ đợi bị kích thích.

Cởi áo sơ mi xong, nam nhân chuyển qua tháo thắt lưng.

Ông tựa hồ muốn mê hoặc thiếu niên, động tác chậm chậm mà quyến rũ.

Thắt lưng được chậm rãi rút ra để trên tờ báo, phát sinh ra âm thanh nhỏ bé. Ông kéo khóa quần, quần thuận theo hai chân trượt xuống mắt cá chân.

Tiểu Triệt phát hiện cha còn gầy hơn so với trước đây. Nhưng yêu mị trên người ông không hề biến mất, trái lại càng thêm nồng đậm.

Tay ông không chờ được nữa xoa xoa ***g ngực, tay còn lại sờ quanh quàng vú, lúc nhào nặn lúc vẽ tròn. Rồi dọc theo cơ thể rê xuống, chà xát lên túp lều nhỏ bên dưới mình. Lời nói của thiếu niên quả không sai, quần lót màu xám của cha đã ướt đầm, một vùng sẫm màu như vậy càng lộ vẻ *** mỹ, Tiểu Triệt có thể tưởng tượng cảnh tượng sau khi cởi ra, nơi đó sẽ chứa chất lỏng sền sệt như thế nào.

Nhưng mà, mệnh lệnh của thiếu niên, là bảo ông khuếch trương phía sau, chứ không phải kích thích phía trước.

Quả nhiên, ông không dám làm trái. Xoa xoa ***g ngược đằng trước, chỉ là để cảm dỗ hấn, chỉ là một bước chơi nhỏ không đáng kể...

Ngón tay đang ma xát phân thân chuyển sang hai bên bì, rồi vòng ra phía sau, cứ như vậy xoa nắn vài lần, nhưng tư thế như vậy cũng không phải dễ làm. Ông từ từ nhích qua trung tâm cái ghế, hai tay chống đỡ ở bên người, nhắc hai chân lên. Quần thực sự có chút đáng ghét, ông liền cởi hoàn toàn quăng qua một bên.

Bây giờ, từ trên xuống dưới khắp cơ thể ông cũng chỉ còn sót lại cái cà vạt lỏng lẻo, cùng một cái quần lót ướt nhẹp, và đôi tất đen.

Dưới thân Tiểu Triệt ngày càng phồng to.

Nhưng cậu không vội vàng đi ra ngoài an ủi cha. Tuy mỗi lần ông bịt kín mắt, đều mang hàm nghĩa bản thân có thể tới chạm vào ông. Nhưng, lần này, khát vọng của cậu, tựa hồ không giống với những lần trước...

Một cách vô thức, cậu liếc nhìn thiếu niên.

Rõ ràng thiếu niên cách cha gần nhất. Có thể nói, hết thấy dụ hoặc của cha đều là vì hấn.

Nào ngờ, thiếu niên giờ phút này chỉ như đang quan sát một vở kịch tẻ nhạt. Hấn chỉ lười biếng ngồi trên giường, lạnh nhạt nhìn đủ loại hành vi của ông, trên mặt không biểu hiện vẻ gì đặc biệt.

Cái phát hiện này, thế mà lại làm Tiểu Triệt có chút hài lòng...

Đáng chết!

Mình rốt cục đang nghĩ cái gì vậy?!

Tiểu Triệt lần thứ hai nhìn về chỗ cha.

Ông đã chuyển sang động tác mãnh liệt hơn.

Nửa thân trên của ông thuận theo lưng ghế dựa từ từ trượt xuống, càng vì vậy mà ông càng thuận lợi kích thích phía sau của mình hơn, hơi khó khăn đạp gót chân lên rìa ghế, cố gắng nâng mông lên. Hai tay ở hai bên bấp dùi vòng từ bên ngoài vào, một tay kéo quần lót, một tay men theo khe hở lên vào, thăm dò mà đưa tay xâm nhập vào trong...

Dưới thân Tiểu Triệt lại cứng thêm một chút!

— Quả nhiên, người có thể kích thích ham muốn của bản thân nhất, chính là người đàn ông này!

Cậu kìm nén hô hấp của chính mình, cẩn thận từng chút từng chút một bước ra từ trong tử quần áo.

Cùng lúc ấy, thiếu niên cũng đứng dậy, đi đến chỗ cha.

— Hắn bây giờ muốn ông ấy rồi à?

Tiểu Triệt nghĩ như vậy.

— Nhìn hắn chơi trước cũng không tệ.

Tiểu Triệt luôn luôn chấp nhận làm một người gián tiếp hưởng thụ thị giác từ người khác.

Cậu thấy thiếu niên cầm một chai bôi trơn chậm rãi đi đến phía sau cha. Lông mi hắn run run, nhìn Tiểu Triệt mỉm cười. Rồi hắn không chút do dự mở nắp chai, nâng cánh tay phải đang nắm chặt chai bôi trơn lên, trút xuống trên người của ông —

Chất lỏng sền sệt màu đỏ tỏa ra mùi hương thơm ngát kích thích chảy xuôi trên cà vạt, đến ***g ngực, như từng dòng suối nhỏ. Dòng suối từ từ biến thành dòng sông, theo làn da ông trượt xuống, chảy qua bụng dưới, cuối cùng tập hợp tại giữa hai chân ông, hình thành nên đại dương mệnh mệnh. Quần lót hoàn toàn bị làm ướt, một chút chất lỏng men theo cái mông ông trượt xuống, thấm ướt vải lót trên ghế.

Cơ thể cha run rẩy kịch liệt, từng hơi thở dốc của ông tràn ra khỏi miệng. Ông hưng phấn mở rộng hai chân hơn nữa, lấy ngón tay quẹt chút bôi trơn, phối hợp thăm dò cửa sau, chậm rãi cắm vào.

Thiếu niên không quan tâm đến động tác của cha, hắn vẫn chăm chú nhìn Tiểu Triệt, vẻ mặt nhu hòa.

Hắn không tiếng động cúi xuống. Sợi tóc trắng theo gương mặt tái nhợt trượt xuống, dưới ánh nến gần như trong suốt. Trong đôi mắt của hắn mang theo tia giả hoạt, dường như thấy rất hứng thú đối với hành vi tiếp nhận của Tiểu Triệt. Thiếu niên dẫn dụ Tiểu Triệt, sau đó, kiên nhẫn chờ đợi. Hai tay hắn dọc theo vai ông, chậm chậm lướt xuống dưới, tinh tế đè lên địa phương bị dính bôi trơn, tiếng nước mê loạn vang lên trong phòng.

Tiểu Triệt biết, thiếu niên cực ít khi chủ động dùng hai tay chạm vào nửa thân trên của cha.

Huống chi, giống như bây giờ, gần như là dùng tư thế ôm ấp.

Tiểu Triệt nuốt vài ngụm nước bọt liên tiếp, hạ thân cậu trưởng đến đau rồi.

Cậu từng bước từng bước đi về phía cha cùng thiếu niên.

Dường như đang thuận theo bản năng mà tự nhiên bước đến.

Cậu có chút si mê nhìn đôi bàn tay kỳ diệu của thiếu niên. Nhìn chúng xoa loạn lên đám dịch bôi trơn, giống như sữa từ đầu nhũ của cha chảy ra nhìn hắn dùng sức niết lên hai đầu nhũ đã sưng đỏ, dùng ngón tay nhấn vào đỉnh vú nhìn hai tay hắn từ từ thuận theo hai bên sườn trượt xuống eo ông...

Đột nhiên, hắn đẩy thân thể cha theo hướng khác, không tiếp tục dựa lưng vào lưng ghế nữa, mà hoàn toàn tựa trên cơ thể hắn. Ngay lập tức dùng hai tay nâng hai chân cha lên, hướng về phía Tiểu Triệt rộng mở.

Mùi thơm tràn ngập khắp căn phòng, lý trí Tiểu Triệt tiêu tan.

Giờ phút này, phía dưới của cha đang mở rộng trước mặt cậu. Ba ngón tay phải của ông đã cắm vào thăm dò, khi thì xoay tròn, khi thì đâm chọc. Trơn dịch đầy đủ, hạ thân cũng đã tràn ra rất nhiều *** dịch. Mỗi lần ba ngón tay ông đâm vào sẽ phát sinh ra âm thanh “phốc” “phốc”.

Từ trước cho đến thời khắc này, Tiểu Triệt thật sự chưa bao giờ nghĩ tới chuyện chân chính làm với cha.

Một là bởi vì, chân chính làm trên người ông, dễ bị bại lộ.

Hai là bởi vì, an ủi thân thể cha, liếm mát đầu nhũ ông... Chỉ là trò chơi, chỉ vì kích thích, còn chân chính làm tình, e rằng cậu sẽ buồn nôn.

Nhưng vào thời khắc này, vì đã lâu rồi không gặp, cha đối với cậu mà nói, có một loại mị lực kỳ diệu.

Loại mị lực này hấp dẫn cậu, kích thích bản năng dã thú trong cậu, cậu đối với người cha ruột trong lúc ấy đã sản sinh ra loại dục vọng thêm khát.

Khi đôi tay trắng bệch kia nâng mông cha lên, cứ như vậy quay về phía Tiểu Triệt, lộ ra lối vào u ám, dừng đạo trơn trượt. Thì lý trí Tiểu Triệt lần này xem như triệt để biến mất.

Hậu quả thế nào, cậu không bận tâm.

Thậm chí khi cảnh báo xuất hiện trong đầu, cậu cũng chẳng màng để tâm.

Cậu cởi quần, móc ra bộ phận cương cứng, nắm lấy mông thịt của cha, đẩy vật của bản thân vào.

21. Chương 20

Tiểu Triệt vừa mới đắm vào, cha đã kinh hãi hét lên.

“Ai?! –“

Ông rốt cục cũng phát hiện ngoại trừ chủ nhân, nơi này còn có một người đàn ông khác. Chính là kẻ đang đứng trước mặt làm ông. Mà thiếu niên căn bản không cho ông cơ hội nói, kéo tất ông xuống, đem nhét vào miệng ông. Sau đó, khống chế thân thể giấy dựa trong lòng, để Tiểu Triệt có thể làm tiếp.

Đại khái là vì nguyên nhân tuổi tác, lại bởi vì ông hay kích thích phía sau, cho nên dừng đạo cũng không căng mịn như người trẻ tuổi. Nhưng bên trong vẫn mềm mại, thời điểm va chạm, mông thịt của ông vẫn sẽ không tự chủ được mà co rút hút phân thân cậu vào, chất lỏng bên trong cũng chảy ra càng nhiều, chỉ chốc lát sau, mỗi một lần Tiểu Triệt rút ra, thì sẽ mang theo một ít chất lỏng đi kèm.

Nam nhân trời sinh phóng đảng ban đầu còn giấy dựa, nhưng chẳng lâu sau, cả người liền trở nên mềm nhũn. Nếu không phải đang dựa vào người thiếu niên, e rằng ông đã như bãi nước mà chảy xuôi xuống đất.

Tiểu Triệt càng lúc càng đắm sâu vào cơ thể ông, ông càng lảng gọi: “A a... Thật thoải mái... Thật thoải mái... Nhanh hơn nữa... Sâu hơn... A a... Ừm... Mạnh quá...”

Tầng mỡ hôi mỏng bao quanh trán Tiểu Triệt, cả người cậu nóng lên, buộc phải cởi áo khoác.

Cậu có thể cảm nhận được nam nhân từ lúc đầu chống cự giờ đã biến thành hoàn toàn nghiêng hợp. Ông cố mở hai chân rộng hơn, nâng cao cái mông, nghiêng hợp theo tiết tấu của Tiểu Triệt. Tựa hồ như ước gì có thể nuốt trọn phân thân Tiểu Triệt.

Dần dần, thiếu niên ôm nam nhân lên, lấy cả vật cùng dây thừng cột ngược hai tay ông lại. Như vậy, chỉ cần nâng hai chân ông lên, cả người liền như treo lơ lửng giữa không trung, càng thuận tiện hơn Tiểu Triệt làm việc.

Trọng lực làm Tiểu Triệt mỗi lần va chạm đều là đắm vào cả cây.

Nhưng kỳ quái ở chỗ, rõ ràng mùi vị thân thể này rất tuyệt, rõ ràng người bị cậu làm đã thoải mái tới cực điểm, nhưng đầu óc cậu lại cực kỳ bình tĩnh.

Không biết qua bao lâu, giọng kêu to của nam nhân trở nên khàn khàn, nhưng cậu vẫn chưa muốn phóng thích dục vọng.

Thật kỳ quái...

Tạo sao cậu lại cảm thấy kích thích như này, vẫn cảm thấy chưa đủ?!

Tại sao cậu thấy... Vẫn còn thiếu gì đây?

Cậu đến cùng còn khát vọng điều gì nữa đây?

Đưa đưa đẩy đẩy, cậu vô ý đẩy cha đến sát người thiếu niên.

Thiếu niên một bên ôn hòa xoa xoa đầu nhũ ông, một bên nhìn Tiểu Triệt mồ hôi đầm đìa, đột nhiên, không chút báo trước, hần tần nhần cắn lên vai của ông!

Sau huyết cha bỗng kẹp chặt!

Tiểu Triệt cắn răng, suýt chút nữa bắn ra.

Sau đó, cậu nhìn thấy thiếu niên hướng về phía cậu, nở nụ cười.

Thiếu niên vui đầu, nhẹ nhàng liếm liếm vết máu trên bả vai ông.

Tiểu Triệt lại giống như bị mê hoặc.

Cậu ngừng va chạm, đến gần, tại chỗ thiếu niên vừa liếm qua, duỗi đầu lưỡi ra liếm liếm lên.

Mùi vị ngọt ngào hương thuần thấm vào trong miệng, còn mang theo chút mùi vị của thiếu niên.

Tiểu Triệt lại càng hưng phấn không ngừng.

So với chuyện vừa làm với cha cậu còn hưng phấn gấp trăm lần.

Hưng phấn đến mức không khống chế được.

Mắt cậu hoàn toàn khóa chặt trên mặt thiếu niên, nhìn thấy hần nhếch khóe miệng cười khê, duỗi đầu lưỡi ra liếm lên môi. Hần chậm chậm liếm, dưới ánh nến, môi hần trơn bóng mềm mại, mang theo một vệt hồng quang diễm lệ. Trên bờ môi ấy, có nước bọt của hần, cùng với máu tươi của cha.

Tiểu Triệt nhìn hần như vậy, con mắt từ từ đỏ lên.

Không còn cách nào để nhẫn nhịn, cậu đột nhiên nghiêng đầu đến gần, cách qua người cha một tay ôm gáy thiếu niên, tần nhần hôn lên!

Nụ hôn của cậu khá dùng sức, giống như đột nhiên va vào thiếu niên vậy!

Cậu cắn một cái trên đôi môi mềm mại của thiếu niên, hương vị ngọt ngào tràn vào vị giác.

Tim Tiểu Triệt giống như hồng rồi thạch thạch đập, cậu đã không còn là chính mình, mà chỉ như một dã thú tham lam. Thứ chất lỏng ấm áp trong miệng thiếu niên ngọt đến vậy, giống như được chiết xuất từ hoa của cây anh túc, dù cho chỉ hưởng qua một lần, cũng làm cho người ta muốn ngừng mà không ngừng được.

Cậu gần như cắn phá môi thiếu niên, đầu óc trống rỗng. Mặc kệ hần có đau đớn hay không, mặc kệ hậu quả như thế nào, cậu chỉ muốn càng thêm dùng sức hôn thiếu niên, muốn đưa lưỡi ra liếm láp mỗi một tắc trong cổ họng hần, muốn đem toàn bộ chất lỏng trong miệng hần chiếm lấy!

Nhưng nụ hôn này lại vô cùng ngắn ngủi.

Chưa tới vài giây, thiếu niên đã đẩy cậu ra.

Tiểu Triệt mở lớn miệng thở hổn hển nhìn chăm chăm thiếu niên.

Từng giọt mồ hôi to nhỏ làm mái tóc đen của Tiểu Triệt dính bết vào trán, áo ba lỗ dán sát vào *** ngực cường tráng, cơ bụng đẹp đẽ của cậu. Hạ thân cậu vẫn còn chôn ở bên trong người cha, mà tư duy cậu đã hoàn toàn không còn nằm trên người ông nữa rồi.

Cậu nhìn chăm chăm đôi môi nhiễm máu của thiếu niên, mặt đầy bất mãn.

Hô hấp của thiếu niên rõ ràng cũng hỗn loạn, nhưng hần vẫn cười nhẹ như gió bay.

Động tác từ tốn như vậy của hần, làm cho Tiểu Triệt càng thêm nôn nóng.

Tiểu Triệt hoàn toàn không biết thiếu niên định làm gì.

Chỉ thấy thiếu niên rũ mắt, lần thứ hai nâng mông cha lên. Ngón tay lạnh lẽo của hần nhẹ nhàng chạm vào bộ phận kết hợp của Tiểu Triệt cùng cha, tiếp đó, lại bất ngờ chèn một ít chất lỏng mát lạnh vào.

Cha nghĩ ngợi một chút rồi lại bắt đầu giây dục.

Tiểu Triệt đã hiểu rõ thiếu niên định làm gì. Cậu thể nhưng lại không thấy phản cảm chút nào. Chẳng thà nói, cậu... rất chờ mong.

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau, một vật cực nóng, kề sát với Tiểu Triệt, theo sau lưng cha cứng rắn chen vào.

Cha đã bị Tiểu Triệt làm cho có chút lỏng ra, lần này lại thêm một căn chen vào, dừng đạo nhất thời trở nên căng mịn, căng mịn đến gần như sắp bị nổ tung... Hoặc là, đã nổ tung rồi.

Ông lớn tiếng kêu rên, hình như rất đau đớn.

Nhưng thuận theo động tác chậm rãi ma sát, xoa xoa đầu nhũ của thiếu niên, tiếng rên của ông cũng thay đổi ý nghĩa.

Tiểu Triệt lần đầu tiên cảm giác vui vẻ như vậy...

Thiếu niên, cùng cậu, ở bên trong cơ thể cha, chặt chẽ gắn bó với nhau.

Sau đấy, từ chậm rãi, thành nhanh chóng thúc đẩy, cùng ra sức làm cha.

Nhiệt độ càng ngày càng nóng bỏng, cùng với chất lỏng ngày càng tràn đầy, vậy bản hạ thân bọn họ...

Tiểu Triệt cảm giác mình sắp điên mất rồi. (Tui là điên thật rồi –)

Cậu đã không còn là con người, mà là một dã thú không biết liêm sỉ là gì.

Cậu cắn răng, cong người, dùng sức thúc vào, đưa đẩy ma sát. Cậu nghe được đằng sau người cha, người kia đang trầm thấp thở dốc.

Tiểu Triệt có thể cảm nhận được tần suất va chạm, nhiệt độ cùng mạch đập của hắn.

Không tới nửa phút, Tiểu Triệt liền bắn ra.

22. Chương 21

Tiểu Triệt rút ra, dựa vào ghế thở dốc.

Mới vừa lên đỉnh, nên tư duy cậu mơ hồ, trong tầm mắt tựa hồ cũng mang theo bóng chông bóng, không ngừng lay động. Ánh sáng của tầng tầng giá cảm nên trong phòng như con mắt của ma quỷ, góc tường u tối tựa như cũng cất giấu ma quỷ tà ác, âm thầm nhìn trộm chuyện vui đang xảy ra. Ánh nền thiêu cháy tí tách, Tiểu Triệt cảm thấy bản thân như cũng đang bốc cháy. Rõ ràng mới vừa phát tiết xong, vậy mà cậu vẫn như trước cảm thấy chưa đủ.

Giờ phút này, đôi bàn tay của thiếu niên tàn nhẫn nắm bắt đùi cha, đâm chọc đến mức ông phải rên rỉ không ngừng.

Tiểu Triệt có chút sững sờ theo dõi đôi mày nhíu lại cùng đôi môi hé ra thở dốc của thiếu niên, trong đầu cậu chỉ còn sót lại một ý nghĩ:

‘Mình còn nhớ, mùi vị của hắn... Mình còn muốn, thưởng thức nó một lần nữa.’

Nghĩ như vậy, cậu bật dậy lại gần thiếu niên, kéo hắn ra khỏi người cha.

Thân dưới thiếu niên bị mạnh mẽ kéo khỏi cơ thể nam nhân, phát sinh ra tiếng “phốc”. Chất lỏng màu trắng sền sệt tràn ra từ lỗ nhỏ của cha, đó là tinh hoa Tiểu Triệt mới vừa bắn ra. Ba ba bị kích thích “A” một tiếng, sau đó cả người như nhũn ra rũ rữa người trên xuống, toàn thân như con rối hồng bị treo lơ lửng trên dây thừng, giống như đã ngất đi. Còn Tiểu Triệt hoàn toàn không để tâm đến những điều này.

Cậu đỏ mặt, thô bạo nắm lấy bả vai thiếu niên, đẩy mạnh hắn lên vách tường xám.

Hai người kề sát vào nhau, nhịp thở dốc gấp gáp giao hòa.

Thiếu niên nhìn Tiểu Triệt vì dục vọng mà đôi con ngươi hoàn toàn đen kịt, cùng với khóe mắt ửng hồng, bắt đầu cười nhẹ: “Tiểu Triệt, tôi còn chưa...”

Nói xong, hắn mím môi lại, ra hiệu tình trạng gay go ở nửa thân dưới của mình.

Xác thực, Tiểu Triệt vừa được thoải mái một lần, còn thiếu niên vừa mới đi vào không bao lâu đã bị kéo ra. Hiện tại chỉ cần tùy tiện nhìn, cũng nhận thấy hạ thân thiếu niên đã trưởng đến tận cùng, hắn đã phải nhẫn nại đến mức đau đớn. Có lẽ Tiểu Triệt đã trở thành một đứa trẻ ngang bướng ý muốn chiếm lấy mạnh mẽ, nên cậu không chỉ dùng sức nắm chặt bả vai thiếu niên, mà còn dần dần giương cánh tay ra, thấp giọng uy hiếp: “Cậu hiện tại là của tôi rồi, không cho phép động vào người khác!”

Thiếu niên ngẩn người, cười đến bắt đầu cười: “Vậy thì, cái này em bảo tôi phải làm sao bây giờ?”

“Ai quan tâm.”

Tiểu Triệt không chịu trách nhiệm, thân thể lại dựa gần hơn với cơ thể thiếu niên. Từ từ, ***g ngực, bụng, thậm chí nửa người dưới của hai người cũng dán sát vào nhau. Bộ phận nóng rực của thiếu niên vừa chạm đến của Tiểu Triệt, thì chỗ yếu đuối nhất của Tiểu Triệt thể nhưng lại có phản ứng.

Hai người thở dốc càng ngày càng gấp gáp.

Hai tay Tiểu Triệt từ bả vai thiếu niên trượt lên, trượt đến sau gáy hắn, lại thuận theo hai bên cổ mềm mịn giao hoạt mở ra trước.

Thiếu niên bị vỗ về như vậy, không nhịn được hít sâu một hơi. Hắn mở đôi môi đỏ tươi ướt át ra, rồi lại mím lại. Giống như một con thiên nga rơi xuống dòng sông Hoàng Hà.

Dưới ánh nến nhu hòa, cái cổ thon dài trắng nõn trước mặt Tiểu Triệt càng trông gợi cảm hơn. Bóng tối ẩn khuất dưới cằm hắn phát họa ra đường cong hầu kết, miêu tả trái táo thoát hiện lên của hắn, cùng với đường gân mạch xinh đẹp... Bàn tay Tiểu Triệt đè bên trên, bên dưới là làn da ấm áp, động mạch đập đều đặn như thông báo cho dưới lớp da này là dòng máu không ngừng vận chuyển — dòng máu thơm ngon đến tận cùng.

Tiểu Triệt không kiềm lòng được nhắm mắt đến gần, gửi một cái thật sâu: “Thơm quá.”

Cậu nhẹ giọng cảm thán.

Lập tức, cậu duỗi đầu lưỡi ra, dứt khoát liếm lên ngay hầu kết của thiếu niên.

Toàn thân thiếu niên chấn động, nhịp thở gấp gáp hơn hẳn. Địa phương bị liếm trở nên ửng đỏ, loại ửng đỏ này từ từ lan đi, rất nhanh nhuộm đỏ cả phần tai hắn.

Tiểu Triệt hoàn toàn bị màu sắc này mê hoặc.

Cậu tiến đến gần tai thiếu niên, lại hít một hơi thật sâu, nghi hoặc hỏi: “Tại sao trên người cậu lại thơm như vậy?”

Hai tay thiếu niên chậm rãi từ sống lưng Tiểu Triệt bò lên trên, nắm lấy mảnh áo sau lưng đã ướt mồ hôi của cậu.

Hắn cúi đầu thở gấp nói: “Vì để em chú ý đến tôi.”

Nói xong, thiếu niên hôn lên sườn mặt Tiểu Triệt.

Nụ hôn này cực kỳ thuần khiết, giống như hôn môi động viên một đứa nhỏ.

Nụ hôn này cũng mang cảm giác quen thuộc, tự hồ đã từng phát sinh hàng ngàn hàng vạn lần. Mỗi buổi sớm, hay mỗi buổi tối, mỗi khi cậu khóc, hay mỗi khi cậu vui sướng.

Mà giây phút này, nụ hôn như vậy hoàn toàn không đủ.

Tiểu Triệt không còn có thể kiểm soát dục vọng trong lòng mình nữa rồi, cậu dùng hai tay cố định gò má thiếu niên, nghiêng cổ, làm thứ hai hôn lên.

Môi hai người mới vừa chạm nhau, cậu liền nghe thấy tiếng cười trầm thấp của thiếu niên. Nhưng nụ cười như vậy nhanh chóng bị Tiểu Triệt nuốt vào trong miệng. Cậu đưa lưỡi ra, không ngừng liếm đôi môi mềm mại của thiếu niên, sau đó lại bị đầu lưỡi nóng rực của hắn mê hoặc, lập tức chui vào khoang miệng đối phương, hút chất lỏng thơm ngọt trong miệng người ta, quần quýt lấy đầu lưỡi hắn, truy tìm mỗi một tác bộ phận bí ẩn trong miệng thiếu niên.

Mơ mơ hồ hồ, cậu cảm thấy chất lỏng trong miệng hắn quả thực như chất độc mãn tính.

Ấm áp từ tổn mà lại tàn khốc trí mạng.

Chất độc như vậy làm trái tim như biến thành một con mồi kinh hoàng, tiết ra lượng lớn mồ hôi, thần kinh tê liệt, tầm nhìn mơ hồ loại độc này từ tổn mà lại kiên nhẫn dụ hoặc con mồi hoặc biến chính bản thân con mồi trở thành kẻ tù tội cho dục vọng. Mà một khi để loại chất độc này ăn mòn cơ thể, rơi vào bẫy của nó, thì sẽ hoàn toàn sa đọa, không bao giờ có thể tiếp tục chạy trốn nữa...

Đương nhiên, đã rơi vào ý thức rồi thì cái gì cũng không tính toán được.

Từng đợt từng đợt ham muốn nhanh chóng nhấn chìm ý chí người ta.

Cũng không biết ai tiên phong, Tiểu Triệt một bên gặm cắn môi thiếu niên, một bên nắm chặt hạ thân thiếu niên, ma sát với bản thân.

Một giọt nén nhỏ xuống, rơi vào trên giá cấm

Từng giọt mồ hôi trượt xuống thân thể, rồi lại hòa tan trên người lẫn nhau.

Dường như, vào ngay lúc này, hai người chân chính giao hòa cùng nhau.

Dường như, vì cuộc giao hòa này, mà đã phải chờ từ rất rất lâu về trước.

23. Chương 22

Sau đó, Tiểu Triệt mới chú ý đến cha đã ngất đi bên cạnh. Cậu thật sự thấy chút hổ thẹn.

Nâng người ông lên, khoác hờ bộ đồ lên, rồi cùng thiếu niên đi tới phòng tắm, tắm rửa cho ba ba.

Kỳ quái chính là, từ khi cùng thiếu niên tiến thêm một bước tiếp xúc thân thể, Tiểu Triệt liền phát hiện dục vọng của bản thân đối với cha trở nên rất nhạt. Ngay cả khi đâm ngón tay vào trong lỗ nhỏ của ông để tẩy rửa, thì cũng chẳng có phản ứng gì, thậm chí còn trở nên rất tỉnh táo.

Trong lúc Tiểu Triệt tẩy rửa, thiếu niên cũng không đến hỗ trợ, mà chỉ ngồi một bên nhìn chằm chằm Tiểu Triệt.

“Tôi vẫn luôn muốn hỏi cậu, tại sao cậu cùng với cha tôi lại có hình thức ở chung như này vậy?” Tiểu Triệt hỏi.

“Hình thức ở chung gì?” Thiếu niên hỏi.

“Ừ thì... Cha gọi cậu là chủ nhân, còn ông... lại không khác gì một con chó quấy đuôi với chủ cả.”

“Chỉ là trò chơi mà thôi.”

“Tôi thấy không giống trò chơi.”

Thiếu niên trầm mặc một lúc, trong giọng nói mang theo vẻ châm chọc: “Ông ta xem tôi thành thần.”

“?”

“Ông ta tin tưởng tôi là Chúa cứu thế.”

“Cái quái gì thế?”

Thiếu niên chỉ cười lạnh: “Thế nhưng, tôi chỉ là một con quái vật.”

Tiểu Triệt cau mày: “Cậu làm sao cứ nói mình là quái vật vậy?”

“Tôi vốn là thể mà.”

“Ồ, vậy đem bằng chứng chứng minh cậu là quái vật ra đây đi.”

Thiếu niên ngẩn người, giống như không đoán được Tiểu Triệt sẽ nói như vậy, dậm dậm một lúc, mới hơi ngửa đầu nói: “Em xem, sắc tố của tôi ít ỏi như thế, nhiệt độ cũng thấp hơn nhiều so với người thường. Tôi sợ ánh sáng, thích ngồi cùng các loài bò sát, thích ăn đồ sống, còn có chút phép thuật...”

Tựa như chú ý đến hai mắt trợn lên kinh ngạc của Tiểu Triệt, thiếu niên ngừng lại, nụ cười vẫn giữ trên môi, tuy trong màn đêm tăm tối thực sự trông có chút đáng sợ: “Có từng nghe về nữ bá tước vampire chưa? Nghe đồn cô ta là quỷ hút máu nhỉ, ả sẽ ăn nội tạng sống, rồi tắm rửa bằng máu của những thiếu nữ. Tôi cũng không khác là bao so với ả đâu? Tôi thích máu, thích động vật sống, nói không chừng... Còn ăn cả thịt người... Tiểu Triệt, tôi thấy em cũng còn trẻ, lớn lên trông cũng tuần tú đẹp trai, như vậy thịt của em, chắc là sẽ ngon lắm phải không?”

Tiểu Triệt rét run một trận.

Mà thiếu niên bỗng cười to, cười đến run cả người, cười đến mức nước mắt lăn ra từ hai bên khóe mắt.

Tiểu Triệt lúc này mới phản ứng lại, đứng lên đá một cước vào người thiếu niên, đáng tiếc thiếu niên phản xạ nhanh hơn, lập tức tránh được.

Cú đá bất thành làm mặt Tiểu Triệt có chút đỏ, cậu hung ác nói: “Cười chết cậu đi!”

Thiếu niên càng vui vẻ, hần nỡ nụ cười hồi lâu mới ngừng lại được, nói: “Tiểu Triệt em thực sự quá đáng yêu... Vậy mà lại tin thật! Tôi còn nghĩ, chỉ có mấy đứa con nít mới tin chứ!”

Tiểu Triệt buồn bực: “Ai bảo bộ dáng của cậu đáng sợ đến vậy? Cậu có từng soi gương chưa hả?”

Thiếu niên một mặt vô tội: “Vẫn chưa... Phía dưới này làm gì có gương?”

Tiểu Triệt: “Cũng thật là, trong phòng tắm cũng chẳng có cái gương nào luôn. Hôm nào tôi cầm gương xuống cho cậu soi!”

Thiếu niên: “Nhưng tôi không hề có chút hứng thú nào với khuôn mặt mình cả...”

Tiểu Triệt: “Mặt mình mà bảo không hứng thú, vậy anh có hứng thú với cái gì?”

Thiếu niên nghiêng đầu, mỉm cười nhìn Tiểu Triệt: “Điều duy nhất có thể cho tôi sự hứng thú, chỉ có em.”

Lời buồn nôn như vậy, thiếu niên lại nói rất trôi chảy, tự nhiên, mặt không đỏ tim không đập, dường như đây chỉ là lời thoại từ trong hồi ức. Nhưng Tiểu Triệt nghe xong, sững sốt nửa ngày, ngay cả cha sắp bị chết nghẹt dưới nước cũng không phát hiện. Mấy giây sau, cậu mới đột nhiên quay đầu tránh tầm mắt của thiếu niên, nâng người cha dậy.

Mà thiếu niên ở bên cạnh quan sát cậu cười đến hải lòng.

Bởi vì tuy Tiểu Triệt khó chịu không chịu nhìn hắn, nhưng tai, thậm chí sau gáy cậu đều đỏ ửng hết.

Sau khi tắm cho cha xong, Tiểu Triệt ẵm ông lên trên giường.

“Không biết ngày mai, ông có nhớ đến chuyện xảy ra đêm nay không.” Tiểu Triệt ra hiệu.

“Em sợ sao?” Thiếu niên hỏi.

Tiểu Triệt rủ mắt, khi cậu lần nữa giương mắt lên, đôi mắt ấy đã không còn tia sợ hãi: “Làm đều đã làm rồi, còn sợ cái gì nữa.”

“Không hổ là Tiểu Triệt, thật dũng cảm.”

Tiểu Triệt cau mày: “Sao cứ thấy cậu coi tôi thành đứa con nít vậy?”

Thiếu niên nghi ngờ nói: “Lẽ nào Tiểu Triệt không phải con nít?”

Mỗi lần nhìn thấy bộ mặt ngây thơ này của thiếu niên, tức giận trong cậu sẽ lập tức tiêu tan: “Cậu chắc chắn không lớn hơn tôi bao nhiêu!”

Thiếu niên hôn một cái lên môi cậu, giọng dịu dàng mềm mỏng: “Lớn hơn em đó nha.”

Không dấu khẩu nữa, hai người họ hôn nhau.

Hơi hơi tách ra, tắm rửa, rồi lại ở trong phòng tắm hôn tiếp.

Tiểu Triệt ngồi ở mép bồn tắm, thiếu niên đứng trước mặt cậu.

Từng dòng nước nhẹ man mát từ vòi sen chảy xuống sống lưng cùng cánh tay Tiểu Triệt, men theo đường lưng và ***g ngực cậu trượt xuống. Mái tóc màu trắng của thiếu niên bị ướt nhẹp, ngoan ngoãn dính sát vào gò má và cổ hắn. Hắn cúi người, dùng hai tay nâng gò má cậu, nghiêng đầu ôn nhu hôn Tiểu Triệt.

Vòi sen chẳng biết lúc từ trên tay Tiểu Triệt rơi xuống sàn, quần áo hai người còn chưa kịp cởi đều ướt đẫm, ngay cả lông mi thiếu niên cũng đọng lại vài giọt nước óng ánh. Những giọt nước óng ánh này theo động tác hôn nhau của bọn họ rơi xuống mặt Tiểu Triệt, lạnh lạnh mát mát.

Không lâu sau, nước ấm tăng lên, nhiệt độ hai người cũng kịch liệt tăng theo. Hai người lặn tiến vào bồn tắm lớn, cười đùa hôn nhau trong đấy.

Hôn cùng ôm như vậy, đều là những hành động gây nghiện.

Tuy hai người ngoại trừ việc dán sát vào nhau hôn môi, thì không hề tiến thêm một bước nào cả. Nhưng có thể thấy, bọn họ chỉ cần hôn môi một chút liền rất hưng phấn thoải mái. Bọn họ theo bản năng mà giống y như một cặp sinh đôi, đến chỗ nào cũng có nhau, chỉ cần đối diện, chỉ cần vài giây, liền lại dính lấy nhau. Tiểu Triệt đổ lỗi cho những hành động khác thường này là “Trúng độc, trúng độc của người thiếu niên này”, “Bởi vì quá thoải mái, cho nên chẳng muốn giải độc.”

Lần đầu tiên, bọn họ nằm trên cùng một chiếc giường.

Phía dưới tấm chăn mỏng manh, bọn họ hôn nhau, ma sát đối phương, loại kích thích như có như không này làm họ thoải mái đến run người. Cái cảm giác này, giống như song song rơi vào cái gọi là dục vọng mệnh mông, chỉ có thân thể đối phương mới có thể cung cấp chất dinh dưỡng, mới có khả năng mang sinh mệnh đến cứu rỗi người còn lại. Một lẽ hiển nhiên, khát vọng được hòa vào cơ thể đối phương là bản năng, căn bản không cần bất kỳ lý do dư thừa nào.

Cũng không biết qua bao lâu, hai người rốt cục lặn vào trong hơi thở của đối phương, rơi vào mộng đẹp.

Buổi tối hôm nay, Tiểu Triệt mơ thấy rất nhiều giấc mộng.

Tuy qua ngày hôm sau tỉnh lại, cậu cái gì cũng không nhớ rõ.

Thế nhưng cậu biết, những giấc mộng ấy, đều có liên quan đến thiếu niên.

Những giấc mộng ấy, đều là mộng đẹp.

...

Thời điểm Tiểu Triệt tỉnh lại, hoàn toàn không phân biệt được bây giờ là ban ngày, hay là buổi tối. Ngọn nến đã cháy sạch, trong phòng một vùng tăm tối, thiếu niên nằm cạnh vẫn chưa tỉnh lại.

Tiểu Triệt sờ soạng nửa ngày, mới từ trong túi lấy ra được cái điện thoại. Thời gian hiển thị, là 8 giờ 30 phút sáng. Sững sốt một lát, cậu mới đột nhiên mắng một tiếng “Shh”.

Bởi vì cậu đã quên mất hôm nay còn có tiết học! Muộn mất rồi. Vì điện thoại không có tín hiệu, nên cũng không thể nhắn tin cho bạn bè, hay gọi điện báo nghỉ gì.

Thôi, quên đi vậy, xem như hôm nay nghỉ một bữa.

Tiểu Triệt nghĩ như vậy.

Cậu xoa xoa đầu, từ trên giường bò dậy, tận lực làm nhẹ nhàng nhất có thể.

Cậu đeo giày rồi nhóm lửa cho ngọn nến bên giường, đứng quan sát căn phòng.

Phòng ngủ của thiếu niên phi thường nhỏ hẹp, khá là bừa bộn. Không có tủ quần áo, trên đất chỉ có một cái rương, bên trong chất đầy giấy tờ lộn xộn. Cái tủ đầu giường có chút rách nát đặt một cái giá cắm nến, cùng với lọ hoa hồng trắng kia.

Nhìn thấy nước còn mới, hoa cũng tươi tốt, Tiểu Triệt mới nhận ra mình cũng không ở dưới này quá lâu. Có lẽ bởi vì cậu không qua đêm ở dưới này, đây là lần đầu tiên, cho nên mới có cảm giác đã ở dưới tầng hầm này rất nhiều ngày.

Tiểu Triệt không nhận được đưa tay gầy gầy cánh hoa.

Vài cánh hoa trắng như tuyết rơi xuống.

Tiểu Triệt chú ý thấy bên dưới lọ hoa, có một tập tranh vẽ.

A, đây không phải là tập truyện tranh cổ tích của thiếu niên kia sao.

Nhìn qua thiếu niên một chút, còn ngủ rất say.

Tiểu Triệt rút tập tranh vẽ ra, dưới ánh nến mờ ảo lật mở nó.

Hình ảnh bên trong đủ loại màu sắc, mới nhìn qua còn tưởng đây là tác phẩm trừu tượng. Thế nhưng nếu như cẩn thận lật xem, sẽ phát hiện tranh vẽ ngày càng tiến bộ, hình dáng của nhân vật chính bị vẽ đi vẽ lại rất nhiều lần, ngay cả nét chữ trên những lời thoại, cũng từ nét chữ non nớt ban đầu từ từ đổi thành cứng cáp đẹp đẽ. Tiểu Triệt lật đến mặt sau, phi thường kinh ngạc phát hiện mặt sau của tranh vẽ trở nên đẹp hơn hẳn, nét chữ cũng đẹp hơn rất nhiều. Lại lật sang trang sau, thì không còn...

Tiểu Triệt hơi kinh ngạc, đây là bản truyện cổ tích chưa vẽ xong minh họa à?

Cậu chợt nhớ ra cái gì đó, vội lật đến tờ đầu tiên.

Tìm một lúc, rốt cục mới tìm được chỗ có cái tương tự với chữ kí.

Chỗ ấy, chỉ có hai chữ viết tắt.

“X. C”

Đây chính là, tên của thiếu niên?

Dù sao nhận thức lâu như vậy, Tiểu Triệt cũng chưa biết được tên thiếu niên. Lần này, cậu giống như đã phát hiện ra bí mật của đối phương, tìm bắt đầu đập thành thịch.

X. C, là hai chữ nào đây?

“Em đang đọc gì đấy?”

Giọng thiếu niên đột nhiên vang lên làm Tiểu Triệt sợ hết hồn.

Cậu quay lại nhìn thiếu niên. Trông qua cứ tưởng thiếu niên chưa từng ngủ say vậy, hắn chống cằm nhìn chằm chằm Tiểu Triệt. Hiếm khi thấy trên mặt hắn không có ý cười, cặp mắt lam tím kia trong bóng tối lóe lên ánh sáng, giống như ánh mắt của động vật máu lạnh, lạnh lùng, tàn khốc mà vô cùng sắc bén.

Thiếu niên nở nụ cười, tuyệt đối là viên ngọc quý tỏa sáng còn một khi hắn không cười, tỷ như lúc đem cha đạp dưới chân, hay như lúc nào đó đột nhiên tỉnh giấc, nắm lấy cổ tay cậu, lúc ấy hắn trông thật sự rất đáng sợ.

“X. C, là tên của cậu sao?” Tiểu Triệt hỏi.

Thiếu niên chống người đến gần Tiểu Triệt. Tiểu Triệt có thể cảm giác được khí tức lạnh băng trên người hắn, nhưng nét thâm độc trên mặt hắn đã tan biến.

Giọng hắn nhẹ nhàng: “Đó là bút danh của tôi, Tuyết Thần.” (Tuyết: Xue, Thần: Chen)

“Là hai chữ nào?”

“Tuyết trong hoa tuyết, Thần là buổi sáng sớm. Lúc mới bắt đầu vẽ tập tranh cổ tích này, là vào một buổi sớm đầy tuyết. Người đã đặt cho tôi cái bút danh này, là người tôi thích nhất.”

Thiếu niên nhìn hai ký tự này, hạ mắt mỉm cười. Đường như hắn đang trở lại với buổi sớm tuyết rơi đầy trời ấy, mỉm cười nhận bút danh từ người hắn thích nhất, ngay cả đôi con ngươi cũng sáng long lanh. Tiểu Triệt không hiểu vì sao lại có chút đố kị với người đã đặt bút danh cho hắn, nhưng chẳng mấy chốc lại thấy mình ghen ghét như vậy thật kì cục...

Thiếu niên chưa từng nói thích mình cơ mà.

Còn mình thì... Chỉ là có dự vọng muốn hôn hắn, bị mùi hương của hắn hấp dẫn mà thôi, có phải là thích hắn đâu?

Hơn nữa, đến cùng thế nào mới gọi là thích?

Bản thân cũng chưa từng thích qua ai, còn chưa biết nó ra sao.

Tiểu Triệt đột nhiên có chút đau đầu. Qua hồi lâu, cậu mới cứng ngắc hỏi: “Người cậu thích? Cha sao?”

Thiếu niên lắc đầu.

“Vậy là ai? Nam hay nữ?”

“Nam.” Thiếu niên cười, “Em không biết đâu.”

Tiểu Triệt càng thấy bức mình. Nhưng ngẫm kĩ lại, bản thân cũng vậy thôi. Người mình quen khi còn bé, thiếu niên cũng sẽ không biết được. Cho nên liền ép buộc bản thân chuyển đề tài, hỏi câu muốn hỏi nhất: “Vậy thì, tên thật của cậu là gì?”

“Quên rồi.” Thiếu niên trả lời không chút do dự.

“Làm sao có thể?!” Tiểu Triệt không tin.

“Vốn dĩ cũng chỉ là cái tên vô nghĩa. Đã lâu không được người gọi, nên hiển nhiên sẽ quên thôi.”

Là bởi vì không muốn nhắc đến sao? Tên của hắn, lẽ nào gọi lên hồi ức không đẹp? Cho nên mới không muốn nói với mình?

Tiểu Triệt suy nghĩ lung tung. Không lâu sau, cậu nhìn hai ký tự ấy thấp giọng nói: “Tuyết Thần.”

Thiếu niên không lên tiếng.

Tiểu Triệt xoay đầu lại nhìn thiếu niên ở bên cạnh, lại gọi: “Tuyết Thần.”

Thiếu niên mở to mắt nhìn cậu.

“Nói thật thì, tôi có chút ganh ghét “người tôi thích nhất” kia của anh, đừng hỏi tôi lý do, tôi cũng chẳng biết! Nhưng, cái tên này rất hợp với anh, anh vốn là trắng từ trên xuống dưới, giống như hoa tuyết.” Tiểu Triệt nhếch miệng cười, thái độ có chút ngang ngược, “Sau này cũng đừng nhớ đến người kia nữa, cứ để mình tôi gọi anh là Tuyết Thần thôi, thế nào?”

“Được.”

Thiếu niên cười trả lời.

Nhưng trong lòng lại suy nghĩ: Người đặt cho tôi bút danh này, chính là em đấy, đồ ngốc à.

24. Chương 23

Tiểu Triệt đem tập tranh vẽ đưa cho Tuyết Thần, ngáp một cái: “Lần trước cậu kể đến khúc then chốt lại ngừng lại, sau đó thì sao?”

Tuyết Thần: “Sau đó?”

“Thì cậu bảo Tiểu Bạch Hùng đi theo gấu ba ba mạo hiểm gì đấy, sau đó thì sao?”

Tuyết Thần mở tập tranh ra, dưới ánh nến mở miệng kể, giọng nói chậm chậm: “Tiểu Bạch Hùng cùng gấu ba ba bắt đầu hành trình đi tìm thuốc giải. Bọn họ rời khỏi nhà, lội qua dòng sông, băng qua khu rừng, trải qua sa mạc đầm lầy, gặp phải đủ loại yêu quái. Bọn họ gặp được con quái chuột, gấu ba ba tiến lên hỏi con quái chuột, quái chuột ơi người biết thần tiên trị được bách bệnh ở chỗ nào không? Con quái chuột trả lời, ta không biết, người có thể đi hỏi Hoàng TửẾch, nói không chừng hắn sẽ biết bọn họ tìm tới Hoàng TửẾch, Tiểu Bạch Hùng tiến lên hỏi, Hoàng TửẾch ơi Hoàng TửẾch, người biết thần tiên trị được bách bệnh ở chỗ nào không? Hoàng TửẾch trả lời, ta không biết, nhưng ta nghe nói ngài Ô Quy ở cạnh biển biết đấy.”

Tiểu Triệt không nhịn được bật cười, nghĩ thầm, không hổ là truyện do con nít sáng tác, nào là quái chuột, Hoàng TửẾch, lão rùa... Trí tưởng tượng thật phong phú.

Hơi ngừng lại vài giây, Tuyết Thần tiếp tục kể: “Ngày qua ngày, tháng qua tháng, nhưng Tiểu Bạch Hùng và gấu ba ba vẫn không thu hoạch được gì. Mỗi một lần tưởng rằng có thể nhìn thấy thần tiên, cho rằng rốt cục cũng có thể mang thuốc giải về nhà cùng Tiểu Hắc Hùng và gấu mẹ đoàn tụ thì, thứ họ gặp, đều toàn là yêu quái. Một ngày nào đó, gấu ba ba phát bệnh, bất luận dùng cách gì cũng không tìm được cách giải. Sau đó, Tiểu Bạch Hùng cũng bị bệnh. Có thể là bị gấu ba ba lây, cũng có thể là, gien bệnh trong người cuối cùng cũng phát tác.”

Tiểu Triệt nghe thấy có chút nặng nề, hỏi: “Sau đó thì sao?”

Tuyết Thần tiếp tục kể: “Vốn đã tuyệt vọng, nhưng bọn họ vậy mà lại gặp được thần tiên thật.”

Tiểu Triệt cười: “Cho nên liền lấy được thuốc giải?”

Tuyết Thần không nhìn tập tranh, mà ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Triệt.

Dưới ánh nến nhàn nhạt, đôi con ngươi hắn sáng ngời rực rỡ, bên miệng dần hiện lên ý cười, giọng nói nhẹ vô cùng, dường như đang lặng lẽ kể một bí mật: “Tiểu Bạch Hùng gào gừ một cái, vỗ lấy ăn thịt thần tiên. Chóp chép, nhồm nhoàm, ực ực, Tiểu Bạch Hùng cắn nát vị thần tiên, nuốt vào yết hầu, ăn sạch bách không thừa lại chút gì.”

Rõ ràng Tuyết Thần dùng một giọng nói rất ngây thơ thuần khiết để kể, nhưng mồ hôi lạnh lại nổi lên trên lưng Tiểu Triệt.

“Tại sao?” Tiểu Triệt không hiểu. Không phải sau bao vất vả cũng gặp được thần tiên rồi sao? Mục đích ban đầu, không phải là tìm thuốc giải à?

“Tại sao ấy hả? Có lẽ là, khi ấy Tiểu Bạch Hùng cùng gấu ba ba đều đã, diên mất rồi chẳng?” Tuyết Thần nhẹ giọng nói tiếp, rồi lại lật tờ khác, “Bởi vì dám ăn thịt thần tiên, nên Tiểu Bạch Hùng đã phạm phải một sai lầm lớn, chịu lời nguyên rủa, triệt để biến thành một con quái vật. Thân thể một nửa là gấu, còn nửa kia, là thần tiên, à, phải dùng là ma quỷ để hình dung thì đúng hơn.”

“Rồi?”

“Sau đó, Tiểu Bạch Hùng cùng gấu ba ba chỉ có thể quay trở về nhà. Không bao lâu kể từ khi ăn thần tiên, Tiểu Bạch Hùng liền rất đói, rất rất đói. Nó đói đến bụng kêu ực ực. Nó bò đến ruộng nương để tìm bắp, thế nhưng lại không thể nào nuốt nổi nó đi ra sông bắt cá, tuy dễ ăn hơn một chút, nhưng cũng không vừa miệng lắm nó trèo lên cây uống mật ong, rõ ràng đó đã từng là thứ nó thích nhất, nhưng bây giờ chỉ ném thối nó đã muốn nôn ra.”

“Vì ăn thịt vị thần tiên kia, cho nên thức ăn quen thuộc đều thay đổi?”

Tuyết Thần gật đầu: “Đúng. Đồ ăn bình thường đã không thể thỏa mãn được Tiểu Bạch Hùng. Có một ngày, bọn họ gặp phải con rắn tinh xinh đẹp, rắn tinh nhìn thấy Tiểu Bạch Hùng cùng gấu ba ba đã mệt mỏi, muốn mê hoặc rồi công kích bọn họ, Tiểu Bạch Hùng đúng lúc đói lả liền gào gừ cắn nát con rắn tinh. Chóp chép, nhồm nhoàm, ực ực. Tiểu Bạch Hùng cắn nát rắn tinh xong, nuốt vào yết hầu, ăn sạch bách không thừa lại chút gì. Tuy rằng không phải quá ngon miệng, nhưng vẫn có thể lấp đầy bụng bọn họ chạm trán sói xám lớn, Tiểu Bạch Hùng cũng gào gừ gặm nát sói xám. Chóp chép, nhồm nhoàm, ực ực. Tiểu Bạch Hùng gặm nát sói xám, nuốt vào yết hầu, ăn sạch bách không thừa lại chút gì. Tuy mùi của dã thú rất hôi thối, nhưng cũng có thể giải khát...”

Tuyết Thần chậm rãi kể, không biết xảy ra chuyện gì, Tiểu Triệt cảm thấy không khí quanh người đều trở nên lạnh lẽo, mỗi lần nghe thấy thanh âm mô phỏng tiếng nhai nuốt của Tuyết Thần là cậu liền nổi da gà khắp người.

Tuyết Thần lại đột nhiên đóng tập lại, nhìn về phía Tiểu Triệt: “Đói bụng không?”

Tiểu Triệt ngây người một chút rồi gật đầu.

Cậu nhìn đồng hồ, đã hơn 9 giờ rồi, còn chưa có ăn sáng, có hơi đói.

“Tuyết Thần, cậu chờ một chút, tôi đi lên lấy ít đồ.”

Tiểu Triệt cẩn thận từng chút đi lên lầu. Quả nhiên, vì cậu có dặn qua, nên người hầu đã rời đi. Cậu lấy hai chai sữa, hai cái sandwich kẹp rau, cùng với mấy cái bánh bao. Trong lúc vô tình tay cậu có đẩy cái máy tính, lúc này mới chợt nhớ ra Tuyết Thần chưa từng được xem phim... Phải nói là dưới đây không có tivi, chứ đừng nói tới máy tính xem phim này nọ. Nghĩ như vậy, cậu dứt khoát xách cái máy tính theo xuống.

Tuyết Thần không ngồi trong phòng ngủ chờ cậu, mà ngồi xổm bên giường chật hẹp ở căn phòng đầu tiên.

Lúc Tiểu Triệt nhìn thấy, cậu giật cả mình.

Bởi vì trong phòng không hề có tia sáng nào, mà tên kia cứ ngồi xổm như vậy bên giường, ôm đầu gối không nhúc nhích, giống như đã hợp lại với bóng tối, ngay cả hô hấp cũng đình chỉ.

Tiểu Triệt vội vàng nhóm ngọn nến lên: “Làm gì mà không đốt nến hả?”

Cậu chợt nhớ, lúc Tuyết Thần đánh đàn, cũng trong môi trường hoàn toàn tối đen. Cái lúc hắn bảo mình bước đến, cũng đặc biệt nhắc tắt đèn pin đi. Chẳng lẽ, hắn thật sự sợ ánh sáng?

Tuyết Thần nâng mắt nhìn cậu, cười: “À, thấy hơi mệt nên ngủ quên mất, cùng quên đốt nến luôn rồi. Một mình em mà ăn nhiều như vậy?!”

Tuyết Thần rõ ràng hơi kinh ngạc.

Tiểu Triệt khinh thường đưa chai sữa với bánh sandwich cho hắn: “Chứ cậu không ăn à?”

Tuyết Thần ngẩn người: “Tôi không đói bụng.”

“Làm sao mà không đói được chứ? Cậu là thần tiên à? Từ hôm qua đến giờ có thấy cậu ăn cái gì đâu... Đúng rồi, bình thường cũng không nhìn thấy cậu ăn gì cả, cậu thích ăn gì vậy?”

“Thịt.”

Tiểu Triệt vừa nghe liền “phốc” một tiếng bật cười: “Dáng vẻ này của cậu làm tôi nhớ đến thằng bạn khốn nạn, tôi hỏi nó thích ăn gì, nó cũng trả lời y như cậu!”

Tuyết Thần rõ ràng cảm thấy rất hứng thú với chuyện này: “Bạn?”

Tiểu Triệt gặm một cái sandwich, giúp Tuyết Thần kẹp nó lại, cứng rắn nhét vào tay hắn: “Ừm, lớn hơn tôi một tuổi, tụi tôi gọi là Sáo Sáo. Trong máy tính của tôi còn có hình anh ta nè.”

Tuyết Thần đi vào nhà vệ sinh một chút, qua lúc sau mới quay trở lại. Mặt hắn càng trắng, môi có chút ửng ửng.

Tiểu Triệt không chú ý, cậu lo mở máy tính tìm ảnh. Tùy tiện phóng to một tấm hình.

Chụp ở trong trường, trong ảnh có mấy chàng trai, Tiểu Triệt ngồi trên ghế, cười rất nhạt nhẽo, có thể nói chỉ là nhếch môi, cảm giác lạnh lùng. Còn mấy chàng trai đứng sau cậu lại tạo đủ loại động tác. Một trong số đó còn úp hai cái tay vào ngực, nhếch miệng quay về ống kính, làm ra động tác lé mắt.

Tiểu Triệt chỉ vào chàng trai đó, nói: “Anh ta là Sáo Sáo đó.”

“Trông vui nhỉ.”

“Ừm.”

Tuyết Thần chỉ chỉ góc phía dưới bên phải, “Đây là gì?”

“Chỗ này cũng có thể bắt sóng wifi sao?!” Tiểu Triệt hưng phấn, “Đây là QQ.”

Mặt Tuyết Thần vô cùng nghi hoặc.

“Một loại công cụ truyền tin, tiện tay, linh hoạt với điện thoại. À, còn có thể nói chuyện, chiếu phim, nghe nhạc, xem video này nọ.”

Nói xong, Tiểu Triệt nhấp vào avatar đang nhấp nháy, tin nhắn liên tiếp nhảy ra. Tin nhắn của Sáo Sáo là nhiều nhất. Hết cách rồi, Tiểu Triệt đã nhiều ngày rồi không lên QQ. Lướt lướt, trên trang chủ có rất nhiều hình ảnh hở hang của các cô gái, còn có thêm nhiều địa chỉ ăn chơi.

Mấy cái hình ảnh đó thật sự có chút táo bạo, Tiểu Triệt kéo lướt xuống nhanh nhất có thể, ai ngờ vừa mở QQ lên thì hiện lên tám quảng cáo, cho nên tám hình xấu hổ ban này ngừng lại trước mặt bọn họ vài giây — một cô gái tóc dài mặc sườn xám đỏ, quay lưng với màn hình, mông nhếch lên, tà ngắn bị một bàn tay đen mò lên, quần lót đã trượt xuống đầu gối, bộ phận đang trong trạng thái hưng phấn hoàn toàn bại lộ, không hề bị che mờ.

Tiểu Triệt có chút lúng túng thấp giọng chửi thề: “Thằng quỷ Sáo Sáo kia, chờ coi ông nội đây có giết chết mi không.”

Còn Tuyết Thần đến gần, nghiêm túc quan sát tám ảnh này vài giây, mặt không đỏ tím không đập giống như đang quan sát một con ếch xanh sắp bị giải phẫu, hỏi: “Tiểu Triệt thích loại con gái như vậy sao?”

“Tôi không có hứng thú với con gái.”

QQ rốt cục hoạt động trở lại, Tiểu Triệt nhìn thấy vài tin nhắn hỏi han của anh em, hôm nay sao không đến trường, còn nói điện thoại không gọi được. Tiểu Triệt vội vã trả lời. Cậu gõ chữ rất nhanh, nửa phút đã trả lời gần hết.

Tuyết Thần nhìn động tác của Tiểu Triệt, mặt đầy kinh ngạc: “Thật nhanh.”

“Chơi game luyện thành. Tuyết Thần, tôi tạo cho cậu cái QQ ha?”

“Nhưng tôi không biết gõ chữ.”

Tiểu Triệt sững sờ, sau đó lập tức hiểu rõ. Tim cậu dần lắng xuống. Cậu dần dần chân thành ý thức được, tuy rằng Tuyết Thần khi còn bé có thể giống như bao đứa trẻ khác sống với cha mẹ, nhưng không biết đã bị nhốt dưới tầng hầm này bao nhiêu năm rồi. Hắn không đến trường, không ai dạy hắn gõ chữ trên máy tính thế nào, không, hắn có khi còn chẳng được chạm đến máy tính. Hắn không bạn bè, không thầy cô, không đi tiệm net, không bạn gái, không thể kết giao... Cũng có khi, hắn chưa từng trải qua lễ Giáng Sinh, chưa từng được ăn bánh sinh nhật... Có lẽ là, bên ngoài có đáng về gì, trong siêu thị bày biện đồ gì, xe taxi màu gì, xe công cộng chen lấn thế nào... Những thứ này, hắn hoàn toàn không biết!

Hắn tựa như đứa trẻ bị loài người ruồng bỏ, bị giam dưới tầng hầm, mất đi hết thấy tự do.

Tiểu Triệt đột nhiên nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Tuyết Thần, chăm chú nhìn hắn.

“Tiểu Triệt, sao vậy?”

“Tôi dạy cậu viết chữ.”

“?”

Tiểu Triệt lớn giọng lặp lại: “Tôi dạy cậu viết chữ, thế nào?”

Tuyết Thần trừng mắt nhìn cậu.

Tiểu Triệt tùy tiện mở ra một trang word: “Trước tiên, tôi dạy cậu cách viết tên mình nha.”

Tuyết Thần nở nụ cười: “Ừa.”

Tiểu Triệt chỉ chỉ bàn phím: “Ghép vần, cậu còn chút ấn tượng nào không?”

“Rất nhiều cái đều đã quên.”

“Vậy thì, tiện thể học luôn đi.”

Tiểu Triệt lập tức mở khung viết chữ ra, đặt ngón trỏ của mình ở bàn phím phía dưới khung, chậm rãi di chuyển. Nét chữ Thảo rất nhanh viết xong (chữ Thảo: lối viết tay phiên âm), ngón tay Tiểu Triệt vừa dời đi, trên màn hình liền hiện ra rất nhiều chữ, có 3 phần, là chữ “Tuyệt”.

Viết xong, cậu nhìn Tuyết Thần: “Cậu thử xem?”

Tuyết Thần tò mò đưa bàn tay lạnh lẽo của mình lại, có chút chần chừ đem ngón trỏ thả tới, viết hai nét, bởi vì ngón tay rời khỏi khung vuông, lại ngừng quá lâu, nên thất bại.

“Tốc độ viết nhanh lên một chút, chưa viết xong thì không nên rời đi.” Tiểu Triệt hiếm khi kiên trì như vậy.

Tuyết Thần thử lại. Lần này, động tác của hắn dứt khoát hơn nhiều, rất nhanh. Hơn nữa Tiểu Triệt giật mình phát hiện, chữ của Tuyết Thần viết khá đẹp. So với mấy con chữ xiêu xiêu vẹo vẹo của bản thân thì đẹp hơn rất nhiều, rất nhanh, kiểu chữ “Tiểu” giống như chữ thư pháp liền xuất hiện trên màn hình.

“Học nhanh đấy chứ? Còn nữa, sao chữ viết của cậu đẹp mất vậy?” Nói xong Tiểu Triệt đột nhiên tỉnh ngộ, “Đúng rồi, tập tranh cổ tích cậu vẽ, lời thoại phía sau cũng do cậu viết mà, tôi tự nhiên quên mất.”

Tuyết Thần mím môi cười, tiếp tục viết.

Từ thứ hai “Triệt” viết xong rồi.

“Này, không phải muốn học tên cậu sao? Tự nhiên viết tên tôi làm gì? Còn là tên thân mật nữa...”

“Bình thường tôi đều gọi em như vậy mà, Tiểu Triệt.” Giọng Tuyết Thần có chút sủng nịch.

Tim Tiểu Triệt vô thức đập nhanh hơn.

Tựa hồ vì để giảm bớt xấu hổ, cậu dời tầm mắt đi, đem cái sandwich với chai sữa ăn uống hết. Đi tìm thùng rác ném bịch rác vào, dùng khăn tay lau miệng sạch sẽ. Lại nhìn đồ ăn của Tuyết Thần, gần như không mất miếng nào.

Đang muốn giục Tuyết Thần ăn sáng, cậu liền nghe thấy giọng nói phấn khích của hắn: “Tiểu Triệt, em nhìn xem, tôi viết xong rồi.”

Tiểu Triệt tay cầm sandwich với chai sữa định đến ép Tuyết Thần ăn, đi tới bên người hắn, khom lưng, dự định xem thử Tuyết Thần vừa viết chữ gì.

Bởi vì Tiểu Triệt đang dạy Tuyết Thần viết chữ, nên cậu phóng kiểu chữ rất lớn, trông khá nổi bật.

Cho nên khi vừa nhìn thấy, đồ ăn trong tay cậu thẳng tắp rơi xuống.

Dù cho da mặt có dày cỡ nào, giờ phút này, cả khuôn mặt cậu trong nháy mắt trở nên đỏ ửng. Cậu lần đầu tiên vì một câu nói mà có phản ứng như vậy. Cậu thật sự không biết, bản thân lại ngây thơ như học sinh tiểu học đến thế!

Chữ trên màn hình thật sự rất nổi bật, nổi bật đến mức trực tiếp in lên não cậu.

Trên màn hình viết —

Tiểu Triệt, tôi yêu em.

25. Chương 24

Từ sau khi nhìn thấy câu nói ấy, Tiểu Triệt cảm thấy cả người mình không được đúng lắm. Máy tính còn chưa kịp cảm đã vội vàng rời khỏi tầng hầm. Thậm chí buổi chiều còn xách mông lên trường.

Cậu bắt đầu suy xét kỹ lại quan hệ của mình với Tuyết Thần trong khoảng thời gian này. Cảm giác của cậu dành cho hắn từ hoảng sợ thành buồn nôn, phản cảm, rồi chuyển thành hiểu kì, đau lòng, sau này, lại biến thành khát vọng mãnh liệt... Từ bao giờ mà cậu lại biến thành bộ dạng hiện tại?

A, rõ ràng là muốn từ hấn lấy được chân tướng, nhưng tại sao lại cứ ngồi nghe hấn kể chuyện xưa? Tại sao tặng hoa hồng trắng cho hấn? Vì cái gì luôn mơ thấy hấn? Tại sao lại có động chạm thân mật như vậy với hấn? Tại sao lại... Hôn hấn? Tại sao lại muốn biết tên hấn? Tại sao lại ganh ghét với “người tôi thích nhất” từ trong miệng hấn? Tại sao chỉ vì một câu nói yêu mình của hấn, cậu liền trở nên hồi hộp khẩn trương đến vậy?

Tiểu Triệt hoàn toàn nghĩ không ra.

Tối ăn cơm xong, cậu lại đi xuống phòng dưới tầng hầm. Lần này cậu lấy có là máy tính còn để dưới tầng hầm, cậu phải nạp pin cho nó.

Tiểu Triệt thì buồn bực đến sứt đầu mẻ trán, nhưng Tuyết Thần thì vẫn nhàn nhã tựa mây gió. Điều này làm Tiểu Triệt càng khó chịu hơn.

Cậu cảm sặc cho máy tính, mở nguồn lên.

Tuyết Thần rót cho cậu ly nước, ngồi ở bên cạnh.

Tuyết Thần mới vừa ngồi, chiếc giường chật hẹp hơi lún xuống. Tiểu Triệt lại ngửi thấy mùi hương kia. Cậu nuốt nước bọt, tim lại bắt đầu đập loạn.

Máy tính rốt cục khởi động xong, cậu nói: “Xem phim không?”

“Ừa.” Tuyết Thần đáp ứng, “Tiểu Triệt, tâm trạng em không tốt hả?”

“Không.”

“Tiểu Triệt.”

“Đừng có gọi tu!” Tiểu Triệt buồn bực trong lòng nên khó tránh khỏi thái độ không được tốt, “Có mấy bộ phim nè, coi cái nào?”

“Xem bộ nào Tiểu Triệt thích xem ấy.”

“Tôi xem hết rồi, vả lại tôi đang hỏi anh.”

Tiểu Triệt cau mày nhìn Tuyết Thần, sau một giây, một bộ phận mềm mại, man mát chạm vào môi cậu. Cái cảm giác này thoáng xẹt qua rồi thôi. Tuyết Thần lại như không có chuyện gì, tiện tay chỉ chỉ một bộ phim: “Vậy thì cái này đi.”

Tiểu Triệt chấp nhận, bắt đầu mở nó lên. Nhưng cậu hoàn toàn không cảm nhận được.

Tuyết Thần an vị bên cạnh cậu. Loại mùi hương thơm mát kia cuộn cuộn không ngừng.

Lý trí của cậu như đang đi xiếc trên dây mà bấp bênh, tựa như lúc nào cũng có thể vì kích động mà đứt rời.

Chắc là Tuyết Thần phát hiện được cậu đang đứng ngồi không yên, nên nhẹ giọng hỏi: “Tiểu Triệt không thích xem sao?”

Tiểu Triệt không biết phải nói gì, vài giây sau mới mở miệng: “Không xem nữa, tiếp tục kể chuyện cổ tích của anh đi.”

Bởi vì truyện của Tuyết Thần rất ngọt ngào, loại không khí nặng nề ấy có thể kìm chế lại được tâm tư xao động của Tiểu Triệt.

“Ngày mai kể tiếp.” Hiếm khi Tuyết Thần từ chối như này.

Nhưng tâm trạng của Tiểu Triệt đang khó chịu, không chịu nổi sự từ chối của hấn, nên lập tức thô bạo: “Bảo cậu kể thì cậu kể đi!”

“... Được rồi.” Tuyết Thần nghe lời Tiểu Triệt.

Tập tranh vẽ để ngay gần hấn, nhưng lần này, hấn không có mở nó ra. Hấn cứ như vậy ngồi bên giường, mở to hai mắt nhìn Tiểu Triệt, tiếp tục kể chuyện, ý cười nhu hòa trên mặt biến mất: “Dọc theo đường đi, Tiểu Bạch Hùng gặp phải con yêu quái nào đều gào gừ gào gừ ăn sạch nó. Chóp chép, nhồm nhoàm, ực ực. Gấu ba ba không cách nào thừa nhận bản thân thất bại, hoặc, ông đã phát bệnh đến giai đoạn cuối, nên

ông chỉ có thể nhìn thấy trên người Tiểu Bạch Hùng có bộ phận của thần tiên, rồi đem Tiểu Bạch Hùng cung phụng như thần linh, tin tưởng cậu chính là người thay thế cho thần linh. Mà gấu ba ba có thành thể nào cũng chẳng sao, Tiểu Bạch Hùng chẳng để tâm đến. Nó chỉ muốn nhìn thấy Tiểu Hắc Hùng thôi.”

“Vậy đã nhìn thấy chưa?”

“Tiểu Hắc Hùng đã lớn hơn trước rồi. Em ấy đẹp trai, tính cách đáng yêu, rất được hoan nghênh. Em ấy ở trong một căn phòng rộng rãi, vui vẻ đến trường, có rất nhiều bạn bè, cũng có nhiều thú vui lắm. Tiểu Bạch Hùng rất vui, bởi vì cuộc sống của Tiểu Hắc Hùng tốt đến vậy. Tiểu Bạch Hùng hy vọng, cho dù có không tìm được thuốc giải, thì vẫn có thể cố gắng chung sống được với Tiểu Hắc Hùng.”

Tuyết Thần kể tới đây, hai mắt có chút trống rỗng chậm rãi nhìn về phía Tiểu Triệt, trên mặt vẫn như cũ không có biểu cảm gì: “Nhưng mà, Tiểu Hắc Hùng đã không còn nhớ rõ nữa rồi.”

Dường như có một đòn búa tạ nện vào đầu Tiểu Triệt, đau đớn đến không thở được.

Mà cậu hoàn toàn không biết đây rốt cục là vì sao.

Cậu mơ hồ có loại dự cảm không tốt. Cậu nhất định phải lập tức ngăn Tuyết Thần kể tiếp. Bằng không... Bằng không...

“Hôm nay chỉ tới đây thôi!” Tiểu Triệt đột nhiên nói.

Giọng Tuyết Thần lại giống như âm thanh của chuông báo thức bị hỏng, không hề khổng chế được mà bùng nổ: “Không chỉ vậy, Tiểu Hắc Hùng còn e ngại nó, cảm thấy nó rất buồn nôn. Nhưng không sao cả, hai con gấu vốn sinh đôi mà, điều Tiểu Hắc Hùng thích nhất, chẳng phải là Tiểu Bạch Hùng sao? Tiểu Hắc Hùng cũng từng nói, nguyện vọng của em ấy giống với Tiểu Bạch Hùng, muốn được ở cạnh Tiểu Bạch Hùng, không phải sao?”

Tiểu Triệt nhìn ánh mắt trống rỗng của Tuyết Thần, tựa hồ như bị cuốn vào đại dương mênh mông. Mặt biển sáng ngời càng ngày càng lùi xa, vừa cúi đầu nhìn, phía dưới, đều là vực sâu vô tận.

Sau đó, Tuyết Thần nở nụ cười, cười đến đặc biệt rạng rỡ: “Thật ra, gấu mẹ từng đem một cái gương đến cho Tiểu Bạch Hùng soi, để cho nó nhìn bộ dạng của bản thân bây giờ ra sao. Tiểu Bạch Hùng vừa nhìn, liền hiểu rõ. Tiểu Bạch Hùng làm sao lại quên mất, mình đã không còn là Tiểu Bạch Hùng lúc trước nữa rồi, giờ nó chỉ là một con quái vật không thể ra ánh sáng, một con quái vật chỉ cần nhìn thấy động vật sống liền gào gừ muốn ăn! Chóp chép, nhồm nhoàm, ừng ực...”

“Chóp chép, nhồm nhoàm, ừng ực.”

“Chóp chép, nhồm nhoàm, ừng ực.”

“Chóp chép, nhồm nhoàm, ừng ực...”

...

Âm thanh mô phỏng ấy giống như thần chú, không ngừng vang bên tai Tiểu Triệt, càng lúc càng lớn, càng lúc càng chói tai.

Tiểu Triệt cảm thấy ngột thở. Cậu đã không còn có thể phân biệt bản thân đang ở đâu. Quanh thân đều là nước biển lạnh lẽo, dường như không ngừng trôi theo bọt biển trôi xa... Có một bàn tay lạnh lẽo như băng nắm chặt lấy mắt cá chân cậu, không ngừng kéo cậu xuống vực sâu đen kịt, đầy rẫy chết chóc —

Tuyết Thần.

Thiếu niên vẫn như cũ cười đến hiền hòa đứng lên, hai mắt có hơi mông lung, còn mang theo nét ngây thơ.

Hắn bước từng bước một hướng về Tiểu Triệt, dáng người thanh nhã, khí chất bất cần.

Tiểu Triệt lùi dần về phía sau, tiếng thở dốc càng lúc càng lớn. Đây không phải thở dốc vì ***, mà bởi vì thiếu dưỡng khí cùng hoảng sợ mà thành.

Thiếu niên mỉm cười, giọng nói vẫn mềm mại ôn nhu như cũ: “Mỗi ngày, quái vật đều nuốt một sinh mệnh nhỏ bé yếu đuối, một con quái vật đáng sợ như thế, ai mà chẳng khiếp đảm nhỉ? Kể cả Tiểu Hắc Hùng đã từng là người thích nó nhất, cũng sẽ khiếp sợ đúng không?”

Tiểu Triệt hoảng sợ giẫm lên cái gì đó, lòng bàn chân trơn trượt, ngã rầm xuống mặt sàn.

Trên mặt sàn xi măng có trải một tấm thảm hoa tối màu, mùi hương tràn ra, tựa như dưới lớp thảm ấy ẩn giấu toàn máu tươi.

Trong giọng nói thiếu niên xen lẫn lo lắng: “Tiểu Triệt, em sao vậy? Em sợ gì sao?”

Tuy hấn hỏi vậy, nhưng hoàn toàn không có ý định đến nâng Tiểu Triệt dậy. Hấn ngồi xổm bên người Tiểu Triệt, dùng cặp mắt bềnh bệ lạnh lùng nhìn thẳng cậu. Ánh mắt như vậy, với ánh mắt lần đầu tiên hấn nhìn chằm chằm Tiểu Triệt hoàn toàn giống nhau, đó là ánh mắt của con nhện đỏ nhìn chằm chằm con mồi của mình, không chút tình cảm, lạnh lẽo đến cùng cực.

Ánh nền trong phòng lay động kịch liệt, ngay cả màn hình máy tính cũng không ổn định mà lấp lóe.

Tiểu Triệt tựa hồ lại nhìn thấy cái bóng đáng sợ trên vách tường như tối hôm nào.

Vào giây phút này, cậu, lại như trở về với năm 10 tuổi.

Con mèo rít gào sau tấm cửa gỗ, bản thân sợ đến ngã ra đất, trên tay toàn là máu tươi.

A... Không đúng... Vào lúc ấy...

Trong đầu đột nhiên thoáng hiện ra một hình ảnh, một hình ảnh mà cậu đã lãng quên.

Cửa phòng mở rộng, trông bóng tối, đứa trẻ toàn thân trắng bệch, trên người mặc bộ đồ ngủ ngồi xổm sau cửa, miệng nó đầy máu, trong tay cầm lấy con mèo đáng thương kia.

Nó ngửa đầu nhìn cậu, cặp mắt lam tím trợn tròn lên. Nó hỏi: “Tiểu Triệt, em sợ anh sao?”

Tiểu Triệt vẫn đang đắm chìm trong hồi ức chưa tỉnh lại, thì cảm nhận được ngón tay lạnh lẽo thấu xương chậm rãi lướt qua gò má mình.

Tiểu Triệt ngay cả mắt cũng không dám trợn lên. Cậu cảm giác được một luồng hơi thở tức giận phảng phất.

Thanh âm thiếu niên vẫn mang theo ý cười: “Nhưng Tiểu Triệt à, em, vẫn thích anh chứ?”

Ngón tay chậm rãi từ gò má Tiểu Triệt trượt xuống, lướt qua cằm, tới cần cổ yếu ớt, ***g ngực phập phồng, cuối cùng là bụng dưới cậu.

Rõ ràng đang hoảng sợ như vậy, nhưng Tiểu Triệt vẫn vô thức xuất hiện dự vọng!

Hương vị thơm ngát phân tán.

Tiểu Triệt muốn rống to, nhưng yết hầu như bị chặn lại, nên âm thanh phát ra như tiếng muỗi kêu: “Đừng chạm vào tôi!”

Thiếu niên mắt đẫm tai ngơ, vẫn ôn hòa xoa xoa Tiểu Triệt, nhẹ giọng nói: “Tiểu Triệt, lẽ nào em không thích hương vị của anh?”

Ngón tay trắng bệch của hấn chậm rãi từ phần eo Tiểu Triệt tiến vào quần cậu, khẽ sát vào làn da hướng lên trên. Ngón tay hấn lướt đến đầu, nơi đó liền bắt đầu run run, trở nên mất cảm giác, sau đó, lại trở nên hừng hực, giống như bị tiêm độc được vào. Một bàn tay khác của thiếu niên lướt lên môi Tiểu Triệt, từ đầu ngón tay, đến lòng bàn tay, rồi cổ tay.

Cánh tay khẽ sát vào môi Tiểu Triệt lộ ra mạch gân xanh, dường như đang dẫn dụ cậu cắn đứt mạch máu, hấp thụ chất dinh dưỡng từ đó: “Em không phải rất vừa ý sao? Máu của anh ấy.”

Dục vọng căn bản không chịu sự khống chế của cơ thể, âm thanh thở dốc của Tiểu Triệt dần nhuộm mùi ***.

Nhưng lý trí cậu vẫn làm ra bước chống cự cuối cùng: “Cút ngay...”

Bàn tay thiếu niên dờn đi, nhưng hấn lại như tiểu động vật nằm nhoài trên người Tiểu Triệt, dùng cặp mắt mang theo tơ máu nhìn chăm chặp Tiểu Triệt. Mặt hai người gần trong gang tấc, Tiểu Triệt thậm chí có thể cảm giác được sợi tóc của thiếu niên đang ma sát trên cổ mình.

Giọng thiếu niên khá trầm thấp, thông thả, như thần chú từng câu từng chữ khắc vào tâm can Tiểu Triệt: “Còn chưa phát hiện sao? Em đã sớm bị anh đồng hóa rồi, bé con. Em đã không còn có thể chạy thoát rồi.”

Nhưng vào lúc này, cửa gỗ đột nhiên bị đẩy ra.

Một cơn gió ulla vào, tiếp đó, là tiếng hét chói tai của phụ nữ. Là tiếng hét chói tai của mẹ.

Bị phát hiện.

26. Chương 25

Tại phòng khách, mẹ cùng Tiểu Triệt mặt đối mặt.

Tiểu Triệt tựa hồ vẫn chưa hồi phục lại từ trong kinh hoảng, cậu không nói tiếng nào còn mẹ khóc đến mắt sưng đỏ.

Qua khoảng 20 phút, Tiểu Triệt mới nói xin lỗi: “Con xin lỗi.”

Mẹ càng khóc đến thảm thương: “Triệt nhi con muốn mẹ sống sao đây?! Mẹ chỉ còn một mình con... Nếu con xảy ra chuyện gì, thì mẹ biết sống sao đây?!”

“Xin lỗi, mẹ!”

“Quái vật kia đã làm những gì với con rồi? Có làm con bị thương không?”

“... Không.” Tiểu Triệt nắm chặt hai tay, vẫn không nhìn được mà hỏi, “Tên kia đến cùng là ai?! Hấn thật là quái vật ư?! Con với hấn có quan hệ gì? Mẹ, hấn biết tên của con, hấn gọi con là Tiểu Triệt! Còn ba ba với hấn...”

Hai mắt mẹ bỗng trừng lớn, lấy tay che hai lỗ tai lại, trong cổ họng phát sinh ra tiếng ô ô kỳ quái.

Tiểu Triệt thấy tình trạng của bà không được tốt, vội vã đến vỗ vỗ lưng cho bà: “Mẹ không sao chứ?”

Cả người bà run lên, một lúc lâu sau, bà mới nói: “Tất cả những thứ này đều là tội nghiệt, cứ để mình ta với cha con gánh thôi. Những thứ này không liên quan đến con.”

“Tội nghiệt gì?!”

Mẹ ngẩng đầu, dùng đôi mắt vô hồn nhìn Tiểu Triệt: “Triệt nhi, sau này mẹ thuê cho con căn nhà cạnh trường học, có được không? Mẹ có thể xin thời gian nghỉ, mỗi ngày đến nấu cơm cho con. Nếu như nhớ nhà, mẹ sẽ đến thăm con... Học kỳ này cứ tạm vậy đi, chờ con lên 11, liền xuất ngoại nha?”

“Con ở đây.”

“Nghe lời!”

Đôi mắt của bà chẳng chịt tơ máu rất đáng sợ, bà nắm chặt hai tay Tiểu Triệt, móng tay dài màu hồng như lưỡi dao sắc nhọn đâm làm Tiểu Triệt đau đớn: “Mẹ tuyệt đối sẽ không hại con! Con phải nhớ kỹ, đứa bé ở dưới tầng hầm đó... Mặc dù đáng thương, nhưng nó thật sự là quái vật. Ai sống cùng một chỗ với nó, đều sẽ bị nó hủy diệt. Chuyện nó thích làm nhất, chính là đùa bỡn con mỗi đến nửa sống nửa chết. Triệt nhi, lần này con nghe mẹ, nhé?”

Thế nhưng tầng hầm xảy ra nhiều chuyện như vậy, Tiểu Triệt hoàn toàn không hiểu đến mức này thì làm sao nghe lời được? Lẽ nào bây giờ phải đem hết những chuyện xảy ra trong mấy tháng qua xóa hết sao? Chẳng lẽ muốn Tiểu Triệt quên đi người cha *** loạn như thế nào? Quên đi người thiếu niên khi thì dịu dàng, khi thì khủng bố kia? Quên đi câu chuyện cổ tích vô cùng đáng sợ?

Hoảng sợ trong lòng rõ ràng đã ngăn cản Tiểu Triệt bước tiếp, nhưng cậu lại rất muốn biết đáp án, cậu hét lên: “Nếu mẹ không nói sự thật cho con, con sẽ không đồng ý chuyện dọn ra khỏi nhà!”

“Chát –” Âm thanh lạnh lạnh vang lên.

Tiểu Triệt bị đánh cho nghiêng đầu, khoe miệng còn có mùi máu. Cảm giác đau rát truyền đến từ trên mặt.

Cha khàn tiếng rống lên giận dữ, đây là lần đầu tiên Tiểu Triệt tận mắt thấy cha nổi giận, ông chỉ ra cửa: “Mày, bây giờ lập tức rút ra ngoài cho tao, không có sự cho phép thì cấm bén mảng trở về! Để tao nhìn thấy mày bước một chân vào Tiểu gia, xem tao có đánh gãy chân chó của mày không!”

Mặt mẹ cũng đầy kinh hãi, đi qua bảo vệ Tiểu Triệt: “Tối rồi, ông bắt nó đi đâu để ở... Ngày mai hẵng...”

“Câm miệng!” Cha ngắt lời van xin của mẹ.

Ông tức đến run người, tựa hồ nếu Tiểu Triệt không lập tức lăn đi, ông sẽ đích thân đá cậu ra ngoài vậy: “Ồ khách sạn cũng được, tao không muốn thấy mày, rút đi.”

Có lẽ bà không hiểu vì sao chồng mình lại cấm hặn con trai như vậy, nhưng Tiểu Triệt hiểu rõ.

Cha mà bị chính con trai của mình đặt dưới thân đến lên đỉnh, còn có thể vui vẻ với nó sao?

Sau đó, Tiểu Triệt thuê một căn nhà gần trường học, phòng khách thông với phòng bếp, một phòng ngủ, tình trạng cũng không tệ lắm.

Mỗi cuối tuần mẹ đều sẽ tới cho cậu tiền tiêu vặt nhiều hơn so với bạn cùng trang lứa. Mà Tiểu Triệt cũng không có tiêu xài số tiền này vào việc ăn chơi, cậu dùng nó để tích góp, thuê thám tử tư.

Tiểu Triệt nhớ lại truyện cổ tích thiếu niên kể cho mình, giao cho thám tử tư nghiên cứu. Tiếp đó, tựa hồ để chứng thực câu chuyện ấy có tính chân thật không, bọn họ thực hiện nhiệm vụ thứ nhất, chính là điều tra lịch sử gia tộc, cùng với thân phận của thiếu niên.

Một tuần lễ sau, Tiểu Triệt nhận được tài liệu liên quan đến gia tộc.

Liên quan đến khởi nguồn của gia tộc, dòng họ khởi đầu, chức trách và nhiệm vụ qua các đời, nhìn qua khiến người ta hoa cả mắt. Thế nhưng, khi cậu nhìn đến hôn phối (thành lập gia thất) thì, bắt đầu cảm thấy có gì đó không thích hợp lắm. Kế đấy, cậu hoàn toàn chỉ chú tâm vào chuyện hôn phối của gia tộc, nó quả thực khiến cậu khiếp sợ.

Đầu tiên, cha là anh trai ruột của mẹ. Bọn họ vì kết hôn mà rời nhà bỏ trốn, tay trắng dựng nghiệp làm giàu mà cha là do ông nội cùng mẹ của ông nội sinh ra còn mẹ là do bà nội cùng người em trai của bà sinh ra...

Tuy đọc có vẻ rối rắm, nhưng có thể tổng kết từ đời của cha trở về ba thế hệ trước, người trong gia tộc toàn là người thân máu thịt trong gia đình. Anh em, chị dâu em chồng, cha con, mẹ con... Ngày càng suy tàn...

Tiểu Triệt nhớ lại câu chuyện cổ tích của thiếu niên.

(Rất cực vào năm Tiểu Bạch Hùng và Tiểu Hắc Hùng tròn 8 tuổi, ba ba với cơ thể đầy rẫy vết thương nói cho chúng biết, gia tộc gấu bọn họ có một loại bệnh di truyền, cho nên trong mỗi cơ thể của một con gấu, đều có một con quái vật rục rà rục rịch, nếu không nghĩ ra biện pháp tiêu diệt, quái vật sẽ lớn lên, cuối cùng biến chú gấu đáng yêu trở thành dã thú đáng sợ, không kiểm soát được mà sát hại người trong tộc. Còn nữa, cả gia đình sẽ không có cách nào sống hạnh phúc cùng nhau. Tổ tiên nhà họ, nhiều người đã vì căn bệnh này mà chết yếu. Đến nay phương pháp duy nhất để giải quyết, chính là cùng với người thân tách ra, vĩnh viễn không bao giờ gặp lại nhau nữa.)

Tiểu Triệt vội vã tìm kiếm trong tư liệu.

Quả nhiên, ông nội bà nội đều cùng qua đời sau khi kết hôn được 1, 2 năm, nguyên nhân, là vì tự sát em trai ông nội mất tích mẹ ông nội vào lúc cha ông nội 46 tuổi thì, nổ súng bắn chết ông, sau đó bị giam vào bệnh viện tâm thần, mãi cho đến khi qua đời...

Tiểu Triệt lại nhớ đến tình huống trong câu chuyện ấy, có hai con gấu con sinh đôi vô tình nhìn thấy gấu ba ba đánh gấu mẹ, hai con gấu người đầy vết thương. Lúc đó Tiểu Bạch Hùng giải thích là: Bởi vì gấu ba ba và gấu mẹ sinh bệnh.

Đến cùng là căn bệnh gì?

Bệnh thông *** với người trong họ hàng? Bệnh tàn sát lẫn nhau?

Lại qua mấy ngày, Tiểu Triệt cùng thám tử tư đến thăm một ngôi trường mẫu giáo, đi qua đủ các góc ngách, đến một ngôi nhà thấp bé thăm một bà lão. Bà lão này là người trông trẻ.

Thời điểm bà lão nhận ra Tiểu Triệt, còn cười rất vui vẻ: “Ấy dà, hồi đó còn bé xiu, mà giờ đã lớn vậy rồi à! Thời gian trôi cũng thật nhanh quá...”

Tiểu Triệt liền vội vàng hỏi: “Hồi nhỏ, có phải con còn một người anh trai sinh đôi không ạ?”

Bà lão cười nói: “Đương nhiên có rồi, tên gì nhỉ... Tiểu Triệt đúng không?”

Tiểu Triệt cười: “Cô, con là Tiểu Triệt đây!”

Bà lão gõ gõ đầu: “Ta già rồi nên hay quên, vậy chắc hẳn là Tiểu Thanh hả? Đứa bé ấy rất ngoan ngoãn, trông như tiểu thiên sứ ấy. Nhỏ như vậy, mà đàn piano cực kỳ hay, còn có thể đọc thơ ca bằng tiếng Anh. Mấy bé gái trong lớp đều bảo lớn lên phải gả cho nó đó nha! ... Ha ha... Hồi đó con cũng rất được hoan nghênh, mà nói, con rất thích bám móng đứa nhỏ kia, cứ sợ nó không để ý tới con!”

Rõ ràng không hề có ấn tượng nào, nhưng nghe bà lão nói như vậy, Tiểu Triệt lại tựa hồ có chút ấn tượng.

“Vậy sau đó anh ấy thế nào rồi, học xong mẫu giáo, ảnh...”

Tiểu Triệt còn chưa nói xong, bà lão đột nhiên che mặt: “Ồi... Đứa trẻ đáng thương... Quả thực quá đáng thương...”

Tiểu Triệt ngăn người.

Bà lão hình như suy nghĩ đã hỗn loạn, bà cũng không hỏi vì sao Tiểu Triệt lại không biết tình trạng người thân của mình mà lại chạy đến chỗ bà hỏi, chỉ than thở nói: “Một đứa trẻ tốt như vậy, nghe nói ở trường tiểu học không được vài năm đã sinh bệnh, rồi không nghe thấy tin tức gì nữa, nghe bảo, đứa trẻ ấy chết rồi... Trời ơi, Tiểu Triệt đáng thương của ta, ta còn nhớ cảnh nó có chút xiu mà đòi cầm dù che cho ta, ở nhà trẻ trông coi nhiều đứa như vậy, cũng chưa từng thấy đứa trẻ nào thông minh hiểu chuyện như nó.”

Bà lão lại gọi sai tên rồi, Tiểu Triệt cũng không sửa lại cho bà. Bà cũng đã gần 70, có thể nhớ tên như vậy đã rất tốt rồi.

Về đến nhà, Tiểu Triệt nặng nề viết ra hai chữ “Tiểu Thanh”, dán lên tấm cửa kính.

Tiểu Triệt đột nhiên nở nụ cười, cười đến châm chọc.

Cũng thật là một gia tộc cảm thú. Thông *** cận huyết, tương tàn lẫn nhau. Điều này có thể giải thích vì sao mẹ lại có thể nằm trên giường của mình, mà bản thân vì sao lại tràn ngập dục vọng với cha như vậy, rồi lại bị thiếu niên hấp dẫn như thế —

Rất đơn giản, bởi vì thiếu niên chính là anh trai sinh đôi của mình.

Tên là Tiểu Thanh.

27. Chương 26

Nói tóm lại, kết quả điều tra Tiểu Triệt đã đoán ra được phần nào. Vậy thì hiện tại, biết thiếu niên kia tên là Tiểu Thanh, là anh em với mình, thì nên làm gì nữa đây? Tại sao mình lại quên sạch chuyện liên quan

đến hắn? Tại sao hắn lại bị nhốt dưới tầng hầm, tại sao lại bị gọi là quái vật, tại sao... Lần trước, vì sao hắn lại mang đến cảm giác khủng bố như vậy?

(Còn chưa phát hiện sao? Em đã sớm bị anh đồng hóa rồi. Tiểu Triệt, em là của anh. Em đã, không còn có thể chạy thoát nữa rồi.)

Hắn nói câu này, là có ý gì?

Tiểu Triệt để thám tử tiếp tục điều tra, bất cứ lúc nào cũng theo dõi tình hình của Tiểu gia. Cùng lúc đó, cuộc sống của Tiểu Triệt phát sinh ra một loại biến hóa quỷ dị, thứ biến hóa này làm cậu sợ hãi.

Đầu tiên, cậu bắt đầu chán ghét những đồ ăn thông thường.

Chán ghét nhất không cần bàn cãi chính là rau dưa cùng hoa quả, thậm chí ngay cả cà rốt cùng nấm cậu thích ăn, bây giờ một cái cũng không nuốt nổi. Cậu càng ngày càng thích ăn thịt, nhưng lại càng ngày càng chán ghét mùi thịt. Khứu giác tựa hồ mất cảm hơn so với trước đây, lúc đi trên đường, cậu còn có thể ngửi thấy đủ loại mùi hương, mùi nước hoa, mùi mồ hôi, mùi bùn đất, mùi cỏ xanh, mùi mục nát.

Thứ hai, không biết có phải là do ảnh hưởng của tâm lý hay không, mà cậu thường nhìn thấy bóng những con nhện.

Thời điểm cậu nghe giảng bài, đột nhiên nhìn thấy một con nhện nhỏ từ trên tường trượt xuống, chạy qua bàn cậu ở nhà làm bài tập, lúc giờ tay tìm sách tham khảo, không cẩn thận liền đụng tới một nhện lớn... Chuyện như vậy thực sự khiến người ta sởn gai ốc.

Tiếp đó, chính cậu hình như lúc nào cũng dục cầu bất mãn (dục vọng không được thỏa mãn, muốn được nhiều hơn).

Cậu rất dễ bị kích thích, những chữ liên quan đến ***, một số tranh vẽ hơi nóng bỏng, đều sẽ làm hô hấp cậu không nhẫn được mà trở nên gấp gáp. Cậu mơ thấy ngày càng nhiều giấc mộng tình sắc, đa phần đều liên quan đến thiếu niên. Những giấc mơ ấy, đều khá rõ ràng, rõ ràng đến mức có thể cảm nhận được xúc cảm, rõ ràng đến mức cậu càng lúc càng không tin đó chỉ là mơ —

Mùi thơm ngào ngạt lưu luyến bốn phía, tựa như tấm lụa đang uyển chuyển tung bay.

Thiếu niên nghiêng người dựa vào bên cửa sổ, ánh trăng soi xuống mái tóc cùng bờ vai hắn, trên tay hắn cầm một giá cắm nến.

Hắn hướng Tiểu Triệt đi tới, trong miệng khẽ gọi tên Tiểu Triệt.

Sau đó, là dịu dàng đến cực điểm chạm vào cậu.

Thiếu niên nửa quỳ bên mép giường, dùng ngón tay lạnh lẽo của mình vuốt ve gò má Tiểu Triệt. Cặp mắt lam tím của hắn, trong không gian đen kịt có vẻ sáng ngời mà ôn hòa.

Hoảng sợ trong xương tủy không biết đã tiêu tan từ lúc nào, kích động muốn được hắn chạm vào nảy lên trong lòng cậu. Cơ thể Tiểu Triệt tựa hồ đã không còn do cậu kiểm soát, nó tự nắm lấy tay thiếu niên, đem bàn tay hắn dùng thêm sức ma sát trên gương mặt ấm áp của mình, cũng theo làn da hướng xuống phía dưới...

Thiếu niên nở nụ cười.

Hắn cúi người hôn môi Tiểu Triệt, động tác rất nhẹ, rất mềm mại.

Hắn từ chớp mũi Tiểu Triệt, hôn đến miệng cậu, hơi dây dưa một lát, rồi mới duỗi đầu lưỡi ra khẽ liếm lên hàm dưới Tiểu Triệt.

Song song đó, tay phải của hắn trượt xuống ***, ngực căng mịn của cậu, trượt qua bụng, bắt đầu cách quần lót nhào nặn địa phương bành trướng của Tiểu Triệt.

Vui sướng liên tiếp không ngừng dâng đến từ dưới thân, từng đợt từng đợt.

Thế nhưng chỉ gãi ngứa cách qua lớp cản trở như vậy hoàn toàn không đủ.

Huyết dịch cả người Tiểu Triệt đều đang sôi trào, râm ran kêu, nó muốn nhiều hơn nữa, càng nhiều hơn nữa!

Cậu có chút khó nhịn nắm lấy cánh tay thiếu niên.

Thiếu niên hoảng hốt một hồi, đành chỉ động tác trên tay, hạ mắt nhìn khoeo mắt ửng đỏ của cậu. Sau đấy, lại đột nhiên nâng cổ tay lên, vùi đầu, cắn lên cánh tay trắng xám!

Dưới ánh nến mờ mờ, từng dòng từng dòng máu sền sệt từ tay hấn chảy xuống, một giọt rồi một giọt, rơi xuống cổ, xuống mặt Tiểu Triệt. Xúc cảm nóng bỏng. Mùi hương thơm ngát đậm đặc lan tràn, ***g ngực Tiểu Triệt đập trùng kịch liệt, con người nhanh chóng trừng to.

Thiếu niên tựa cười tựa không nhìn xuống cậu, nhẹ giọng hỏi: “Muốn không?”

Tiểu Triệt vươn mình đặt thiếu niên dưới thân, nắm lấy cánh tay hấn, bắt đầu tận tình mút vào...

Mấy lần trước, Tiểu Triệt tin chắc rằng mình chỉ đang nằm mộng. Bởi vì động chạm của thiếu niên, là cực kỳ lạnh lẽo, dòng máu của hấn, cũng nên lạnh mới đúng, vì sao lại có nhiệt độ nóng rực như vậy.

Nhưng mà, vào một đêm tối nào đấy, cậu lại tỉnh dậy trước cổng chính của căn nhà, trên người còn lưu lại mùi hương của thiếu niên... Bắt đầu từ lúc đó, cậu triệt để rối loạn.

Rối loạn cũng là điều dễ hiểu, dẫu sao, 4 giờ sáng, trên người mặc áo ngủ bừa bộn, chân mang dép, lại ngủ trước cửa sắt. Trên người có dấu đỏ lúc đậm lúc nhạt, quần lót cũng dính nhầy không chịu nổi, trong miệng còn có mùi máu... Cái cảm giác này, quả thực tồi tệ kinh khủng!

Tiểu Triệt hoài nghi mình có phải bị tâm thần phân liệt không, một nhân cách thì tỉnh táo, một nhân cách khác màn đêm vừa buông liền đi khắp nơi cầu hoan. Tình huống như này, có lẽ nên đi tìm bác sĩ tâm lý khám?!

Không cách nào khống chế cảm giác của mình thật sự rất tồi tệ, Tiểu Triệt khóa trái mỗi cánh cửa trong nhà, thậm chí còn đặt báo thức lúc 3 giờ sáng, để xác nhận thử bản thân mình lúc ấy có ở nhà hay không. Kết quả bị cái báo thức này làm cho sau đó bị mất ngủ.

Ngay giờ phút Tiểu Triệt hỗn loạn nhất, thám tử tư lại thông báo tình huống mới.

Bọn họ nói, trong vòng một tháng Tiểu Triệt rời nhà, chưa từng thấy cha Tiểu rời khỏi nhà, mẹ Tiểu cũng cực kỳ ít đi ra ngoài. Ra bên ngoài, hầu như đều là người hầu. Vốn tưởng việc này là bình thường, bọn họ chỉ là nghỉ ngơi trong nhà. Nhưng, có người nhìn thấy cách một trăm mét ở hướng ngược lại của cửa lớn, cha Tiểu từ nhà kho cũ nấp đi ra. Vậy có nghĩa là, Tiểu gia còn có lối ra khác. Sau đó nửa tháng, thám tử tư cầm cọc ở chỗ này. Đôi khi có thể nhìn thấy xe tương tự với chuyển phát nhanh dừng lại ở cửa kho hàng, cha Tiểu ra nghênh đón, nghiêng xuống cái bao lớn từ trên xe, kéo vào nhà kho, đóng cửa kho hàng lại.

Thám tử tư hỏi Tiểu Triệt có muốn tiến thêm một bước điều tra trong cái bao đó là cái gì hay không.

Tiểu Triệt không lập tức trả lời.

Cậu chợt nhớ ra cũng từng thấy cha đem cái bao xách về nhà, khi đó, còn đi cửa chính lại nhớ tới, ngày đó, cha mặc âu phục cũng không có từ cửa chính đi vào, mà là từ trong đường bộ dưới tầng hầm xuất hiện lại nhớ tới, cha lúc ấy quỳ trên mặt đất, hướng về thiếu niên, nói: Chủ nhân, tôi mang về rồi...

Lại nhớ tới, mùi máu tanh nồng nặc, thơm ngát tỏa ra lúc ấy.

Nếu như trở về một tháng trước, Tiểu Triệt sẽ không có liên tưởng kinh khủng đến vậy. Thế nhưng hiện tại, cậu không kìm lòng được nghĩ đến sự tình khá khủng khiếp.

Trước đây, Sáo Sáo có từng nhắc nhở cậu phải sớm về nhà một chút, đừng đi chơi loạn ở bên ngoài. Trường học đột nhiên hủy chuyện tự học buổi tối. Nguyên nhân là vì, gần đây trong thành phố đột nhiên xuất hiện vụ án một loạt học sinh mất tích, làm cho lòng người bàng hoàng.

Nếu như, thiếu niên ăn, thật sự là đồ sống.

Lẽ nào, hấn ăn chính là...

Thanh âm mô phỏng đáng sợ của thiếu niên lại hiện lên trong đầu cậu —

Chóp chép, nhồm nhoàm, ực ực.

Chóp chép, nhồm nhoàm, ực ực.

Chóp chép, nhồm nhoàm, ực ực!

Tiểu Triệt không cách nào suy nghĩ tiếp.

Cậu đứng ngồi không yên, nôn nóng rất lâu, rồi mới gọi điện thoại cho mẹ.

Tới tận một lúc mẹ mới bắt máy.

“Mẹ!” Tiểu Triệt gọi.

Tín hiệu bên kia điện thoại có vẻ yếu, phát sinh ra âm thanh “sột sột”. Qua lâu sau, mẹ mới lên tiếng: “A, Triệt nhi à... Gần đây con khỏe không?... Có bị đói hay không?”

Tiểu Triệt phát hiện giọng mẹ cực kỳ mệt mỏi, còn có chút khàn khàn: “Con không sao, mẹ sao vậy? Sao con thấy mẹ không được khỏe?”

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì. Mẹ rất khỏe. Ba ba con, cũng khỏe.”

“Vậy thì tốt.”

Hơi hơi dừng lại, Tiểu Triệt đột nhiên nói: “Mẹ, mẹ ra sống với con đi!”

“Sao vậy? Triệt nhi sợ buổi tối sao?”

Tiểu Triệt cười: “Không, nhưng ban đêm rất tẻ nhạt... Mẹ đến chứ?”

Tuy rằng Tiểu Triệt rất ghét cùng mẹ phát sinh quan hệ. Nhưng đây dù sao cũng là mẹ cậu, là người phụ nữ thương cậu nhất. Mà hiện tại hết thấy mọi chuyện đều hướng về thiếu niên cùng cha, lẽ như... Lỡ như thật sự giống với dự đoán, như vậy chẳng phải mẹ sẽ lâm vào tình trạng nguy hiểm sao?!

“Không thành vấn đề, Triệt nhi đừng sợ.”

“Không thì con gọi cho dì Trương, mẹ đến ở với dì ấy đến nhé? Mẹ với dì ấy không phải là bạn tốt sao?”

“Không được!” Giọng bà cứng rắn, sau đó nhẹ nhàng hơn: “Triệt nhi, mẹ đã trốn không thoát. Xin lỗi, mẹ thật sự vô dụng, lại làm cho con trai lo lắng...”

Thấy mềm mỏng không được, Tiểu Triệt mạnh bạo: “Mẹ, con đã điều tra. Tầng hầm bên dưới có một thiếu niên, là anh trai con, gọi là Tiểu Thanh, đúng không? Nếu con đoán không sai, những năm này thân thể của anh ấy đã biến dị, biến thành quái vật, anh ấy bây giờ, chỉ có thể ăn sinh vật sống, anh ấy ăn, có phải...”

“Nó quả thực là anh trai của con... Đúng vậy, là sinh đôi, thế nhưng...” Tiểu Triệt có cảm giác mẹ đầu bên thở càng ngày càng gấp, “Đừng nghĩ nhiều.. Thế nào thì cũng chỉ là một đứa nhỏ, làm sao có thể ăn thịt người...”

“Mẹ, con còn chưa có nói đến ba chữ ‘Ăn thịt người’ mà. Sao mẹ lại biết?” Tiểu Triệt tương đối lo lắng, lời cứ bật thốt ra, “Báo cảnh sát đi! Mẹ, báo cảnh sát đi!! Bây giờ tuy chưa có chuyện gì, nhưng tạm thời, có thể tìm cảnh sát để bảo vệ...”

Bà giống như phát điên mà hét âm lên: “Không!! Không! Tuyệt đối không thể báo cảnh sát... Triệt nhi, nếu như con hiểu chuyện, thì đừng quần chuyện này có được không, mẹ đã không thể chịu được, mẹ...”

Sau đó điện thoại bị cắt đứt.

Bây giờ, Tiểu Triệt nôn nóng bất an đến cực điểm.

Mỗi khi cậu đi ngủ, đều sẽ mơ thấy trong mộng mình quần quýt cùng thân thể thiếu niên. Cậu không muốn thừa nhận, nhưng thân thể của cậu, thật sự mong chờ

Mỗi khi cậu tỉnh lại, cậu sẽ ngồi trên sàn nhà điên cuồng tìm tư liệu. Nhưng tờ giấy trắng toát kia rải khắp nhà đâu đâu cũng thấy, trong đó có một cuộn băng, là từ người hầu, giáo viên mẫu giáo ghi âm được...

Cậu càng ngày càng thấy trực giác của bản thân không sai.

Cậu thường xuyên nắm chặt điện thoại, nắm đến nửa tiếng đồng hồ.

Cậu thật sự muốn báo cảnh sát.

Nhưng, cậu biết sau khi báo cảnh sát, danh dự của cha tuyệt đối bị hủy hoại, dù sao ông cũng tự nhiên phát điên giam con trai mình dưới tầng hầm nhiều năm như vậy. Nếu như ông đúng là người đi giam cầm con trai ruột của mình, thì cấp độ hình phạt chờ ông, chắc chắn là tử hình. Còn mẹ thì sao? Bà chắc biết được chứ? Vậy thì, bà chính là đồng lõa? Bà sẽ bị tuyên án thế nào đây?!

Còn có, thiếu niên kia sẽ như thế nào?

Giả như hắn thật sự là quái vật, sẽ bị đem đi giải phẫu sao?!

Không!! Hắn vô tội... Hắn...

Tiểu Triệt ôm đầu mình gằm nhẹ, sau đó nỗ lực trấn tĩnh bản thân lại, thấp giọng nói: “Đúng rồi, không thể báo cảnh sát, tuyệt đối phải giữ kín bí mật này.”

Vậy phải làm thế nào đây?! Chẳng lẽ, cho dù biết trước sẽ phát sinh ra chuyện đáng sợ cũng không thể ngăn cản sao?

Tư duy Tiểu Triệt hỗn loạn, cảm thấy bản thân sắp bị sự hỗn loạn này bức điên rồi.

Đột nhiên, cậu đứng bật dậy, hai mắt trở nên trấn tĩnh.

Không đúng!

Bản thân làm sao lại trực tiếp cho rằng cha và thiếu niên là hung thủ của án mất tích?

Chứng cứ đâu?! Chứng cứ ở đâu chứ??

Lỡ như, bọn họ không liên quan đến án mất tích ấy thì sao?

Thiếu niên nói ăn đồ sống... Lỡ như, chỉ là động vật thôi thì sao??

Mẹ phản ứng dữ dội như vậy, chỉ bởi vì bà không muốn bị người khác phát hiện ra bí mật hai người giam cầm con trai thì sao?

Lẽ nào, tất cả những thứ này đều chỉ là phán đoán của mình?

Hay là, bên trong những bao hàng kia, chỉ là nguyên liệu nấu ăn?! Đồ đặt trên mạng?

Sau một ngày, chạng vạng tối, thám tử gọi cho Tiểu Triệt, nói cậu biết, bên đó đã có động tĩnh.

Tiểu Triệt lập tức chạy tới, quả nhiên, nhìn thấy cha đang ngồi ở cửa kho hàng đọc báo, tựa hồ như đang đợi cái gì đó. Một lát sau, một chiếc xe vận tải loại nhỏ lái tới, một người đàn ông từ trong cốp xe lấy ra một cái bao hàng lớn, đặt lên cái xe đẩy nhỏ trong tay cha.

Hai người hầu như không có gì đứng trò chuyện với nhau, cha tay đẩy xe tiến vào nhà kho.

Nơi này thật ra khá hẻo lánh, xe tải nhỏ vừa đi, trên đường liền không còn bóng dáng của ai, chỉ còn hai con chó hoang lang thang. Màn đêm buông xuống, chân tướng lúc ẩn lúc hiện tựa hồ sắp bị màn đêm nuốt chửng.

Cửa kho hàng chỉ khép một nửa.

Tiểu Triệt cùng thám tử tư gật đầu với nhau, thừa dịp lên vào, cẩn thận từng bước một bám đuôi cha, đi vào bóng đêm.

28. Chương 27

Tiến vào trong kho hàng có một cánh cửa sắt, sau cửa sắt là một cầu thang kéo dài xuống dưới. Không có đèn soi sáng, chỉ có âm u cùng ẩm ướt.

Mở đèn pin cầm tay lên, Tiểu Triệt gọi lão Lâm thám tử tư lặng lẽ đi xuống, rẽ vài góc ngách, rốt cục nhìn thấy con đường bằng phẳng. Cha đẩy xe trên hành lang vừa chật vừa dài, giống như đang bước đi trong ổ tơ nhện. Sau đó, hai người thấy ông mở cửa một căn phòng ra, đi vào.

Hai người chờ trong chốc lát, không thấy ông đi ra, mới đến đứng ngay trước cửa đi theo.

Quả nhiên, trong phòng chỉ có hai cánh cửa, cha đã rời đi từ lâu.

Mở một cánh cửa khác ra, lão Lâm há hốc mồm. Phía dưới này giống như mê cung vậy, thế nhưng lại xuất hiện ba cái hành lang. Đến cùng cái nào mới đúng?!

Tiểu Triệt không chút suy nghĩ chọn cái ở giữa, mang theo lão Lâm đi vào đó. Lão Lâm còn nghĩ cậu chỉ đang chọn đại, nhưng thực ra không phải vậy. Tiểu Triệt đã từng nói, cậu càng ngày càng thánh rồi phải không. Cái hành lang ở giữa nồng nặc mùi máu, mùi còn khá mới.

Theo con đường ở giữa đi xuống một tầng nữa, Tiểu Triệt cảm giác khu vực xung quanh có chút quen thuộc.

Đột nhiên, hai người nghe được cách đó không xa truyền đến tiếng xe kéo cùng tiếng bước chân. Hai người vội vã tách ra.

Cha từ cửa phòng bước ra, rồi đẩy xe đẩy đi theo. Tiếng bước chân của ông rất chậm, rất chậm, cho dù không có bật đèn hay đốt nến, thì Tiểu Triệt vẫn có thể nhìn thấy bóng lưng của ông đi lại tập tễnh, bóng lưng ấy, giống như đã già đi 10 tuổi.

Tiểu Triệt càng tập trung chú ý, tầm mắt càng trở nên rõ ràng. Cậu nhìn thấy trong cái bao kia, lộ ra — cái đó rõ ràng một cái bàn chân người trắng bệch mà! Ngón chân dính đầy máu bắn, dòng máu vẫn đục chảy từ khe hở xuống, một giọt một giọt nhiều xuống sàn, tỏa ra mùi nồng nặc.

Cha đi xa rồi, lão Lâm hoàn toàn không thấy được bàn chân người định theo sau ông lại bị Tiểu Triệt kéo lại.

Cậu đi vào căn phòng ban nãy cha vừa mới đi ra.

Căn phòng này rất lớn, đặt đầy các kệ sắt, bên trên để đủ loại chai lọ, bên trong đựng các sinh vật kỳ quái ngâm với formalin, nhìn qua thật sự khiến người ta buồn nôn. Có não của trẻ con, bò sát dị dạng, ếch xanh bàng trưởng, bọ cạp, nhện, rắn các loại. Mỗi một cái chai lọ đều có dán nhãn cùng ngày bên trên.

Ngoại trừ tiêu bản, trong ngăn kéo còn có rất nhiều sách báo, từng quyển từng quyển chồng lên nhau. Tiểu Triệt đẩy cửa kính ra, tiện tay cầm một quyển lên xem, toàn tiếng Anh, thật sự xem không hiểu, nên cậu chỉ lướt qua thôi.

Giữa căn phòng, là một bóng đèn đơn độc loang lổ chiếu xuống, như túi mật treo lơ lửng giữa trời không. Phía dưới, là một bàn mổ dơ bẩn. Tựa hồ đã quanh năm rồi chưa được sử dụng, mặt trên bao trùm một lớp bụi dày. Bên cạnh đặt nhiều máy móc lộn xộn, có kính hiển vi, ống dẫn, cốc-bê-se (dùng trong phòng thí nghiệm), kẹp, dao mổ, kéo,... Một luồng hơi thối nồng nặc tràn ngập.

Tiểu Triệt chú ý đến trên bàn gỗ, có một cái vali đen bằng da.

Tiểu Triệt biết, cha thỉnh thoảng sẽ cầm cái vali da này đi ra ngoài.

Trong đó đến cùng chứa cái gì vậy?

Tiểu Triệt thử mở nó ra. Nhưng cái vali này có cài mật mã.

Lão Lâm vội vã chạy lại, dùng tay sờ soạng một lúc, lại nhẹ giọng hỏi Tiểu Triệt mấy vấn đề, ví dụ như sinh nhật của cha mẹ hay Tiểu Triệt, chỉ chốc lát sau đã mở khóa được.

Bên trong, có một quyển sách dày cộp, bìa vàng, bốn góc đã bị mài rách. Tiểu Triệt mở nó ra, cơn rùng mình quần quanh người cậu. Cậu biết, bản thân đã tìm được bản ghi chép của cha – vật then chốt để tìm ra chân tướng.

Từ đầu tiên, là bức ảnh của một đôi sinh đôi, rõ ràng vừa mới được sinh ra, hai đứa trẻ giống nhau như đúc đều chưa mở mắt.

(Gia đình gấu bông có hai con gấu con, bởi vì là sinh đôi, cho nên gần như giống hệt nhau.)

Chú thích bên dưới: Năm 1991 ngày 31 tháng 12, cô ấy tặng ta một món quà trân bảo, đó là một cặp sinh đôi xinh đẹp. Một nhóc tên Tiểu Thanh, một nhóc tên Tiểu Triệt. Ta rất thương bọn nó, vì sự tồn tại của bọn nó, ta lại nhìn thấy niềm hy vọng mới. Mỗi lần nghĩ đến, e rằng gia tộc chỉ còn sót lại một nhà chúng ta, ta liền thấy thống khổ không thôi. Gia tộc của chúng ta sắp bị tuyệt diệt rồi! Mà bọn nó là duy nhất, là cá thể hoàn toàn không bị ô nhiễm, là hy vọng duy nhất của chúng ta, quả thực rất quý giá! Ta thực sự đã chờ quá lâu rồi, nhưng ta vẫn sẽ tiếp tục chờ đợi. Ta tin tưởng, một ngày nào đó, vợ sẽ ủng hộ ta.

Lật qua hơn mười trang, đôi bé con đã gần 7, 8 tuổi.

(Là gấu mẹ chọn. Cuối cùng, bà đã hiểu cách làm của gấu ba ba, cho nên bắt đắc dĩ, chỉ có thể từ bỏ một gấu bảo bảo. Nhưng Tiểu Bạch Hùng không hề hối hận. Ít nhất, chỉ cần tìm được thuốc giải, là nó có thể vĩnh viễn ở cạnh Tiểu Hắc Hùng...)

Chú thích: Năm 1999 ngày mùng 2 tháng 1, ta cuối cùng cũng thuyết phục được cô ấy rồi, dùng Tiểu Thanh làm thí nghiệm. Ta đã sớm nhìn ra, Tiểu Triệt hoàn toàn kế thừa gien hoàn mỹ nhất của nhà chúng ta, bất kể là học tập hay là phẩm chất đều rất hoàn mỹ, hần đàn piano cứ như thần đồng tái thế, làm ta nhớ đến tiếng đàn của ông ở Vienna. Ôi, thật làm người ta hoài niệm. Mà Tiểu Thanh lại thua kém rất nhiều, rõ ràng có khuôn mặt giống y đúc với Tiểu Triệt như vậy, nhưng nó lại nghịch ngợm, không thích học tập, lá gan thì nhỏ, như đứa con gái động tí là khóc. Nếu nhất định phải thử một phép mạo hiểm, đương nhiên phải chọn ra cái chênh lệch kém hơn rồi, cái này cũng chỉ là chuyện bất đắc dĩ thôi mà.

Con người Tiểu Triệt chậm rãi thu nhỏ lại, tay cậu đang run rẩy.

Lật qua hai trang kế.

(Tiểu Bạch Hùng cùng gấu ba ba bắt đầu hành trình đi tìm thuốc giải. Bọn họ rời khỏi nhà, lội qua dòng sông, băng qua khu rừng, trải qua sa mạc đầm lầy, gặp phải đủ loại yêu quái.)

Cậu nhìn thấy Tiểu Thanh mới chỉ 8 tuổi, cả người trần trụi, bị trói ở trên bàn mổ. Tóc của nó đen tuyền, làn da trắng bệch, khuôn mặt thon gầy méo mó, xem ra đang khóc rất thảm thương. Thân thể nó bị cái dây đen bằng da trói chặt từng vòng từng vòng, từ cổ chân cho đến mắt cá chân, hoàn toàn không cử động gì được. Thịt trên cánh tay phải của nó, đã không còn... Trên bàn mổ, chỉ toàn là máu!

Chú thích: Năm 1999 ngày mùng 1 tháng 2. Hôm nay, ta tiến hành kiểm tra năng lực tự chữa lành vết thương của Tiểu Thanh. Quả nhiên, ta đoán không sai. Người gia tộc chúng ta nếu chịu phải trọng thương, sẽ tự mình sinh ra một tầng màng mỏng dọc theo khung xương, ngăn cản huyết dịch chảy ra.

Tấm hình bên cạnh có chút mờ, nhưng có thể thấy được cánh tay đứa bé bị trói đen thui lù, nó dường như đã ngắt đi. Mà bên phía mặt còn lại của nó, không lọt vào ống kính.

(Bọn họ gặp được con quái chuột, gấu ba ba tiến lên hỏi con quái chuột, quái chuột ơi người biết thần tiên trị được bách bệnh ở chỗ nào không? Con quái chuột trả lời, ta không biết, người có thể đi hỏi Hoàng TửẾch, nói không chừng hắn sẽ biết.)

Chú thích: Năm 1999 ngày mùng 2 tháng 2. Ngày hôm nay ta thử làm một thí nghiệm lớn, bảo người hướng dẫn kỹ thuật dung hợp tế bào, đem DNA của con chuột kết hợp vào cơ thể Tiểu Thanh. Sau khi truyền DNA vào thân thể Tiểu Thanh, quan sát phản ứng bài xích của nó. Loài chuột bất luận trong hoàn cảnh nào cũng đều sinh tồn được, năng lực sinh sản cực mạnh, ta tin tưởng chúng nhất định có thể mạnh mẽ sinh tồn cùng đối kháng lại với bệnh tật. Sở dĩ làm như này, là linh hồn của cha mách bảo cho ta. Ông ấy nói, gia tộc của chúng ta là kết quả từ sự kết hợp với động vật, cho nên mới đều bị máu của người thân hấp dẫn, khi đến một độ tuổi nhất định nào đó, tuân hoàn quy luật “Ưu thắng liệt thái” () sẽ xuất hiện, dẫn đến khát vọng giết chết những kẻ yếu trong tộc hoặc khát vọng bị người mạnh mẽ trong tộc bắt giết. Ngoài

biện pháp khắc phục là tránh xa người cùng tộc, thì còn có tìm đến giống loài có thể bù đắp cho nguồn gien thiếu hụt, lấy độc trị độc, đứa gien của nó kết hợp cùng với trẻ nhỏ trong tộc, để kích thích cơ thể của đứa bé chế tạo ra chất đề kháng, rồi lấy đó sản xuất ra vắc xin phòng bệnh là được. Chỉ tiếc, thí nghiệm thất bại. Có lẽ, ta nên từ bỏ động vật có vú, mà chuyển sang động vật lưỡng cư, có khi lại có kỳ tích.

Động vật có vú? Động vật lưỡng cư? Thật chẳng bằng cầm thú!!

Tiểu Triệt thật sự không đọc nổi nữa, nhanh chóng lật lướt qua mấy chục trang.

Đứa bé trong hình cả người toàn là vết thương như con sâu bướm, thân thể cực kỳ gầy gò, xương sườn dường như đã hấp quá nhiều chất độc nên bị lộ ra. Trên người cắm đủ loại ống túi dịch, bụng dưới lõm vào có vết thương rất lớn mà dữ tợn, có thể nhận ra, đó là dấu vết sau khi bị mổ bụng ra.

(Ngày qua ngày, tháng qua tháng, nhưng Tiểu Bạch Hùng và gấu ba ba vẫn không thu hoạch được gì. Mỗi một lần tưởng rằng có thể nhìn thấy thần tiên, cho rằng rốt cục cũng có thể mang thuốc giải về nhà cùng Tiểu Hắc Hùng và gấu mẹ đoàn tụ thì, thứ họ gặp, đều toàn là yêu quái.)

Chú thích: Năm 1999 ngày mùng 2 tháng 7. Ta dùng đủ loại động vật, dùng hết các cách thử nghiệm đem gien chuyển vào thân thể. Nhưng vì sao lại vẫn thất bại? Đến cùng là loại động vật nào gần gũi nhất với gia tộc chúng ta đây? Chúng ta đến cùng là con cháu của loài động vật nào đây? Gần đây cả bộ ngựa, bộ cạp, rắn độc đều thử cả, sở dĩ thử nghiệm những con này, là bởi vì chúng nó hoặc ít hoặc nhiều đều có tính cắn giết bạn tình, tự giết lẫn nhau, nhưng vẫn thất bại. A a, ta sắp không chịu được rồi! Thượng Đế ơi, nếu như ngài thật sự tồn tại, xin hãy chỉ dẫn cho ta.

Trên người đứa trẻ ấy, xuất hiện những vằn đen đáng sợ. Dòng máu đen từ trong miệng nó chảy ra, nhìn qua như bị mắc bệnh nan y, sắp bỏ mạng rồi.

(Vốn đã tuyệt vọng, nhưng bọn họ vậy mà lại gặp được thần tiên thật.)

Chú thích: Ngày mùng 7 tháng 7 năm 1999. Mấy ngày trước, ta đem gien của một con nhện đỏ kết hợp vào người Tiểu Thanh, rõ ràng có xuất hiện hiện tượng bài xích. Ngày hôm qua ta bị bệnh, không đến đó được. Hôm nay đến, vốn ta còn rất hồ thẹn, cho rằng đứa nhỏ này sắp không xong rồi. Nào ngờ, kỳ tích xuất hiện rồi! Thân thể nó bị che kín bởi vằn đen, đẹp đến kinh người! Hơn nữa nhịp tim Tiểu Thanh đã khôi phục lại bình thường rồi! Ta làm sao lại không nghĩ đến nhỉ! Nhện đỏ không phải là biểu tượng điển hình cho tính cắn giết tình nhân sao? Loại nhện này chính là thần linh của gia tộc ta! Bắt đầu từ bây giờ, ta sẽ đặc biệt chú trọng vào việc bồi dưỡng nhện đỏ, một ngày nào đó, ta nhất định có thể tìm ra phương án cứu vớt gia tộc chúng ta!

Bức ảnh sau đây, quả thực, nhìn thấy mà giật cả người.

Bên trong một cái ***g sắt, có rất nhiều rất nhiều những con nhện đỏ, con to nhất, lớn như quả bóng rổ vậy.

Đứa trẻ gầy yếu cả người toàn vằn đen bị giam tiến vào ***g sắt kia, xung quanh nó chỉ toàn là nhện. Tóc của nó, đã chuyển thành màu trắng bạch, như một người già yếu.

Tám hình phía sau, đứa trẻ như động vật nằm bò trong ***g, trong tay cầm lấy con nhện đã chết. Bên ngoài ***g sắt, toàn bộ đều là thi thể của những con nhện, chất chồng lên thành ngọn núi nhỏ.

(Tiểu Bạch Hùng gào gừ một cái, vồ lấy ăn thịt thần tiên. Chóp chép, nhồm nhoàm, ừng ực, Tiểu Bạch Hùng cắn nát vị thần tiên, nuốt vào yết hầu, ăn sạch bách không thừa lại chút gì.)

Chú thích: Năm 1999 ngày mùng 2 tháng 11, a... Quả thực chính là kì tích mà! Nó thể mà... Nó thể mà lại đem những con nhện kịch độc kia ăn sạch bách! Hơn nữa, nó chưa từng xuất hiện bất kỳ phản ứng bài xích nào, nó hình như đã biến thành con nhện kịch độc nhất, mạnh mẽ nhất rồi — nhiệt độ của người nó chuyển biến theo hoàn cảnh môi trường cùng tâm trạng bản thân, nước bọt của nó kịch độc, sắc tố trong cơ thể nó nhanh chóng giảm đi... A, trông đen của nó đẹp quá, làm cho người ta không thể dời mắt đi được! Ta dám đánh cược, gien nó bây giờ đã bắt đầu có xu hướng hoàn mỹ, trên thế giới này không có bất kỳ bệnh tật nào, độc được nào có thể làm nó chết được... Trong lịch sử nhân loại, từng xuất hiện kỳ tích này sao?! A a ta may mắn quá đi mất, ta có thể tận mắt chứng kiến một thể hệ cường mạnh ra đời...

Tấm ảnh sau ấy, đã hoàn toàn thoát khỏi mục tiêu.

Trong câu chuyện cổ tích của thiếu niên xuất hiện đủ loại “xà tinh” “sói xám lớn” này nọ. Rõ ràng đó chỉ là những con thú thú vị trong câu chuyện của trẻ em thôi mà, vì sao lại biến thành hình ảnh cực kỳ đáng sợ, tàn nhẫn như thế này chứ.

Mà, Tiểu Thanh chưa đến 10 tuổi đã không còn khóc nữa.

Không biết từ lúc nào, hắn đã không còn bị nhốt trong ***g sắt, cũng không còn nằm trên bàn mổ.

Hắn ngồi xổm ở góc nhà, hạ mi mắt, cầm lấy thi thể động vật gặm ăn.

Tóc của hắn, đã hoàn toàn thuần trắng, làn da cũng trắng bệch, vằn vện quỷ dị cùng vết thương kinh khủng cũng đã biến mất. Cả người của hắn, nếu như còn có thể dùng từ “Người” để xưng hô, thì đã triệt để biến thành một con quái vật tồn tại như “người bình thường”.

Khi hắn giương mắt nhìn về phía ống kính, thật sự làm người ta thấy khiếp sợ.

Hắn hoàn toàn không cười, trên mặt chỉ toàn là máu, hai đôi mắt thật to bên dưới là quầng thâm đen kịt, trông đen như cửa mắt mèo mà lóe sáng trong bóng tối.

Chú thích đã trở nên điên cuồng, nét chữ cẩu thả qua loa, cũng không đề thứ ngày tháng, mà chỉ như một bài sùng bái thần linh, không ngừng, không ngừng biểu đạt những lời ca tụng của bản thân...

(Thật ra, gấu mẹ từng đem một cái gương đến cho Tiểu Bạch Hùng soi, để cho nó nhìn bộ dạng của bản thân bây giờ ra sao. Tiểu Bạch Hùng vừa nhìn, liền hiểu rõ. Tiểu Bạch Hùng làm sao lại quên mất, mình đã không còn là Tiểu Bạch Hùng lúc trước nữa rồi, giờ nó chỉ là một con quái vật không thể ra ánh sáng, một con quái vật chỉ cần nhìn thấy động vật sống liền gào gừ muốn ăn! Chóp chép, nhồm nhoàm, ừng ực...)

Tiểu Triệt đột nhiên đóng quyển ghi chép của cha lại, hơi thở trở nên gấp gáp.

Quá nhiều tin tức ủa đến làm cậu khó có thể tiếp nhận nổi.

Mà lão Lâm cũng không phải người trong cuộc, ông vẫn tỉnh táo vừa chụp ảnh, vừa hỏi cậu nên xử lý bản ghi chép này như thế nào.

Tiểu Triệt bỏ nó vào trong túi.

Nhưng khi bước ra, cậu đột nhiên ngồi xổm xuống đất, tay nắm lấy tóc, thiếu dưỡng khí mà lớn tiếng thở dốc.

Lão Lâm lập tức đoán ra cậu bị sao, vội vã động viên vỗ vỗ lưng cậu, ghé vào tai cậu nói: “Tiểu Triệt, chậm rãi thở, hít sâu... hít sâu... thở ra... hít sâu... thở ra...”

Qua khoảng 2, 3 phút, Tiểu Triệt mới bình tĩnh trở lại.

Lão Lâm hỏi nhỏ: “Còn muốn tiếp tục không? Người đã sớm rời đi rồi.”

Tiểu Triệt thấp giọng nói: “Ông quay về đi, tôi tiếp tục đi theo.”

Lão Lâm: “Quá nguy hiểm!”

“Ông tiếp tục ở lại đây mới nguy hiểm đó, tôi dù sao, cũng là con trai của ông ta... Tôi không có chuyện gì đâu.”

“Nhưng tình trạng của cậu...”

Nhưng vào lúc này, Tiểu Triệt nghe được một tiếng vang quỷ dị, sững sốt một lúc.

Lão Lâm: “Sao vậy?”

Tiểu Triệt nhanh chóng bịt kín miệng lão Lâm, dùng khẩu hình nói: “Phía dưới, có người.”

() Ưu thắng liệt thái: Sự sống còn của kẻ thích hợp nhất (survival of the fittest) hay còn thông dụng hơn cái tên “Chọn lọc tự nhiên”:

Tiến hóa bằng chọn lọc tự nhiên là quá trình mà nhờ nó các đột biến di truyền tăng cường khả năng sinh sản trở nên phổ biến hơn và duy trì như vậy trong các thế hệ tiếp theo của một quần thể. Nó thường được gọi là một cơ chế “tự thân hiển nhiên” bởi nó là cần thiết để giải thích ba thực kiện đơn giản:

Các biến dị di truyền tồn tại trong các quần thể sinh vật.

Sinh vật sinh nở nhiều con non hơn là số có thể sống sót.

Các con non khác nhau về khả năng sống sót và sinh sôi.

Những điều kiện này làm nảy sinh cuộc cạnh tranh giữa các sinh vật để sống sót và sinh sôi. Hậu quả là, những sinh vật nào có những tính trạng đem cho chúng ưu thế so với đối thủ của chúng sẽ lan truyền các tính trạng có lợi này, trong khi những tính trạng không tạo nên lợi thế không được truyền cho thế hệ kế tiếp. Đây là một trong những luận điểm trong thuyết tiến hóa của Darwin.

Nói nôm nha dễ hiểu là Sinh vật sống trong môi trường cạnh tranh thì loài nào có năng lực thích ứng mạnh sẽ tồn tại, loài nào thích ứng kém sẽ bị đào thải.

29. Chương 28

Nói chính xác, cách một tầng phía dưới mặt sàn, có người ở. Tiểu Triệt có thể nghe thấy thanh âm người thường không thể nghe thấy, cho nên cậu có thể phân biệt ra được, đó là thanh âm gặm nhấm cùng giấy dựa làm người ta kinh hoảng. Thậm chí cậu còn có thể ngửi thấy hương thơm tanh nồng của mùi máu phẳng phất.

Cứ như công tắc được bật mở, Tiểu Triệt bật người dậy, nhanh chân đi ra ngoài cửa, bên mép còn mang theo ý cười. Hoảng sợ vì khuyết thiếu dưỡng khí ban này tựa hồ biến mất, cậu giây phút này, giống hệt như con rối hình người bị sợi tơ thao túng! Lão Lâm hoàn toàn không rõ tình huống, không thể làm gì khác hơn là theo cậu xuống tầng ba bên dưới.

Trong cái chớp mắt này, đầu óc Tiểu Triệt như một bãi keo dính, cậu chỉ dựa theo bản năng đi qua cái cánh cửa gỗ kia, băng qua hành lang chật hẹp, quẹo trái quẹo phải, hướng đến một căn phòng rộng mở đi đến. Cậu bước đi, rất nhẹ nhàng thong thả.

Mãi đến khi cậu đứng trước cửa, mới nhìn thấy bóng người trắng toát bên trong.

Là người thiếu niên.

Thiếu niên đứng trong bóng tối, mặt đối diện với cửa phòng. Nhưng cậu không thấy rõ vẻ mặt của hắn.

Hắn cả người mặc áo sơ mi trắng nhúm nhúm, quần ôm sát người, đi chân trần. Bên chân, là thi thể không trọn vẹn của một người phụ nữ đã chết.

Một dòng máu sền sệt theo cánh tay gơ lên của hắn trượt xuống, thấm ướt khuỷu tay. Trong tay hắn đang cầm nửa khúc nhỏ của cánh tay người, hàm trắng trắng toát đang cắn trên cánh tay đấy. Nhìn thấy Tiểu Triệt, hắn lười biếng ném cánh tay người xuống đất, phát sinh ra âm thanh trầm nặng.

Hắn dùng cặp mắt hẹp dài dõi nhìn Tiểu Triệt, đuôi đầu lưỡi ra liếm lên thịt vụn dính giữa kẽ ngón tay, càng mang đến dụ hoặc mười phần.

Huyết dịch theo môi hắn nhiều xuống.

Áo sơ mi mở rộng cổ, trên đấy đều là vết máu loang lổ bết bết!

Đầu óc Tiểu Triệt trống rỗng.

Sự thật phơi bày trước mắt, đương nhiên cậu không thể nào tiếp thu chỉ trong một khoảng thời gian ngắn được.

Mà chỉ một giây sau, một trận gió lớn thổi tới, bóng đêm to lớn lướt qua người Tiểu Triệt đến phía sau cậu. Còn thiếu niên vừa rồi vẫn đang đứng trong phòng, nay lại không thấy đâu.

Tiếng hét sợ hãi của lão Lâm vang lên sau lưng Tiểu Triệt.

Tiểu Triệt bình tĩnh, quay đầu lại, nhìn thấy lão Lâm đã ngã ngửa trên mặt đất, cả người run rẩy kịch liệt. Thiếu niên tóc trắng thích ý đứng trước mặt ông.

Thiếu niên bước một bước lên trước.

Lão Lâm sợ hãi lùi về sau, sau đó đứng dậy, lướt qua người thiếu niên trốn chạy ra ngoài.

“Ầm” một tiếng thật lớn, ông bị một loại sức mạnh vô hình đánh bật vào tường, sau đó theo vách tường trượt xuống, té xỉu. Trong lúc ấy, thiếu niên ngay cả một ngón tay cũng không động, thậm chí còn không nhìn lão Lâm. Nhưng Tiểu Triệt biết, là hắn làm.

Tiểu Triệt rống to: “Thả lão Lâm ra!”

“Ồ, còn gọi nhau thân thiết như vậy đấy, lão Lâm cơ à?” Thiếu niên chậm rãi bước tới chỗ Tiểu Triệt, trên môi mang ý cười, “Nhưng mà... Hôm nay tâm tình tôi không được tốt, dẫu sao đang lúc dùng cơm mà bị người ta đến cản trở, thì rất mất hứng phải không?”

“Anh muốn làm cái gì, cứ làm với tôi là được rồi!” Tiểu Triệt nắm chặt hai tay.

“Thật ra tôi đối với ông bác kia cũng không có hứng thú gì, thả thì thả thôi.” Thiếu niên khoan hồng độ lượng nói, sau đó từ từ thu hồi nụ cười, thông thả bước đến trước mặt Tiểu Triệt, dùng ngón tay dính đầy máu khế vuốt ve gò má Tiểu Triệt: “Nhưng mà, em thật sự muốn biết tôi sẽ muốn cái gì sao?”

Ngón tay thiếu niên ma sát gò má Tiểu Triệt rất chậm rãi, rất chậm rãi.

Nhưng tựa hồ mỗi một động tác, đều có thể gọi lên một ít hồi ức của cậu —

Ngay tại lối đi này, cậu mặc đồ ngủ cùng thiếu niên ôm hôn, trao đổi hơi thở cùng máu trong miệng với đối phương

Trên cánh cửa gỗ kia, cậu áp lên người thiếu niên, thô bạo hôn cổ hắn, sờ nắn thân thể hắn

Trên chiếc giường chật hẹp kia, thiếu niên cởi quần ngủ của cậu, từng chút từng chút hôn lên hạ thân cậu

Trên thảm trải tối màu kia, hai người trần trụi quấn chặt lấy nhau, liếm hôn gặm cắn mỗi một tác trên thân thể đối phương không biết mệt mỏi...

Mặt Tiểu Triệt nhát thời đỏ ửng!

Cậu không tin được, chính mình thật sự mộng du, hơn nữa... Hơn nữa còn chủ động tìm đến thiếu niên, làm ra nhiều hành động, nhiều hành động đáng sợ như vậy!

Thiếu niên hình như biết cậu đang nghĩ đến điều gì, hơi nghiêng đầu mỉm cười: “Tiểu Triệt, em gần như mỗi đêm đều tới tìm tôi đó nha. Ừm... Em, muốn tới đến vậy sao?”

Tiểu Triệt cảm giác bản thân lại bị thao túng.

Máu khắp người đều nóng lên, hô hấp cũng rối loạn dần.

Nhưng không thể như vậy được!

Còn có rất nhiều, rất nhiều chuyện khác cần làm!

Cậu tóm lấy bả vai thiếu niên, đẩy đối phương ra, thấp giọng nói: “Tôi có chuyện muốn nói với anh, Tiểu Thanh.”

Thiếu niên nhướn mày: “Ngay cả tên cũng biết rồi à? Xem ra, đã điều tra kĩ rồi ha.”

Tiểu Triệt ngẩng đầu nhìn hắn, nét mặt cũng tương đối nghiêm túc: “Xin lỗi, Tiểu Thanh. Không biết vì nguyên nhân gì, tôi lại quên đi anh. Vả lại nhiều năm qua, anh cũng phải gánh chịu quá nhiều đau khổ rồi, ba ba quả thực không khác gì cầm thú... Ông ta có lỗi với anh! Mẹ cũng thật là, biết rõ như thế, nhưng lại

không cứu anh... Nhưng mà, những chuyện này đều đã qua, dù cho có muốn thay đổi thì cũng không thể, điều duy nhất có thể làm, đó là sau này cố gắng sống thật tốt. Anh muốn hận chúng tôi thế nào, cũng tùy anh. Anh muốn làm cái gì, cũng tùy anh. Tôi sẽ không tiết lộ bí mật của anh, tôi nhất định sẽ đem hết sức mình ra khắc phục hậu quả cho anh. Tôi nghĩ chỉ nói bằng miệng thì... Hay là bắt đầu từ bây giờ luôn đi, cho chúng tôi cơ hội để chuộc lại lỗi lầm của mình? Mẹ, bà ấy thật sự rất thông khổ, bà chắc chắn cũng đã rất hối hận rồi. Tuy rằng trước đây tôi đã quên mất anh, nhưng tôi tin, tôi sẽ nhớ lại anh. Sau đó, anh sẽ không phải ngốc dưới tầng hầm này nữa, đi lên trên mặt đất sống có được không? Anh nên ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài, đi học, đi du lịch, bên ngoài rất đẹp, anh nhất định sẽ rất thích...”

Thiếu niên nghe cậu nói, không những không cảm động, trái lại lại như nghe được truyện cười mà “Ha ha” cười to. Hắn cười đến run vai, khóe mắt chảy ra ánh nước. Trước đó hắn cũng từng cười như thế. Lúc ấy, hắn thẳng thắn nói với Tiểu Triệt mình là quái vật, Tiểu Triệt lại nghĩ đấy chỉ là lời nói đùa, khi đó, hắn cũng cười như thế này.

Tiểu Triệt cau mày: “Tôi là thật lòng, anh đừng có cười như vậy!”

Thiếu niên thu lại nụ cười khoa trương, nhưng khóe miệng vẫn cong lên. Hắn chậm rãi nói: “Lên trên mặt đất sống? Ừm... Còn cả đi ngắm phong cảnh bên ngoài, đi học, đi du lịch? Tiểu Triệt đáng yêu của tôi, em vẫn ngây thơ hồn nhiên như vậy. Lẽ nào em đã quên, tôi đã nói, tôi sợ ánh sáng?”

Tiểu Triệt sững người. Cậu biết người mắc chứng bạch tạng thì cũng có chút sợ ánh sáng, đó là bởi vì đôi mắt cùng da dễ khuyết thiếu sắc tố. Nhưng nếu có đồ che nắng, như là quần áo, kính râm, mũ hay gì đấy tương tự, thì chắc là vẫn đi ra ngoài được chứ.

Thiếu niên nhẹ giọng cười, như đang kể ra một câu chuyện cười thú vị: “Là loại sợ ánh sáng đến mức độ nào, em có biết không? Ánh mặt trời mà em thấy, thật sự sẽ làm máu thịt tôi hóa thành tàn tro đấy.”

Hóa thành tro? Làm sao có thể!

Tiểu Triệt có chút buồn bực: “Đừng đùa!”

Hai tay thiếu niên đặt trên bả vai Tiểu Triệt, đẩy cậu đến trước một cánh cửa. Cửa “cạch” một tiếng mở ra, căn phòng này Tiểu Triệt có biết. Cậu thường cùng thiếu niên ngồi ở đây nghe nhạc, góc phòng còn kê một cái sofa khá mềm mại.

Thiếu niên từng bước từng bước đẩy Tiểu Triệt vào trong: “Đúng rồi, em cũng bắt đầu sợ ánh sáng rồi mà, chẳng lẽ còn chưa phát hiện sao?”

Quả thực là vậy.

Bây giờ mỗi khi gặp phải thời tiết chói nắng, Tiểu Triệt liền cảm thấy cả người không được thoải mái, con mắt cũng không cách nào nhìn chăm chăm vào đồ vật sáng sủa, luôn cảm thấy con ngươi sắp bị thiêu đốt, đầu choáng váng. Cậu lập tức nghĩ đến chuyện thay đổi thói quen ăn uống gần đây, còn thường xuyên nhìn thấy con nhện, rồi luôn thêm khát dự cầu bất mãn, nửa đêm mộng du...

Một trận lửa giận xộc lên đầu cậu, Tiểu Triệt quay về phía thiếu niên rống to: “Con mẹ nó anh rốt cục đã làm cái gì với tôi?!”

Thiếu niên cười: “Ồ, cuối cùng em cũng hỏi tôi câu này rồi, Tiểu Triệt. Tôi còn đang nghĩ, đến lúc nào em mới hỏi tôi đây.”

“Trả lời tôi!”

“Tôi không phải đã từng nói với em rồi sao, đồng hóa.”

“Đồng hóa.”

“Em điều tra nhiều như vậy, vậy mà lại không biết đồng hóa là gì sao? Thật kì lạ. Để tôi giải thích cho em nghe vậy.” Thiếu niên đẩy Tiểu Triệt đến bên ghế sofa, nụ cười có chút quỷ quyệt, “Cái gọi là đồng hóa, chính là tôi đem dịch thể của bản thân truyền vào thân thể em, làm em ngày càng khát cầu tôi, làm thân thể em đồng bộ với tôi, dần dần, sẽ biến thành người giống tôi... A không, thành quái vật giống tôi. Vốn tôi còn đang phiền não, phải làm sao thì mới có thể mê hoặc em để em khát cầu dịch thể của tôi. Suy cho

cùng, em đẹp trai như vậy, lại còn là một đứa trẻ kiêu ngạo, không chỉ đem tôi quên đến sạch sành sanh, mà còn sợ hãi tôi, cảm thấy tôi rất đáng buồn nôn. Ha, nhưng tôi không ngờ, ấy vậy mà lại có thể thuận lợi đến vậy. Em giống như con cừu non thuần khiết, bị mùi hương của tôi hấp dẫn, em thể mà, lại khát cầu máu của tôi đến thế –“

Tiểu Triệt trong nháy mắt lập tức rõ ràng.

Tất cả những thứ này, đều là một cái bẫy khổng lồ. Mình bị mê hoặc, đến gần thiếu niên, khát vọng kết hợp với hắn, khát vọng dòng máu của hắn. Mà quá trình này, chỉ bởi vì hắn muốn đem biến mình thành quái vật như hắn! Còn loại hương thơm kì dị kia, chính là mồi nhử.

Tiểu Triệt cứ tưởng bản thân là bị cha hấp dẫn, nhưng lại không biết trên người ông ấy toàn mùi hương của thiếu niên, chân chính hấp dẫn cậu, im lặng rình rập cậu, vẫn luôn là thiếu niên!!

Tiểu Triệt túm lấy cổ thiếu niên, gân xanh trên trán bởi vì phẫn nộ mà nổi lên: “Anh tại sao lại phải làm như vậy?! Tôi rốt cục đã làm gì chọc đến anh? Anh rốt cục là hận tôi đến cỡ nào...”

Đúng vậy!

Tiểu Triệt quả thực nghĩ không ra.

Lãng quên hắn không phải là cậu cam tâm tình nguyện! Thí nghiệm ác tâm như vậy bản thân cũng không có nhúng tay vào! Hiện tại rốt cục biết được chân tướng, cậu cũng một lòng muốn giúp hắn, nhưng... Tại sao hắn lại muốn làm chuyện đáng sợ như vậy với cậu chứ!

Thiếu niên không hề tức giận, cũng không hề trả lời Tiểu Triệt, mà chỉ dùng một thứ sức mạnh không thể kháng cự lại đẩy ngã Tiểu Triệt lên ghế sofa, trong bóng tối, hắn dùng cặp mắt lam tím quỷ dị của mình nhìn xuống Tiểu Triệt, nói chuyện như không liên quan đến bản thân: “Tiểu Triệt, em có thật sự hiểu rõ không? Con quái vật bị giam nhốt trong bóng tối ấy, con quái vật vừa cô đơn vừa đói bụng ấy, con quái vật bị cha mẹ ruột phản bội ấy, con quái vật bị lãng quên tên tuổi ấy, đến cùng nó phải làm thế nào để sống sót, hả? Đến cùng, nó phải làm thế nào để có thể thực hiện nguyện vọng của nó, hả? Em thật sự hiểu rõ cảm thụ lúc ấy của nó sao?”

Mười mấy giây sau, Tiểu Triệt thở dài: “Tôi không hiểu.”

“Đúng vậy, em không hiểu, em cũng không bao giờ hiểu được. Vì vậy, tôi liền vì em mà tạo điều kiện, tạo điều kiện để em cũng biến thành quái vật, đặt mình vào hoàn cảnh của tôi để trải nghiệm cảm thụ trở thành một con quái vật là thế nào, rồi lúc ấy suy nghĩ thử xem, em đến cùng muốn cái gì. Em vừa nãy, không phải nói muốn giải thoát cho nó sao, muốn nó khoan dung tha thứ cho em, muốn đem hết sức mình ra giúp nó sao? Nhưng mà, chưa gì em đã quên đi hứa hẹn của mình rồi? Sự cứu rỗi mà em nói, sự cố gắng thấu hiểu mà em nhắc đến, cũng chỉ có chút xíu thế thôi sao?”

Tiểu Triệt bị nói đến một câu biện giải cũng không thốt ra được.

Cậu giống như con bướm đã hoàn toàn mắc vào trong mạng nhện, vô lực nói: “Không. Xin anh cho tôi cơ hội.”

Thiếu niên cười đến thỏa mãn. Cơ thể lạnh lẽo, nồng nặc mùi máu tanh của hắn áp lên trên người Tiểu Triệt, ngón tay theo đường eo của cậu lướt vào bên trong quần áo, tạo cảm giác tựa như sự bám víu của động vật máu lạnh.

Xúc giác tê dại theo sự vuốt ve của thiếu niên mà dâng tràn, bất tri bất giác, áo Tiểu Triệt đã bị vạch lên, lộ ra ***g ngực cùng cơ bụng kien mỹ.

Thiếu niên mang theo mùi hương thơm ngát từ tai Tiểu Triệt hôn trượt xuống dưới, đến môi đến cằm rồi xuống hầu kết, lại lướt đến ***g ngực cậu.

Tiểu Triệt cảm thấy mình đã không còn là mình.

Môi lưỡi thiếu niên tựa như mang theo độc dược, mỗi một cái hôn, đều giống như độc của con nhện đổ ngấm vào trong cơ thể cậu, làm cậu như bị tê liệt, cả người nhũn ra, da thịt nóng lên, đầu óc càng thêm trống rỗng.

Thiếu niên thường thức phản ứng của Tiểu Triệt, lại gần, cực kỳ dịu dàng mà hôn lên khóe miệng cậu, giống như quốc vương hào phóng ban hồng ân cho nô lệ của mình. Hắn thấp giọng cảm thán: “Em nên tiếp nhận việc đồng hóa, cũng nên cảm thấy vui mừng vì nó. Người được tôi đồng hóa, sẽ nắm giữ sức mạnh giống như tôi, em không biết có bao nhiêu người khát cầu có được loại sức mạnh này đâu? Nhưng tôi vẫn chưa chấp nhận đồng hóa cho ai, con chó hoang kia mỗi ngày đều quỳ gối bên chân van cầu tôi, tôi cũng chưa từng mảy may liếc nhìn.”

“Tôi chỉ đồng hóa với em, chỉ ngoại lệ với mình bé con của tôi.”

“Bởi vì, em là người bạn đời () của tôi, Tiểu Triệt.” (Từ gốc là “phối ngẫu”, dịch ra là vợ/chồng, mình bản khoản giữa “bạn tình” hay “bạn đời”, cuối cùng thấy bạn đời nó tròn nghĩa hơn nên quyết để vậy).

30. Chương 29

Tầng tầng giá cấm nện rực cháy trong căn phòng đen kịt, từng mảnh từng mảnh sáng loáng mang theo ánh lửa u ám, như ánh mắt của ma quỷ đang khê dao động trong vực sâu. Mùi máu tanh nồng nặc tràn ngập trong phòng, ***g ngực Tiểu Triệt đập phồng, hô hấp càng thêm hỗn loạn.

Chất độc mãn tính của loài nhện đỏ đã lẫn trốn quanh tế bào cậu, cả người Tiểu Triệt vô lực, tư duy rối mù.

Bạn đời?

Có ý gì?

Tại sao bản thân lại là bạn đời của thiếu niên?

Này, mang hàm ý gì đây?

Mặt thiếu niên dưới ánh nền hiện ra trắng xám đến dị thường, máu đỏ dính trên mặt hắn càng tăng thêm nét âm u. Hai con mắt lam tím kia của hắn vẫn mãi miết nhìn Tiểu Triệt, trong bóng tối chúng lóe ra tia sáng nhàn nhạt, càng khiến người ta liên tưởng đến dải ngân hà thần bí vô biên, khiến người ta hoàn toàn không có cách nào đoán được tâm tình trong ấy.

Cả người hắn, đều là một loại chất độc. Hắn từng chút rút khô sức lực của Tiểu Triệt, nhấn chìm cậu vào hắc ám, mãi đến tận khi đem cậu quấn vào mạng nhện mềm mại mà kiên cố. Hai tay hắn nhẹ nhàng khơi dậy dục vọng của Tiểu Triệt, mê hoặc thân thể Tiểu Triệt, làm Tiểu Triệt quên hết tất cả.

Hắn đã thành công.

Tiểu Triệt từ từ quên đi việc bản thân đã mắc vào một cái bẫy được sắp đặt trước, mà càng lúc càng khát cầu. Cậu thậm chí còn muốn oán giận, vì sao động tác trên tay thiếu niên lại chậm như vậy.

Thiếu niên không một chút lo lắng, hắn thông thả ung dung. Động tác của hắn khá nhẹ nhàng, tựa như không muốn quá nhiều đứa trẻ đang chìm vào giấc mộng đẹp.

Đôi tay lạnh lẽo của hắn kéo vạt áo của Tiểu Triệt lên. Chạm rai cởi ra, quăng xuống đất.

Hắn cúi người hôn lên xương quai xanh của Tiểu Triệt, mái tóc dài trắng hơi xoắn từng sợi từng sợi từ sau tai trượt xuống, che khuất nửa khuôn mặt hắn, nằm lên trên da Tiểu Triệt, làm cậu có chút ngứa ngáy. Dưới ánh nền yên ả, lông mi của hắn, mái tóc của hắn, trắng đến gần như trong suốt.

Hắn hình như rất thích cơ thể Tiểu Triệt, không ngừng xoa nắn bóp thịt của cậu, cảm thụ đường nét khung xương của cậu, sau đó lưu luyến trượt xuống dưới bụng. Rốt cục, hắn tháo thắt lưng Tiểu Triệt ra, thò tay vào quần lót, bắt đầu chậm chậm kích thích dục vọng Tiểu Triệt.

Niềm vui sướng giống như cơn lốc vây lấy Tiểu Triệt, từng tế bào trong người cậu như giãn nở bởi mùi hương thơm ngọt xung quanh mình.

Thế nhưng, kích thích quá mức nhẹ nhàng như vậy, căn bản không đủ!

Tiểu Triệt bắt đầu vô ý thức nhấc hông lên, cậu muốn nhiều hơn nữa.

Thiếu niên thấy cậu như vậy, hơi nhếch môi lên, dần dần tăng thêm sức lực trên tay mình.

Nhiều đêm tiếp xúc cận kề nhau như vậy, thiếu niên đương nhiên đã hiểu rõ thân thể Tiểu Triệt như lòng bàn tay. Hắn hoàn toàn biết chạm vào chỗ nào, thì cậu sẽ lộ ra vẻ mặt gì. Ngón tay dần áp của hắn ngày càng ma sát vật của Tiểu Triệt, tiếp đó nhẹ nhàng dùng một bàn tay khác nắm nhẹ đỉnh của cậu, dùng ngón cái xoa xoa bên trên, vừa nắn bóp vừa xoay tròn...

Tiểu Triệt bị kích thích như vậy, hơi thở càng trở nên ồ ồ.

Câu cau mày, hai mắt nhắm chặt, gò má ửng hồng, gân xanh trên trán nổi lên, đây là dấu hiệu báo trước cậu sắp cao trào.

Thiếu niên cúi đầu, môi từ từ tiến đến gần đầu nhũ sưng lên của cậu, lông mi hắn khẽ run.

Mềm mại như vậy, cứ như cánh bướm nhẹ nhàng dập dềnh.

Hắn đuổi đầu lưỡi đỏ bầm ra, khẽ liếm lên đầu nhũ phải của Tiểu Triệt.

Sau đó, hắn tò mò mở to mắt, trừng mắt nhìn vật đang dần nhô lên, bất ngờ cắn mạnh nó.

Đau nhói mãnh liệt gần như trong chớp mắt thức tỉnh Tiểu Triệt!

Tiểu Triệt mở bừng hai mắt.

Đáng chết!!

Cậu thật sự không biết mình mới vừa rồi xảy ra chuyện gì, chỉ biết bản thân vô lực không kiểm soát được... Cho nên khi cậu mở mắt ra, phát hiện bản thân không chỉ bị cởi quần áo, quần bị kéo xuống, bộ phận trọng yếu bị thiếu niên nắm trong tay, đầu nhũ còn bị hắn tàn nhẫn cắn một cái... Cậu thật không thể chịu được!

Hơn nữa cái tên ghê tởm này không phải là cắn nhẹ nhàng, mà là thật sự cắn xuống.

Giờ phút này, xung quanh chỗ đầu nhũ phải của cậu, thậm chí còn hiện lên mấy tơ máu nho nhỏ!

“Con mẹ nó anh làm gì vậy?!” Tiểu Triệt tức giận mắng.

Thiếu niên ngẩng đầu nhìn cậu, khuôn mặt lại như đứa trẻ ngây thơ thuần khiết tựa hồ cái gì cũng không biết, thậm chí còn đến gần lỗ lưỡi ra liếm lên mấy giọt máu li ti thấm ra: “Đồng hóa em ấy mà.”

Tiểu Triệt hoảng hốt, từng sự kiện xảy ra mỗi đêm hiện lên.

Thiếu niên liếm môi một cái, tiếp tục hưng phấn nói: “Chúng ta, cũng chỉ còn chưa thật sự kết hợp với nhau thôi. Đến khi hoàn toàn kết hợp rồi thì có thể chân chính đồng hóa. Rồi sau đó, cơ thể của em, sẽ nghiêng tiếp sự thay đổi triệt để.”

Tiểu Triệt không cách nào tiếp thu được.

Thân thể vẫn còn trường đau, nhưng dục vọng đã tiêu tan đi một nửa.

Thời khắc này, cậu mới phát hiện lời nói ban nãy, gì mà muốn thiếu niên tha thứ gia đình này, muốn lấy hết sức mình ra trợ giúp hắn, là cỡ nào hoang đường — chí ít, bản thân thật sự không muốn bị hắn đồng hóa, không muốn bị biến thành quái vật giống như hắn!!

Biến thành quái vật... Đến cùng mang ý nghĩa như thế nào?

Sức mạnh gì chứ, đều chỉ là thứ vứt đi!

Quan trọng nhất là, thân thể sẽ bị triệt để cải tạo sao? Không cách nào nhìn thấy ánh sáng? Không thể ăn rau dưa hoa quả? Sẽ trở nên thêm thịt người? Sẽ trở thành kẻ ngoại trừ thịt ra, thì cái gì cũng không thể ăn?? Sẽ không thể đến trường học? Không thể kết bạn? Không thể làm việc? Vĩnh viễn tách rời với xã hội? Vĩnh viễn như đứa con bị chứa trời vứt bỏ phải ẩn nấp dưới tầng hầm tối đen?

Không!!!

Tuyệt đối không thể như vậy!

Thiếu niên quả thực đáng thương, nhưng, là lỗi của cậu sao?

Tại sao nhất định phải bị biến thành quái vật giống hần??

Không thể thấu hiểu tận tường nỗi đau của hần, thì không thể trợ giúp hần sao?

Lẽ nào ngoại trừ đồng hóa, thì không còn phương pháp nào khác??

Tiểu Triệt cảm giác suy nghĩ của bản thân càng lúc càng hỗn loạn, hoảng sợ không ngừng dâng lên, như xoáy thành một vòng xoáy đen, cấp tốc xâm lược cơ thể cậu vậy!

Cậu giống như bị điên rồi, đá một cước vào người thiếu niên. Nhưng thiếu mắt cũng không chớp, thân thể đứng bất động. Đúng, vẫn luôn là Tiểu Triệt sai lầm. Cậu thế nhưng lại luôn nghĩ rằng thiếu niên chỉ là kẻ bị bạch tạng tay trái gà không chặt... Cậu thế nhưng vẫn luôn nghĩ mình có thể tìm ra chân tướng. Vì vậy, cậu không màng đến cảnh báo của mẹ... Cậu sai rồi, sai ở chỗ, bản thân quá ngông cuồng tự đại!

Tiểu Triệt đẩy thiếu niên ra, lảo đảo đứng dậy, lê lét thân thể vô lực ra cửa. Nhưng thực ra, cậu cảm giác xương của mình như bị ai bẻ gãy, ngay cả đứng dậy thôi cũng khó khăn.

Thiếu niên đứng giữa tầng tầng ánh nến, cười khê cho cậu lời khuyên: “Tiểu Triệt, tôi không phải đã nói rồi sao? Em là của tôi, trốn cũng vô dụng.”

Tiểu Triệt không nghe thấy lời thiếu niên.

Cậu chỉ muốn rời khỏi nơi này. Hôm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện rồi.

Bóng lưng già nua của cha, thi thể tràn đầy máu, phòng thí nghiệm đáng sợ, bức ảnh tàn khốc...

Quá nhiều tin tức, cậu thực sự không tiếp nhận nổi.

Cậu cần tạm thời rời khỏi chỗ này, cần được yên tĩnh một chút.

Nào ngờ, cậu còn chưa đi đến được cửa phòng, thì đã không thể di chuyển nổi.

Mắt cá chân của cậu, bị tơ nhện màu trắng, gần như là vô hình quấn lấy. Những sợi tơ tưởng như mềm mỏng ấy, lại cứng rắn như sắt thép, chém cũng chém không đứt được. Những tơ nhện này, chắc chắn có liên quan đến cơ thể của thiếu niên.

Tiểu Triệt giãy dụa làm cho tơ nhện càng quấn chặt hơn, khiến cậu ngã xuống trên thảm trải sàn đỏ sẫm cũ nát.

Cậu giống như con rối đáng thương, tơ nhện quấn chặt lấy mắt cá chân cậu, kéo lê cậu đến bên chân thiếu niên.

Cậu nằm trên mặt đất, nửa người trên vẫn trần trụi, thân thể ma sát với thảm trải sàn. Quần lỏng lẻo gắn trên người. Cảm giác nhục nhã mãnh liệt gần như sắp hủy diệt cậu. Xương cậu sắp vỡ nát hết cả rồi, cả người vô lực không sức kháng cự. Cậu cần bản không phải đối thủ của thiếu niên. Bây giờ, Tiểu Triệt chỉ như miếng thịt nằm trên thớt, mặc người xâu xé.

Khi bàn tay lạnh như băng lần nữa chạm vào lưng Tiểu Triệt, trượt tới trước ngực nhào nặn đầu nhũ nhỏ máu thì, thân thể cậu lại nổi lên phản ứng, tựa hồ đã phải nhẫn nhịn quá lâu. Cậu có thể nhận thấy hạ thân mình đang không biết liêm sỉ dựng lên... Loại hưng phấn này, càng làm cậu thêm sỉ nhục cùng phần nhục!

Tiểu Triệt như con thú bị thương, mạnh mẽ giãy dụa, gầm nhẹ: “Anh rút ngay cho tôi! Không được đụng tôi... Con mẹ nó anh là đồ điên...”

Ngón tay hần cuối cùng cũng rời khỏi đầu nhũ sung huyết của Tiểu Triệt.

Thiếu niên ngừng một hồi lâu, mới hỏi: “Em thật sự chán ghét tôi đến vậy sao?”

Giọng nói của hần rét buốt lạnh lẽo.

Tiểu Triệt căn bản chưa kịp trả lời, thiếu niên đã lập tức xé quần cậu ra, cũng nâng cặp mông rần chắc của cậu lên, tách nó ra. Động tác thiếu niên không hề dịu dàng mà mang theo chút thô lỗ. Khăn trương thít chặt làm chất lỏng lạnh lẽo tràn ra, dọc theo bắp đùi Tiểu Triệt chảy xuôi xuống, thấm ướt thấm trải sàn cũ nát.

Ngón tay thiếu niên mang theo chất bôi trơn, để ở trước lỗ nhỏ xoa xoa nhẹ nhàng, rồi đẩy mạnh chen vào.

Tiểu Triệt chưa bao giờ nghĩ đến, bản thân lại có một ngày, cũng sẽ bị người làm chuyện khuất nhục như này.

Trong cuộc sống, cậu lạnh nhạt đến kiêu ngạo. Trên phương diện ***, cậu xưa nay đều làm người chủ động. Bất luận là cha, hay là mẹ, cậu đều chỉ thích đem đối phương đặt dưới thân, cậu thích cái cảm giác chi phối ấy, chứ không phải giống như bây giờ, bị người khuất nhục đặt dưới thân như thế, bị người kích thích bộ phận bài tiết buồn nôn mà lại còn có thể cảm thấy hưng phấn!

Hai tay cậu nắm chặt lấy thảm, tựa hồ muốn bứt đứt hết lông trên bề mặt thảm, xương ngón tay dùng sức đến trắng bệch.

Chất lỏng nóng bỏng tràn ra từ khoeo mắt đỏ ửng của cậu, cậu khàn giọng hét: “Đồ vô lại, đừng làm cho tôi hận anh!”

Thiếu niên rút ngón tay ra!

Tiểu Triệt cho rằng khuất nhục cuối cùng cũng kết thúc.

Nào ngờ, ngay sau đó đầu cậu bị tàn nhẫn ép trên thảm trải sàn, mông bị người nâng lên.

Tiếp đó, là một cơn đau đớn sắc nhọn như xé rách đón chờ Tiểu Triệt.

Tầm mắt Tiểu Triệt hoàn toàn trở nên mơ hồ.

Tất cả mọi thứ trong phòng, đều đã biến thành quang ảnh mờ ảo không ngừng lay động.

Không thể phủ nhận, nỗi đau ấy chỉ nhói lên trong chớp mắt, rồi tiếp đó, thân thể cậu liền hết sức thèm khát. Mỗi một tác da thịt bị thiếu niên kích thích, đều càng thêm nóng bỏng. Bụng dưới hần như chôn một quả cầu lửa, động tác của thiếu niên càng lúc càng cuồng dã làm quả cầu lửa lăn càng thêm mạnh, tựa như chỉ giây sau thôi, hần sẽ đem cả người cậu, nuốt chửng lấy.

Bất luận có dùng sức giãy dụa muốn trốn chạy thế nào, cũng vô dụng.

Bất luận kìm nén âm thanh trong miệng thế nào, cũng vô dụng.

Bất luận khống chế thân thể của mình thế nào, cũng vô dụng.

Thời khắc lần thứ nhất đạt cao trào, Tiểu Triệt liền từ bỏ.

Thiếu niên cười khế, lập tức ôm Tiểu Triệt nằm ngửa lên ghế sofa, từ chính diện tiến vào, ở trên người cậu nỗ lực ra vào.

Tiểu Triệt cảm giác, cơ thể mình cắt rời thành hai phần. Linh hồn lạnh lẽo đến cực điểm, cùng với thân thể *** loạn sỉ nhục.

Cơ thể cậu rạo rực, khát cầu, khi đối phương đâm vào thì vô liêm sỉ co rút lại còn linh hồn cậu thì trôi nổi ở một bên, ngồi xổm trong góc phòng, ngóng nhìn hắc ám dày đặc, dường như đang nhìn chăm chú vào một vực sâu vô tận.

Không biết qua bao lâu, động tác của thiếu niên rốt cục cũng ngừng lại.

Hần vẫn đem bộ phận cứng rắn của mình chôn trong cơ thể của Tiểu Triệt, nửa khép hờ mắt ma sát đưa đẩy, thở dốc cực kỳ nặng nề. Một giọt mồ hôi nóng bỏng nhỏ xuống ***g ngực tràn đầy dầu mỡ của cậu.

Thiếu niên khẽ vuốt lên gương mặt toàn là nước mắt của Tiểu Triệt, khàn giọng hỏi: “Em chẳng phải, vẫn luôn muốn biết tên của tôi sao?”

Tiểu Triệt không có phản ứng.

Thiếu niên lại một lần nữa, “phốc” một tiếng, tàn nhẫn đẩy đến nơi sâu nhất trong cơ thể Tiểu Triệt.

Tiểu Triệt há lớn miệng, lớn tiếng thở dốc. Đằng trước bờ bụng của cậu lại chảy ra chất lỏng lần nữa.

Hai mắt Tiểu Triệt rốt cục có lại tiêu cự.

“Bút danh của tôi, quả thực là Tuyết Thần. Nhưng tên thật của tôi, gọi là Tiểu Triệt.”

31. Chương 30

Tiểu Triệt tựa như đang mơ thấy một giấc mộng hoang đường mà dài đằng đẵng, còn thiếu niên, chính là kẻ đột nhiên thức tỉnh cậu.

Vào đúng lúc này, cậu mới hồi tưởng lại thần chú mẹ hay nỉ non.

“Sai rồi... Sai rồi... A... Báo ứng... Là báo ứng... Báo ứng đến rồi...”

Sai rồi?

Cái gì sai rồi??

Cậu nhớ đến người giáo viên lớn tuổi ở mẫu giáo kia, sau khi biết mình tên Tiểu Triệt, lại vẫn không ngừng thở dài nói sai tên “Tiểu Triệt”, bà nói, Tiểu Triệt thật đáng thương, nói nó lên tiểu học không bao lâu, đã chết rồi...

Cậu lại nhớ đến tên tác giả câu chuyện cổ tích của thiếu niên là: X. C. Đây không phải là viết tắt của từ “Tiểu Triệt” sao? (Tiểu: Xiào, Triệt: Chè)

Cậu lại nhớ đến đoạn ghi chép trong thí nghiệm của cha:

(Chú thích: Năm 1999 ngày mùng 2 tháng 1, ta cuối cùng cũng thuyết phục được cô ấy rồi, dùng Tiểu Thanh làm thí nghiệm. Ta đã sớm nhìn ra, Tiểu Triệt hoàn toàn kế thừa gien hoàn mỹ nhất của nhà chúng ta, bất kể là học tập hay là phẩm chất đều rất hoàn mỹ, hần đàn piano cứ như thần đồng tái thế, làm ta nhớ đến tiếng đàn của ông ở Vienna. Ôi, thật làm người ta hoài niệm. Mà Tiểu Thanh lại thua kém rất nhiều, rõ ràng có khuôn mặt giống y đúc với Tiểu Triệt như vậy, nhưng nó lại nghịch ngợm, không thích học tập, lá gan thì nhỏ, như đứa con gái động tí là khóc. Nếu nhất định phải thử một phép mạo hiểm, đương nhiên phải chọn ra cái chênh lệch kém hơn rồi, cái này cũng chỉ là chuyện bất đắc dĩ thôi mà.)

...

Hồi ức như cơn sóng mãnh liệt ủa về nhấn chìm Tiểu Triệt, cả người cậu run rẩy, tròng lớn hai mắt.

...

Nhà trẻ, ngày Quốc tế Thiếu nhi.

Một đứa bé mới 6 tuổi mặc một bộ đồ màu xanh nước biển, ngồi trên cái đài piano màu đen, dùng đôi tay nhỏ của mình mặc sức biểu diễn. Mọi người đều khen nó là thần đồng piano. Mấy cô nương trong lớp cũng gọi nó là Tiểu Vương Tử. Nhỏ như vậy, nó không chỉ có đầu óc thông tuệ, mà còn có thể đọc thơ ca bằng tiếng Anh, có nhân cách thận trọng vững vàng, cử chỉ thanh nhã cao quý. Nó là niềm kiêu ngạo của cha mẹ, tên của nó, là Tiểu Triệt. Anh trai sinh đôi của Tiểu Thanh. Cũng là anh trai khỏe mạnh nhất.

Mà Tiểu Thanh thì lại là đứa nghịch ngợm gây chuyện, nó thích nhất là tóc vấy nữ sinh lên, bắt côn trùng, đánh nhau, hầu như đều trượt trong mấy cuộc thi.

Hồi học tiểu học đó, mỗi lần bị giáo viên bắt ở lại làm bài tập, Tiểu Triệt đều sẽ ngồi bên cạnh giúp đỡ nó, chỉ nó làm bài

Hàng năm vào sinh nhật của Tiểu Thanh, Tiểu Triệt nhất định sẽ là người đầu tiên tặng quà sinh nhật cho nó

Tiểu Thanh bị đàn anh lớp trên bắt nạt, đến khi mặt khóc đỏ như ớt, sẽ có người đến cứu nó, là Tiểu Triệt. Tiểu Triệt nắm tay nó, dẫn nó điên cuồng băng qua khắp các ngõ ngách to nhỏ, thoát khỏi truy bắt của bọn lớp trên. Có Tiểu Triệt, Tiểu Thanh không sợ, bởi vì nó biết, vài ngày sau, mấy tên lớp trên đó nhất định sẽ gặp vận rủi, vì nó, Tiểu Triệt cái gì cũng có thể làm

Tiểu Thanh thường bị cha mẹ mắng, ngay cả bạn học cũng cười nhạo nó, là em trai sinh đôi của thần đồng mà ngay cả piano cũng không biết đàn. Tiểu Thanh không chịu đánh đàn, liền bị cha mẹ nhốt vào phòng đàn. Tiểu Triệt sẽ từ cửa sổ trèo vào ngồi bên cạnh nó, đem tay nó đặt lên piano, để nó đàn. Tâm tình Tiểu Thanh không tốt, cố ý dùng tay phải đàn loạn trên phím ra những âm phù kỳ quái. Mà Tiểu Triệt chỉ ngồi một bên nó cười khế, sau đó mỗi khi Tiểu Thanh dừng lại, tay trái Tiểu Triệt sẽ đặt ngay lên phím âm trầm đệm nhạc cho nó. Hai người tay trái, tay phải cùng nhau nhấp nhô trên những phím đàn, tạo thành làn sóng giai điệu tuyệt vời. Tiểu Thanh cuối cùng cũng nở nụ cười, Tiểu Triệt lúc ấy lại sáp đến gần mạnh mẽ hôn lên mặt nó một cái, nói: Em vẫn luôn đẹp mắt như vậy

Tiểu Thanh từng vào lúc mùa đông lạnh lẽo bỏ nhà trốn đi, nhưng không tìm được chỗ trú ẩn ấm áp, hơn nữa đêm, nó giấu mình dưới cái thang trượt hình con voi trong một công viên nhỏ. Lúc ấy thật sự rất lạnh, toàn thân nó đều sắp đông cứng, nhưng lại không muốn trở về nhà. Trên đường không có một bóng người, ngay cả động vật cũng không thấy con nào. Hoa tuyết phủ kín trời, nó cảm giác mình sắp chết mất rồi. Nhưng người tìm ra nó, vẫn là Tiểu Triệt. Đêm ấy, Tiểu Triệt nắm tay nó, dứt khoát kéo nó về, mặc kệ mấy câu chửi vắn của cha mẹ, khóa cửa lại, đợi đến khi nó tắm nước nóng xong, lấy chăn bao kín nó lại, sau đó ôm nó thật chặt, ngủ hết một buổi tối

Rõ ràng Tiểu Thanh nên chán ghét Tiểu Triệt.

Rõ ràng mọc ra khuôn mặt như đúc, nhưng Tiểu Triệt lại luôn được hoan nghênh, cả cha mẹ, bạn học lẫn giáo viên đều yêu thích hẳn.

Tuy vậy, Tiểu Thanh lại không có cách nào ghét Tiểu Triệt được. Nó thậm chí, còn tương đối ỷ lại người anh trai này.

Tiểu Triệt nói với nó: “Tất cả mọi người đều là kẻ ngốc, rõ ràng em chạy nhanh như vậy, thể dục cũng tốt như thế, sau này lớn lên nhất định sẽ rất đẹp trai cao ráo! Hơn nữa em cũng rất thông minh, không có em làm sao qua màn game được. Thành tích là cái quái gì đâu, cố một chút nâng điểm lên là nhất định có thể bù lại thôi.”

Tiểu Triệt nói với nó: “Thật ra anh rất thích em của bây giờ. Em cái gì cũng không cần quan tâm, chỉ cần làm chuyện em thích là được rồi, còn những chuyện khác, anh sẽ làm thay em. Sau này lớn lên, anh nuôi em là được mà.”

Tiểu Triệt cười đến trùi mền: “Tuyệt Thần? A, tên này cũng không tệ, em xem, cho dù là Tiểu Triệt, hay là Tuyệt Thần, đều viết tắt là X. C nha! Vả lại, cái tên này cũng có thể xem là một kỉ niệm... Ừm, em không biết kỉ niệm gì ấy hả? Ấy da, đồ ngốc, anh nói bút danh này kỉ niệm, chính là kỉ niệm cho một buổi sáng tuyết rơi đầy trời như này, anh bắt đầu với sự nghiệp vẽ truyện tranh đây nè! Thật thần kỳ đúng không, thời điểm hai ta sinh ra cũng là vào một buổi sớm đầy tuyết như thế này! Được, bút danh của anh sẽ là Tuyệt Thần. Sau này anh sẽ vẽ lại cuộc đời của chúng ta, chờ đến khi chúng ta già rồi, sẽ cùng nhau hồi tưởng lại chúng, có được không?”

Tiểu Triệt cười đến dương dương tự đắc: “Em hỏi tại sao anh lại phải xuất sắc như thế này ấy hả? Đó là bởi vì anh muốn lớn nhanh một chút, có như vậy mới bảo vệ em được.”

Tiểu Triệt thần nhiên: “Nguyện vọng của anh, đương nhiên là sống cùng với em!”

Tiểu Triệt có chút cẩn thận dè dặt hỏi nó: “Vậy thì, em có đồng ý sống cùng với anh không?”

....

Rồi bắt đầu từ một ngày nào đó, Tiểu Triệt trở nên âm trầm, cũng càng ngày càng nói ít đi.

Một buổi tối, nó ở trong chăn nói với Tiểu Thanh: “Chúng ta chơi một trò chơi đi! Sau này, anh đóng thành em, em giả thành anh, nhé?”

Từ đó về sau, Tiểu Triệt biến thành Tiểu Thanh, Tiểu Thanh trở thành Tiểu Triệt.

Tiểu Thanh cảm thấy đây là một trò chơi rất vui! Khi nó trở thành Tiểu Triệt, nó có thể cảm nhận được, mọi người yêu thích Tiểu Triệt cỡ nào. Nó đột nhiên cảm giác bản thân thật sự có thiên phú học tập, thật sự chỉ cần tập trung một chút, liền có thể thi đạt thành tích tốt, thậm chí có thể đuổi kịp Tiểu Triệt. Piano cũng thế, nó mỗi ngày chỉ cần dành ra mấy tiếng luyện tập, lần đầu tiên biểu diễn ở trước trường, nó ấy vậy mà thành công ngoài mong đợi.

Về sau, một ngày nào đó, nó ở cửa phòng ngủ của cha mẹ, nghe được đoạn nói chuyện của họ. Trước đây, Tiểu Triệt nhất định sẽ kéo nó lại, tuyệt đối không cho nó nghe một chữ. Thế nhưng lần này, Tiểu Triệt thất thủ. Khi hắn chạy đến chỗ Tiểu Thanh, thì Tiểu Thanh đã nghe không sót một chữ.

Ở trong phòng.

Cha nói: “Dùng Tiểu Thanh làm thí nghiệm đi!”

Mẹ khóc nháo lên: “Tiểu Thanh tuy thua kém, nhưng nó cũng là con của chúng ta cơ mà! Anh nhẫn tâm sao? Nó còn nhỏ như vậy, anh nhẫn tâm đem dao giải phẫu cắm vào thân thể nó, nhẫn tâm nhìn nó chảy máu, nhìn nó đau đớn, anh muốn lấy mạng của nó sao?!”

Cha trả lời: “Vậy em có chấp nhận nhìn tương lai mọi người trong chúng ta phát bệnh, sau đó tự giết lẫn nhau, cuối cùng toàn bộ đều bỏ mạng không? Hi sinh là chuyện khó tránh khỏi, chúng ta cũng đã nuôi nó nhiều năm như vậy, mạng của nó cũng là do chúng ta cho, bây giờ để nó trả lại, thì có gì không đúng! Vả lại thí nghiệm cũng chưa chắc đã lấy mạng của nó!”

Lúc đó, Tiểu Thanh hoàn toàn tan vỡ.

Nó như bỏ trốn mà chạy thật nhanh ra khỏi căn nhà.

Nó cứ chạy mãi, chạy đến tận khi bản thân không còn sức lực chạy thêm bước nào nữa.

Nó cảm giác mình bị toàn thể giới vứt bỏ.

Nó gào khóc trong bụi cỏ, khóc đến mơ mơ hồ hồ, thở không ra hơi.

Cũng chính ngày đó, Tiểu Triệt ngồi xuống trước mặt nó, tựa trán lên trán nó.

Ngày ấy, Tiểu Triệt rơi từng giọt từng giọt nước mắt, giọng hắn run rẩy nói với Tiểu Thanh:

“Tiểu Triệt, không cần sợ. Em chính là anh... Anh chính là em... Anh... Anh nhất định sẽ bảo vệ em.”

...

Tiếp đó, sự kiện ấy cuối cùng cũng xảy ra. Cha đối mặt thẳng thắn nói chuyện với hai đứa trẻ, chỉ là, ông ta đem chuyện thí nghiệm nói thành “Tìm thuốc giải”, rất dễ nhận thấy, ông đang lừa gạt hai đứa trẻ đơn thuần.

Mấy ngày sau.

Mẹ đứng một bên khóc lóc, cha thì đứng trước cửa xuống tầng hầm, giơ tay lên, ôn hòa nói với hai đứa con: “Tiểu Thanh, lại đây.”

Lúc đó cả người Tiểu Thanh run rẩy đến lợi hại, tiếng thở dốc của nó càng lúc càng lớn, nó gần như hoảng sợ đến khó thở. Nó nắm thật chặt lấy tay của anh trai, ngón tay nó càng lúc càng lạnh, mồ hôi đổ ra thấm ướt tay Tiểu Triệt.

Nó không dám bước lên, nó không dám!

Nó sợ!

Nó thật sự sợ!!

Nó còn quá nhỏ, nó chưa từng thấy máu, nó không biết cái gì gọi là đau đớn thống khổ, không biết cái gì là thí nghiệm đe dọa đến tính mạng con người... Thế nhưng nó biết, cái thí nghiệm đó chắc chắn rất đáng sợ, rất đau đớn! Nó biết, tính mạng của con người, là rất quý giá!! Nó không muốn đi, nó muốn chạy trốn, nó muốn ngay lập tức, chạy khỏi cái không gian ngột ngạt này, cùng với anh trai bỏ trốn!!

Nhưng mà, bàn tay nó đang nắm chặt lấy chậm rãi rời khỏi tay nó.

Anh trai của nó, từng bước từng bước một bước về chỗ của cha.

Đôi giày da nhỏ bóng loáng của anh trai đập trên sàn nhà bằng gỗ, phát sinh ra tiết vang đều đều, giống như tiếng tim đập của Tiểu Thanh.

Nó thấy anh trai đặt bàn tay vào lòng bàn tay to lớn của cha, còn cha thì xoa xoa đầu anh, cười đến tận nhẵn: “Tiểu Thanh thật ngoan.”

Tiểu Thanh đứng tại chỗ thở hổn hển, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, đầu đen kịt một mảnh.

Mẹ đi tới ôm lấy nó, ôm thật chặt. Giống như nó là ngọn cỏ cứu mạng cuối cùng của bà.

Tiểu Thanh gào thét vô số lần trong lòng mình: Sai rồi! Sai rồi! Anh ấy không phải con, anh ấy là anh trai! Anh ấy là Tiểu Triệt!!

Nhưng nó từ đầu đến cuối đều không động đậy, một chút âm thanh cũng không phát ra nổi.

Cha mang Tiểu Triệt đi xuống tầng hầm, bóng lưng của Tiểu Triệt, bé nhỏ như vậy, yếu ớt như vậy.

Khi bóng lưng Tiểu Triệt hoàn toàn chìm vào trong bóng tối, thì người anh trai bé nhỏ ấy quay lại nhìn về chỗ Tiểu Triệt.

Mặt anh ấy trắng bệch, đôi môi không chút huyết sắc khế mấp máy.

Tiểu Triệt nói: Tiểu Triệt, tạm biệt em.

32. Chương 31

— Thì ra, cậu căn bản không phải Tiểu Triệt. Thì ra, tên của cậu, là Tiểu Thanh.

Tiểu Thanh nằm chéch trên ghế sofa, cuộn thân thể trần trụi của mình lại. Trên người cậu tràn đầy dấu cắn nát, thân dưới bừa bãi hỗn loạn. Cậu nắm chặt tay, toàn thân run rẩy kịch liệt, môi vừa khô vừa trắng bệch. Giờ phút này, cậu như bị biển sâu kí ức nhấn chìm vào đại dương mênh mông, dưỡng khí trong thân thể đang nhanh chóng rút đi. Cậu đã không còn có thể phân biệt được tiếp theo mình làm gì nữa rồi.

Rõ ràng mới một giây trước, cậu vẫn còn cảm hận tên điên này đến vậy... Tên điên này mang đến cho cậu khuất nhục không chấp nhận được, đập lên hết thảy tôn nghiêm của cậu, rõ ràng, cậu rất muốn đem hắc bầm thân thành ngàn mảnh cơ mà! Nào ngờ chỉ một giây sau, tất cả hồi ức đều lên tiếng nói với cậu, cậu sai rồi!!

Người nên bị vứt bỏ, không phải thiếu niên, mà là cậu.

Người nên bị giam cầm làm thí nghiệm tàn khốc, nào phải thiếu niên, mà là cậu.

Người nên bị nhốt mỗi ngày trong phòng thí nghiệm, dần dần biến thành quái vật, cũng chẳng phải thiếu niên, mà chính là cậu!

Nhiều năm trôi qua, cậu chẳng những vô liêm sỉ quên sạch quá khứ, quên đi người anh trai sinh đôi của mình, mà còn lấy thân phận của anh ấy, an yên thoải mái sống đến nhiều năm như vậy?!

Còn người anh sinh đôi của cậu thì sao đây?

Anh ta rốt cục bắt đầu từ lúc nào thì biết được chân tướng? Anh ta lấy tâm trạng thế nào, để chơi trò chơi “Chuyển đổi thân phận” với cậu? Lấy tâm trạng thế nào, để từng bước từng bước bước đến chỗ người cha tàn nhẫn?

Mỗi ngày sống trong phòng thí nghiệm, mỗi ngày bị cắt da cắt thịt, dung hợp gien của động vật, mỡ bụng... Bị giam nhốt vào ***g sắt đầy nhện... Bị gặm nhấm... Mãi đến tận khi biến thành quái vật chân chính, mãi đến tận khi gặm nhấm ngược lại đám động vật... Anh ta... đến cùng là lấy tâm trạng thế nào để sống sót đây?

Anh ta khi nói “Tiểu Triệt, tạm biệt”, thì mang trong mình cảm giác như thế nào?

Anh ta, biết rõ thí nghiệm này có thể gây chết người.

Vậy tại sao lại đồng ý đi chứ?

Trời ạ.

Người con trai bé nhỏ đó, mới chỉ 8 tuổi đã chấp nhận vì cậu mà song hành cùng địa ngục!!

...

Đến năm anh ta 10 tuổi, phát hiện mình dùng thân phận của anh ta sinh sống khỏe mạnh, không những không nhớ anh ta, mà còn bị anh ta dọa sợ gần chết, thì có tâm trạng thế nào trong lòng?

Không kìm lòng được, Tiểu Thanh lại nhớ đến thiếu niên đã từng hỏi cậu:

(Tiểu Triệt, em có thật sự hiểu rõ không? Con quái vật bị giam nhốt trong bóng tối ấy, con quái vật vừa cô đơn vừa đói bụng ấy, con quái vật bị cha mẹ ruột phản bội ấy, con quái vật bị lãng quên tên tuổi ấy, đến cùng nó phải làm thế nào để sống sót, hả? Đến cùng, nó phải làm thế nào để có thể thực hiện nguyện vọng của nó, hả? Em thật sự hiểu rõ cảm thụ lúc ấy của nó sao?)

...

Bất tri bất giác, Tiểu Thanh đã rơi nước mắt đầy mặt. Cậu có chút khó khăn bò qua chỗ thiếu niên, giọng nói đứt quãng: “Xin lỗi... Xin lỗi... Anh hai... Xin lỗi! Em mới là Tiểu Thanh... Em mới đúng là Tiểu Thanh...”

Thiếu niên trên người mặc áo sơ mi xoa tung dựa lưng vào ghế sofa, ngồi trên thảm trải sàn. Hắn không cài cúc áo, phần lớn da thịt trắng xám lộ ra, trên áo sơ mi dính đầy máu khô. Quần không kéo khóa, để lộ ra một mảnh quần lót đen, hai chân khá thon dài. Hắn không thèm liếc nhìn Tiểu Triệt, môi ngậm một điều thuốc đang cháy, khói thuốc mông lung làm mờ đi đường nét của hắn, tận sâu hai mắt hắn chỉ toàn tĩnh mịch.

Điều thuốc cháy gần một nửa, hắn mới nghiêng đầu nhìn về phía Tiểu Thanh, giọng nói mang theo chút trào phúng: “Sao vậy, Tiểu Triệt? Người tên Tiểu Thanh, không phải là tôi sao?”

Tiểu Thanh từ phía sau ôm lấy hắn, vùi má vào những sợi tóc trắng của hắn, lớn giọng nói: “Đừng gọi em là Tiểu Triệt... Em sai rồi... Đều do em sai... Đều chỉ vì khi đó em quá nhát gan! Đều chỉ vì em quá ngu xuẩn! Rõ ràng là anh cứu em... Em không nên quên anh mới phải! Người đáng lẽ phải bị vứt bỏ là em! ... Xin lỗi! Xin lỗi xin lỗi... Xin lỗi... Xin lỗi... Xin lỗi...”

Lý trí của Tiểu Thanh gần như đã rối loạn, cậu không ngừng lặp lại hai chữ “Xin lỗi” như thế.

Thiếu niên cười cười phun ra làn khói: “Vừa nãy em còn nhất quyết muốn đem tôi ra băm thây, mà giờ lại đột nhiên như này, tôi thật sự không quen.”

Tiểu Thanh mặt đầy nước mắt nước mũi, chật vật tới cực điểm: “Là em sai... Xin lỗi... Em vừa mới nhớ ra... Em cũng không biết vì sao trước đây mình lại quên băng đi như vậy... Anh hai, anh nói em phải làm sao? Phải làm sao anh mới tha thứ cho em đây??”

Thiếu niên không đẩy Tiểu Thanh ra, cũng không trả lời cậu.

Hút thuốc xong, hắn đề đầu lọc xuống gạt tàn, rốt cục đứng lên, đẩy Tiểu Thanh ra.

Sức lực của hắn lớn như vậy, Tiểu Thanh cả người mềm nhũn hoàn toàn không có phòng bị gì, nên cho dù có là ngã vào ghế sofa mềm mại thì cơ thể vẫn đau muốn chết, xương cốt tựa hồ đều bị đứt lìa. Cái làm cậu xấu hổ nhất, đó là chất lỏng hỗn hợp giữa máu và chất nhầy bởi vì động tác quá mạnh mà chảy tràn ra ngoài.

Mà thiếu niên nhìn điệu bộ chật vật của cậu lại không có bất kỳ ý tứ giúp đỡ nào, chỉ đứng trước mặt cậu, mặt không chút cảm xúc liếc nhìn cậu: “Em dựa vào cái gì, mà muốn tôi tha thứ?”

Đúng đây, dựa vào cái gì?

Dựa vào cái gì?

Chính mình mới là người đáng lẽ bị vứt bỏ cơ mà...

Đã không còn gì cả...

Chuyện từng làm với hắn... Thật sự quá quá đáng...

Dựa vào cái gì cơ chứ?

Hắn làm sao có thể tha thứ cho cậu được?

Tiểu Thanh dựa vào sofa, miệng mấp máy nhiều lần, nhưng cái gì cũng không thốt ra được. Cậu ngậm miệng không nói được gì.

Thiếu niên nở nụ cười, cười đến ôn hòa. Hắn cúi người xuống chỗ Tiểu Thanh, lông mi run rẩy. Cơ thể vẫn vương mùi thuốc nhàn nhạt cùng hương thơm đặc biệt dựa sát vào người Tiểu Thanh, dùng đôi bàn tay tốt cùng lạnh lẽo vuốt gò má cậu, giọng nói nhu hòa: “Đúng rồi, em chắc còn chưa biết, tôi đến cùng có bao nhiêu hận em đâu nhỉ...”

“...”

Thiếu niên chậm rãi thổi khí vào tai Tiểu Thanh: “Cứ chờ đợi cho tốt đi, quá trình biến thành quái vật, thật ra cũng khá thú vị đấy.”

33. Chương 32

Sau chuyện này, Tiểu Thanh đuổi lão Lâm về sở hành chính, lão Lâm cũng bị đồng nghiệp kéo đi vụ khác, nên sau này không còn liên hệ nữa.

Tiểu Thanh khi rời khỏi nhà thì có nhìn thấy mẹ. Bà giống như con rối, không hề nhúc nhích mà ngồi chờ ra trên ghế, đôi lúc còn nói lảm bảm gì đấy, cũng không biết bà đang nói điều gì. Mà Tiểu Thanh đã chẳng để tâm đến, cậu cũng không có chuyện gì muốn hỏi bà. Ghi chép của cha, vẫn để trong túi đeo chéo của cậu. Rõ ràng vẫn chưa xem hết, nhưng cậu thật sự không có tâm tình tiếp tục đọc nó.

Cậu tiếp tục đến trường.

Trong trí nhớ của Tiểu Thanh, hình như vẫn đang là mùa hè. Nhưng dọc đường đi toàn là lá cây vàng lấp lánh của cây bạch quả, và lá phong đỏ thắm. Đã vào cuối thu rồi, mùa đông sắp đến rồi sao.

Học sinh mặc đồng phục lục tục đi trên con đường đông đúc nhộn nhịp. Bạn bè vui cười chèo kéo tay nhau.

Tiểu Thanh cứ tiếp tục bước, trong lòng không khỏi nghĩ: Cảnh tượng như vậy, còn có thể nhìn thấy được mấy lần đây?

Cậu có thể cảm nhận được cơ thể mình đang thay đổi cực kì nhanh, so với lúc trước, thật sự là rất rất nhanh.

Khoảng cách mà cậu bật nhảy rất đáng kinh ngạc, chỉ nhẹ nhàng nhảy một cái, đã có thể đạt tới 5, 6 mét. Cậu căn bản không dám dùng hết sức trong tiết Thể dục, cậu sợ dùng lực với quả bóng nhiều quá, tốc độ

nhANH NHƯ VẬY SẼ DỌA SỢ BẠN HỌC, CÙNG VỚI ĐẬP NÁT KHUNG BÓNG RỎ. THỊ GIÁC, THÍNH GIÁC, KHÚT GIÁC, VỊ GIÁC CỦA CẬU CŨNG CÀNG LÚC CÀNG BIẾN ĐỔI KHÓ TIN. CẬU CÓ THỂ NHÌN THẤY ĐỒ VẬT Ở KHÁ XA, TẦM NHÌN CỦA CẬU THẬM CHỈ CÒN CÓ THỂ XUYÊN QUA VÁCH TƯỜNG — CHỈ CẦN CẬU CHỊU TẬP TRUNG TÌNH LỰC. THẾ GIỚI XUNG QUANH ĐỐI VỚI CẬU MÀ NÓI, TRỞ NÊN CÀNG NGÀY CÀNG ẦM Ì, BỞI VÌ TRONG VÒNG 50 MÉT CHUNG QUANH, MỖI MỘT LỜI NÓI THẦM CỦA BẤT KÌ AI CẬU CŨNG ĐỀU CÓ THỂ NGHE THẤY ĐƯỢC! KHI CẬU ĐANG ĐI TRÊN ĐƯỜNG, NHỮNG ĐỘNG VẬT NHỎ BẮT ĐẦU SỢ CẬU, ĐẶC BIỆT LÀ CHÓ, VÌ THẤY CẬU LIỀN BẮT ĐẦU SỬA INH ỎI. BÊN CẠNH CẬU, TẦN SUẤT NHỮNG CON NHỆN XUẤT HIỆN CÀNG LÚC CÀNG NHIỀU HƠN.

ĐẾN NGÀY THỨ BA KỂ TỪ SAU KHI CÙNG THIẾU NIÊN LÀM TÌNH, TIẾU THANH PHÁT HIỆN TRÊN CÁNH TAY MÌNH, CÁC MẠCH MÁU BẮT ĐẦU BIẾN ĐEN. PHẦN LƯNG CẬU XUẤT HIỆN NHỮNG VẪN ĐEN LÀM NGƯỜI TA KINH SỢ. MÀ MẶT NGOÀI CỦA CÁNH TAY, TRỞ NÊN DINH DÍNH. NƯỚC BỌT CỦA CẬU, CÓ THỂ KÉO DÀI RA THÀNH SỢI. TIẾP ĐÓ, NHỮNG MÓN ĂN BÌNH THƯỜNG, CẬU BẮT LUẬN THỂ NÀO CŨNG NUỐT KHÔNG TRÔI.

Tiểu Thanh bắt đầu nôn mửa.

Cho dù đó là đồ ăn cậu từng thích nhất, ăn vào, cậu liền nôn ra, nôn đến dữ dội.

Cậu bắt đầu đói bụng.

Rất đói, rất đói, rất đói!

Cậu không dám đến trường học. Cậu phát hiện ánh mắt của mình có thể xuyên thấu, có thể nhìn thấy đến những nơi được quần áo che đậy của mọi người, từng chút từng chút da thịt của mọi người, ngay cả vân da, máu, tim đập, nội tạng mềm dẻo, xương cốt mỹ vị của họ cậu đều có thể thấy được, những bộ xương tràn đầy dinh dưỡng ấy... Tất cả mọi người... Bất kể là giáo viên, bạn học, bạn bè... Bất kể là người quen hay không quen... Bất kể là nam hay nữ, già hay trẻ... Đối với cậu mà nói, đều là con mồi, con mồi cả! Tất cả chỉ là, thịt thịt thịt thịt thịt thịt!!!

Cậu thật sự rất đói!

Rất thèm ăn...

Rất muốn đem cần cổ yếu đuối của họ xé rách, hút đi mạch máu thơm lừng từ đấy. Rất muốn từng miếng từng miếng cắn nát cơ thể họ... Nuốt lấy từ từ ... Ăn sạch sẽ!

Lẽ nào, đây chính là cái gọi là biến dị?

Khiến một người sống sờ sờ bình thường trở thành một con quái vật khát máu??

Tiểu Thanh cảm giác mình sắp điên rồi.

Cậu thống khổ như vậy, nhưng cậu lại không cách nào cầu cứu bất kỳ ai.

Cậu trở mắt nhìn bản thân ngày càng dần bước trên con đường hủy diệt, nhưng lại đành bất lực không có biện pháp nào.

Tiểu Thanh rốt cục tha thiết cảm nhận được bản thân bị thế giới này vứt bỏ ra sao... À, hoặc có thể nói, từ khi ra đời, cậu đã bị vứt bỏ.

Dần dần, cậu không còn sức để phân ra ai đúng ai sai nữa... Không dư lực để quay về bên thiếu niên sám hối nữa...

Cậu thậm chí đã không còn nhận thức được, tại sao lại không thể ăn thịt con người? Con người rõ ràng thơm ngon đến vậy mà...

Lý trí cuối cùng còn sót lại trong thân thể cậu đã khiến cậu tự nhốt mình vào trong một căn phòng trọ thuê, không ăn bất luận đồ ăn gì, mà chỉ uống nước. Bởi vì sợ bản thân sẽ vô ý thức mà mòng du, nên cậu luôn khóa trái cửa, còn dùng một cái ghế chặn. Nhưng cậu tuyệt vọng phát hiện, ngay cả uống nước thôi cũng không ổn rồi, cậu vẫn như cũ nôn toàn bộ nước trong dạ dày ra.

Cậu đã tự nhốt bản thân rỗng rã hai ngày.

Hai ngày sau đó, tất cả đồ đạc trong phòng gần như đều bị Tiểu Thanh đập phá. Hai tay của cậu, trên cánh tay đầy vết thương. Những vết thương ấy, đều là những vết gãi, cào cấu,... của cậu. Hết cách rồi. Quá

mức đói bụng, cậu đành phải cắn tay của mình, tự hút máu của mình thôi. Đói bụng làm cậu mất đi lý trí, làm cậu hoàn toàn hành động theo bản năng.

Rốt cục, đây đã là ngày thứ 7 kể từ khi rời khỏi thiếu niên, vào 5 giờ sáng.

Hai mắt cậu trống rỗng, giống như zombie lững thững ra khỏi phòng, tóc rối lộn xộn, thân thể bần thỉu đi đến chỗ chợ bán thức ăn, trèo qua vách tường thấp đi vào.

Dạ dày cậu đau quá, đau đến mức làm cậu co giật.

Mùi thịt càng lúc càng nồng đậm làm cả người cậu hưng phấn hẳn lên.

Những mảnh thịt nát vụn nhầy nhụa dính dính trên tấm thớt dơ bẩn. Cậu vui mừng phát hiện tại một góc tối nào đấy, có đặt một cái thùng gỗ được bọc bao nilong bên ngoài. Cậu nằm rạp người xuống, như mảnh thú nhảy vượt qua cái bàn, nhảy đến góc tối đó, đẩy cái bọc nilong ra... A... Là một đồng thịt... Một đồng thịt tươi... Là thịt heo... Hay là thịt bò... Đều không quan trọng...

Trong bóng tối, Tiểu Thanh có thể thấy bên ngoài những miếng thịt này vẫn chưa được tẩy rửa sạch máu và còn chảy nước màu vàng vàng, xem ra... Có thể ăn! Tiểu Thanh đã hoàn toàn điên mất rồi, cậu gào thét trong lòng, rồi dùng hai tay nắm lấy khối thịt, đưa vào trong miệng ăn!

Còn chưa kịp đợi vị dâng lên trong miệng, thậm chí cũng không nhai nát, cậu cứ như thế từng ngụm từng ngụm nuốt chửng nó xuống dạ dày.

Đến khi cậu chịu nhai vài miếng trước khi nuốt nó, thì mới cảm giác được vị thối rửa, biến chất của thịt...

Dạ dày cậu lại co giật...

Đau quá!!

Cậu bỗng ném miếng thịt xuống đất, quay sang một bên.

Sau mấy lần nôn khan, cậu ói ra hết!!

Cậu đến cùng nên làm gì đây? Nên làm gì??

Không biết qua bao lâu, cổng chợ được người mở ra, tiếp đó, liền nghe thấy tiếng thét chói tai của một số người.

Mà tư duy của Tiểu Thanh đã không còn hoạt động, cậu lao đảo rời khỏi chỗ ấy, trong đầu một mơ hồ không rõ. Cậu không biết dáng vẻ hiện tại của mình có bao nhiêu đáng sợ — tóc rối tung, vết thương trên hai tay còn đang chảy máu, máu thì đen đặc, trong tay cầm khối thịt biến chất, trên miệng còn dính vết máu.

... Sau đó, ý thức của Tiểu Thanh tan biến.

Cậu hình như bị nước nóng dội tỉnh.

Trong mơ mơ màng màng, Tiểu Thanh phát hiện mình ngồi trên mặt sàn lát gạch men sứ màu trắng, có vài giọt nước nóng từ đỉnh đầu nhỏ xuống, chạy khắp thân thể cậu. Nước nóng cuốn trôi sự dơ bẩn, hợp thành dòng sông, xoay tròn chui vào cống thoát nước.

Trước mặt cậu là một đôi chân trắng tấp, trắng xám cùng với áo ngủ trắng đến chói mắt. Không cần nhìn lên, cũng biết là người nào.

Tiểu Thanh đã không còn dư hơi để làm ra bất cứ chuyện gì, cho dù là phản kháng, hay là xin lỗi.

Cậu dựa lưng vào vách tường, chôn đầu giữa hai chân, ôm chặt đầu gối của mình. Toàn thân cậu đều đang phát run. Cậu mặc thiếu niên thanh tẩy, tắm rửa cho mình, xoa xoa bột xà phòng, rồi lại rửa trôi nó đi.

Suy nghĩ duy nhất lúc này của cậu, đó là thật đói bụng.

Thật đói.

Cậu sắp đói đến sắp chết rồi.

Không biết qua bao lâu, thiếu niên tắt vòi nước, rời đi.

Tiểu Thanh không chút phản ứng nào.

Một lát sau, cái mũi nhạy bén của cậu bỗng ngửi được mùi hương khá ngọt ngào!

Cậu đột nhiên ngẩng đầu lên, con ngươi phóng to ra...

A, đó là thứ tuyệt vời đến cỡ nào...

Một khúc xương đáng yêu... Bên trên còn dính thêm chút thịt đỏ đỏ, non mềm... Chất lỏng thơm ngát, sền sệt chảy xuống từ kẽ hở... Nếu như hút loại chất lỏng này vào trong miệng, không biết là sẽ giải khát đến chừng nào nhỉ!

Thiếu niên nhìn xuống Tiểu Thanh, thấp giọng hỏi: “Muốn sao?”

Tiểu Thanh tựa như đứa trẻ bị mê hoặc, liên tục gật gật đầu.

Thiếu niên lại đối xử với cậu như với chó, ném xương tới trước mặt cậu. Chất lỏng máu đỏ trong chớp mắt lan tràn trên nền gạch sứ trắng tinh, rất nhanh đã nhuộm một mảng đỏ lớn.

Tiểu Thanh hưng phấn nắm lấy khúc xương, bắt đầu điên cuồng gặm nó.

Ngon thật!

Cùng với thịt chỗ chợ... Khác nhau hoàn toàn...

Ngon quá... Thơm quá... Thịt mềm cỡ nào... Mùi vị như này... Tuy không sánh kịp một phần ngàn với máu của thiếu niên... Nhưng vẫn rất ngon... Chỉ ít... Nó có thể hóa giải cho cơn đói của cậu... Chỉ ít... Dạ dày của cậu... Sẽ không còn đau đớn thống khổ nữa!

Tiểu Thanh nhanh chóng ăn xong, thậm chí còn gặm nát như khúc xương, hút phần tủy trong đó ra.

Sau khi ăn xong, miệng cậu toàn máu, nhưng hình như vẫn chưa đủ. Hai mắt Tiểu Thanh tha thiết nhìn thiếu niên, trong mắt tràn đầy ý tứ cầu xin.

Thiếu niên đi ra ngoài vài giây, lại cầm một khối thịt nhỏ ném cho Tiểu Thanh.

Tiểu Thanh vừa nhìn thấy nó, trong chớp mắt liền tỉnh táo...

Này là tai người mà! Dính da, dính tóc, chính là lỗ tai của con người mà!!!

“A ——”

Cậu hét lên, cơ mặt trở nên vặn vẹo, cậu ném thứ đáng sợ này đến trước mặt thiếu niên, trốn vào góc rỗng lên: “Tôi không ăn thịt người... Tôi tuyệt đối không ăn thịt người... Tôi không phải quái vật... Tôi không phải quái vật... Tôi là con người!!”

Thiếu niên nhìn cậu, hai tay dần nắm chặt lại.

Rõ ràng thứ cậu ăn ban nãy, chính là xương sườn của con người.

Tiểu Thanh đột nhiên bật dậy, cậu tựa hồ mới phát hiện, trên mặt đất toàn là máu với thịt... Cậu tựa hồ mới nhìn thấy hai cánh tay của mình, đỏ tươi, hai cánh tay của mình, toàn là vết thương... Máu đen chảy ra từ vết thương...

Cậu lần thứ hai há miệng, nhưng cái gì cũng không hét ra được. Ngoại trừ cổ họng cậu phát sinh ra âm thanh “ô...ô...ư...ư” kỳ quái.

Tiểu Thanh dựa vào vách tường lần nữa ngã vào vũng máu.

Cả người run rẩy dữ dội, còn co giật không ngừng.

Thở dốc càng lúc càng hỗn loạn, càng lúc càng nặng nề, da cậu bởi vì thiếu dưỡng khí mà đỏ dần, đỏ đến mức đáng sợ.

Cậu che hai tai mình lại, co người lại, mắt trợn trừng, co giật giãy dụa.

Sau đó, cậu rớt cục ngẩng đầu lên nhìn về phía thiếu niên.

Mắt đỏ ngầu, dùng giọng nói khàn khàn thấp giọng van xin: “Tôi sai rồi... Tôi có lỗi với anh... Vì vậy van anh... Giết tôi đi... Hãy giết tôi đi...”

“Mới chỉ chút này, mà đã không chịu được rồi sao?” Thiếu niên hỏi.

Tiểu Thanh không nghe thấy, thực ra tai cậu đang ù đi. Toàn bộ thế giới đối với cậu mà nói quá mức ảm ỉ, cậu chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nó thôi. Cậu nghĩ giọng mình quá nhỏ nên thiếu niên không nghe thấy. Cho nên liền cố gắng gào lên: “Giết tôi! Giết tôi!”

Mắt thiếu niên ngày càng đỏ, cánh tay run run nổi lên gân xanh, ***g ngực phập phồng lên xuống. Nhưng hần vẫn bất động.

Nhưng Tiểu Thanh đã đợi không kịp.

Cậu nhấc cánh tay trái tràn đầy dấu răng của mình lên, mắt mang theo chút mê man.

Đúng rồi... Chỉ cần cắt đứt mạch máu của mình là được... Con người nếu chảy 2/3 lượng máu, chắc chắn sẽ chết... Không biết quái vật có giống vậy không? Tiểu Thanh há miệng, hàm răng cậu trắng bệch, sắc nhọn hơn nhiều so với trước đây. Cậu cắn lên cánh tay mình!

Nhưng thứ cậu cắn, lại không phải tay cậu, mà là bả vai của thiếu niên!

Từng dòng từng dòng chất lỏng thơm ngon tràn vào trong miệng cậu, so với khối xương hồi nãy ngon hơn nhiều, Tiểu Thanh thở hổn hển, mạch máu giãn ra, đại não tựa hồ đã tê liệt.

Mà thiếu niên lại giống như chẳng cảm thấy đau đớn gì, mặc cho Tiểu Thanh tàn nhẫn cắn hần, như trẻ con mà hút lấy máu mình. Chất lỏng đỏ tươi kia từ từ nhuộm đỏ vạt áo ngủ trắng tinh không chút bụi nào của hần.

Nước ỏ vòi tí tách, tí tách nhiều xuống. Trên gạch sứ, máu tươi chảy thành hình một đóa sen, vẫn còn đang tiếp tục tràn ra.

Thiếu niên vừa ôm Tiểu Thanh, vừa dùng tay vỗ vỗ động viên trên sống lưng cậu.

Giọng nói khàn khàn của hần pha trộn với thanh âm nuốt ực ực của Tiểu Thanh, chậm rãi dao động trong căn phòng: “Đừng quên, tất cả mọi thứ hiện tại của em, đều là do tôi cho. Cả người em, từ trên xuống dưới, sinh mệnh của em, cũng là của tôi. Chỉ cần tôi không cho phép em chết, bất luận người nào cũng không có tư cách động thủ — bao gồm cả chính em, hiểu không bé con?”

34. Chương 33

— Trên thế giới này, cuối cùng còn sót lại những gì nhỉ?

Ròng rã một tháng trời, Tiểu Thanh không quay lại nhà trọ cậu thuê, cũng không đến trường, cậu chưa từng rời căn phòng dưới tầng hầm, cậu thậm chí còn không bước chân ra khỏi cái căn phòng chật hẹp, âm u, tràn đầy mùi máu tanh này. Kỳ quái ở chỗ, hình như cũng không ai phát hiện ra chuyện cậu mất tích. Bởi vì, không một người nào, kể cả cha mẹ, đến tìm cậu.

Tiểu Thanh nhiều lần cảm thấy đói bụng, mà đói bụng là một loại đau đớn... Mỗi khi cơn đói kéo đến, cậu không khác gì kẻ bệnh tật mắc bệnh nan y, yết hầu khát khô, dạ dày co giật, màng nhĩ ảm ỉ, toàn thân đau đớn... Cậu đập nát bàn ghế, nắm chặt lấy mảnh kính vỡ, ăn hết những gì bản thân có thể ăn, bao gồm cả cánh hoa hồng khô héo, uống cạn những gì bản thân có thể uống, bao gồm cả máu chảy ra từ chính cơ thể mình. Nhưng bất luận thế nào, cậu cũng không thể ức chế được cảm giác đói bụng còn cao ấy. Cậu có thể cảm nhận được, mình ngày càng biến thành một con quái vật đáng thương, chỉ khi thiếu niên cho cậu ăn, thì mới có thể tạm thời cứu rỗi được cơn thống khổ của mình. Nhưng sau cơn an ủi tạm thời ấy, chính là tuyệt vọng cùng cực.

Một ngày mới vô nghĩa lại bắt đầu.

Giống như mọi ngày, Tiểu Thanh ngồi trong một góc tối chịu đựng cùng chờ đợi, giống như một con thú cưng bị nhốt trong nhà. Cậu lúc thì tỉnh táo, khi lại ngủ vùi. Cậu chờ đợi khoảnh khắc thiếu niên cầm khối thịt thơm ngon đẩy cánh cửa của căn phòng âm u này ra, chờ đợi được ăn no đến thỏa thích. Vì đồ ăn, cậu cái gì cũng có thể làm.

Rốt cục, cũng có tiếng bước chân vang lên rồi.

Tiểu Thanh cả người run lên, đôi mắt đang nhắm nhất thời mở to. Cậu yên lặng lắng nghe, lắng nghe tiếng bước chân từ nơi xa xôi từ từ vọng đến, từng bước từng bước bước đến chỗ cậu. Một luồng máu tanh tươi mới cũng theo tiếng bước chân mà đến gần, càng lúc càng nồng đậm. Tiểu Thanh đứng dậy, mũi kích động hưng phấn hít thở, hầu kết trượt lên xuống nhiều lần.

Tiếng bước chân cuối cùng cũng ngừng lại. Tiếp đó, là âm thanh mở khóa vang lên, cùng với tiếng cửa gỗ bị mở ra.

Tiểu Thanh lập tức nhảy tới, trong bóng tối, hai mắt của cậu phát sáng, tựa hồ chỉ chốc lát nữa thôi, nước miếng sẽ nhanh chóng nhiều ra.

Thiếu niên đẩy cửa phòng ra, trong tay cầm một khối thịt nạc tươi ngon.

Tiểu Thanh khom nửa người trên lại, nơm nớp lo sợ đi đến gần thiếu niên. Thân thể hắn vẫn còn lưu lại vết thương do cậu gây ra, cậu không dám mạo hiểm quá mức.

Thiếu niên đột nhiên lạnh lùng nói: “Đứng.”

Mệnh lệnh của người đồng hóa, đối với người bị đồng hóa không khác nào thánh chỉ, khiến cho người đó không cách nào cãi lại.

Tiểu Thanh lập tức đứng lại, đôi mắt bị bản năng kiểm soát mà trở nên mơ hồ mất tiêu cự.

Thiếu niên tựa ở cửa, hơi nghiêng đầu, nhếch môi lên: “Nếu muốn, thì bò đến.”

— Trên thế giới này, cuối cùng còn sót lại những gì nhỉ?

— Cậu đã không còn là con người nữa. Cậu chỉ là một con quái vật mà thiếu niên chăn nuôi. Cậu đã sớm quên đi tôn nghiêm của một con người rồi.

— Thế giới của cậu, chỉ còn lại hai chữ “đói bụng”, chỉ còn lại dục vọng ăn tươi nuốt sống.

Tiểu Thanh không chút do dự, bàn tay, đầu gối cùng chân đều chạm đến mặt sàn, chầm chậm mong chờ bò đến khối thịt kia.

Lúc gò má sắp chạm đến khối thịt ấy, cả người Tiểu Thanh kích động mà nhẹ nhàng run rẩy, hô hấp hỗn loạn, mỗi giây mỗi phút đều muốn được há miệng cắn một miếng, nhưng khí thể trên đỉnh đầu quá mức mạnh mẽ, cậu theo bản năng lùi lại, chờ đợi mệnh lệnh.

Thiếu niên nâng tay lên, đem khối thịt còn dính máu lướt nhẹ qua miệng Tiểu Thanh: “Ăn đi.”

Mới vừa nghe thấy giọng nói của thiếu niên, Tiểu Thanh liền nắm lấy tay hắn, cắn xuống khối thịt kia.

Rõ ràng hôm qua cậu mới ăn tận mấy khúc xương, nhưng lại như bị bỏ đói nhiều ngày lắm rồi vậy. Tiểu Thanh từng ngậm mà gặm khối thịt, tùy tiện nhai mấy cái, liền ực ực mà nuốt hết xuống. Thực quản của cậu, dạ dày của cậu hưng phấn ngọ nguậy, dùng tốc độ nhanh nhất hấp hết dinh dưỡng trong khối thịt, vừa tiêu hóa xong, sẽ lại kêu gào, khát cầu thêm nữa, quả thực không khác gì lòng tham không đáy.

Tiểu Thanh liên tục ăn hai khối thịt, hô hấp mới hơi bình ổn trở lại.

Hai mắt cậu không mê man như vừa nãy nữa.

Cậu rốt cục nhìn thấy trên tay thiếu niên, đều toàn là máu cùng thịt vụn, đó là những gì cậu không cần thận làm rơi ra tay hắn.

Tiểu Thanh thuận theo bò tới, đuổi lười ra liếm từng chút từng chút lên những vết máu hay mảnh thịt vụn kia, lần thứ hai nuốt nó vào yết hầu.

Da thịt của thiếu niên ẩn chứa mùi vị khá thơm ngon, mùi thơm như vậy làm cho cậu dễ dàng mê muội... Nếu như để đồ ăn ở bên cạnh, rồi để cho cậu chọn lựa, cậu càng muốn được thưởng thức máu thịt thiếu niên hơn!

Thiếu niên nhìn chăm chú đáng vẻ cậu khê liếm tay mình, cuối cùng nâng cánh tay khác lên xoa xoa đầu cậu, ngữ điệu tương đối mềm mỏng: “Hôm nay Tiểu Thanh thật ngoan. Có điều, vẫn đem quần áo làm bẩn mất rồi, nào, anh hai dắt em đi tắm.”

Nói xong, thiếu niên liền ôm Tiểu Thanh lên, đi vào phòng tắm.

Tiểu Thanh bị cởi hết quần áo, thả vào bồn tắm lớn. Cậu không chút phản kháng nào, mặc cho thiếu niên lấy nước nóng xịt vào ***g ngực cùng phần bụng đầy vằn đen của mình mặc cho thiếu niên đổ sữa tắm lên trên người, rồi dùng hai bàn tay ấm áp của mình xoa xoa thành bọt xà phòng mặc cho thiếu niên đem hai chân cậu mở ra, thanh tẩy cả nơi xấu hổ nhất của bản thân mặc cho hô hấp của thiếu niên trở nên ồ ồ, sau đó, nhấc hai chân của cậu lên, đẩy cơ mông của cậu ra, cứng rắn xâm nhập vào trong thân thể mình.

— Trên thế giới này, cuối cùng còn sót lại những gì nhỉ?

— À, cậu suýt nữa quên. Trừ ăn ra, thì chính là ***.

Kỳ lạ ở chỗ, mỗi một lần làm tình, bất luận động tác của thiếu niên có cuồng dã bao nhiêu, bất luận thân thể Tiểu Thanh có hưng phấn bao nhiêu. Thì lý trí của cậu, đều sẽ không ngừng hồi phục. Cậu trong những lúc làm tình, đều có thể nhớ lại những chuyện kỳ kỳ quái quái đã từng xảy ra với mình.

Nhớ lại, bản thân bị thiếu niên cưỡng ép như thế nào.

Nhớ lại, một tuần lễ đáng sợ kia, một tuần lễ đủ khiến hết thầy tôn nghiêm của cậu đều sụp đổ.

35. Chương 34

Đó là lần đầu tiên cậu ăn thịt người, ban đầu thì hoàn toàn tan vỡ, gào thét muốn tự sát, rồi uống cạn máu tươi của thiếu niên, sau đấy thì chuyện gì đã xảy ra...

Cơn đói được thỏa mãn rồi, Tiểu Thanh tỉnh táo lại. Tỉnh táo, đồng nghĩa với việc lần nữa quý trọng mạng sống của mình, đồng nghĩa với việc tiến thêm một bước đấu tranh phản kháng.

Trong lòng cậu rất rõ, cậu là người có lỗi, nhưng không hề sai đến mức phải bị thiếu niên đối xử như thế này. Năm 8 tuổi ấy, người chủ động đi đến chỗ của cha là thiếu niên, khi đó cậu nhỏ như vậy, nên không thể biết rõ chân tướng, không thể phân rõ đúng sai, có nhát gan, cũng là điều dễ hiểu. Là cha chủ trương ra cái thí nghiệm vô nhân tính đó, tất thấy những căn nguyên của tội nghiệt này, đều xuất phát từ chính gia tộc. Như vậy hẳn dựa vào cái gì, dựa vào cái gì mà xem mình từ một người vô tội, thành một kẻ phải gánh chịu đòn trả thù này??

Cậu trước hết tỉnh táo phân tích ngọn nguồn cho thiếu niên, mà thiếu niên lại không có bất kỳ phản ứng nào, sau mấy tiếng, lại đi lấy một khối thịt cho cậu. Cậu bắt đầu gào thét, giãy dụa, sau đó thiếu niên dùng mạng nhện kéo đến một căn phòng còn tối hơn, khóa cửa lại, rồi rời đi. Tiểu Thanh căn bản không biết điện thoại của mình bị lạc ở chỗ nào, cậu hoàn toàn không có cách để liên lạc với người bên ngoài.

Cũng không biết qua bao lâu, là một ngày, hay là hai ngày, Tiểu Thanh lại tiếp tục tan vỡ.

Cơn đói làm cậu thống khổ, lý trí cũng làm cậu thống khổ.

Sức mạnh của cậu có thể giúp cậu đập nát cánh cửa này, thế nhưng, bị xích lại tới ba vòng xiềng xích, cậu không thể ra sức đập được.

Lần thứ hai thiếu niên xuất hiện, cậu gần như phát điên mà nhảy lên muốn công kích hắn — thực ra, trong đầu của cậu đã thoáng vẽ ra vô số lần, cậu muốn nhân lúc tư duy còn tồn tại để chế phục thiếu niên, chạy ra khỏi cánh cửa này... Sau đó, bất kể có chuyện gì sẽ xảy ra, cậu cũng nhất định phải báo cảnh sát đã. Cậu không thể tiếp tục chịu đựng nữa. Cậu tin, nếu còn tiếp tục như này, cậu sớm muộn gì cũng sẽ thành người điên cho xem.

Nhưng mà, cậu lại không nghĩ đến.

Hai chân của cậu, hai tay của cậu, bị tư nhện cứng rắn tàn nhẫn trói trên giường.

Ở xung quanh người, thiếu niên đốt mấy chục ngọn nến. Giữa không gian ánh lửa bập bùng, hắn bưng một thùng nước nóng tới, kiên trì mà dịu dàng mát xa khắp người Tiểu Thanh, từ trán, xuống tận đến hai chân cậu. Thất lưng, áo, quần dơ bẩn của cậu đều bị thiếu niên chậm rãi ném qua một bên, thân thể cậu nhanh chóng trở nên làn nữa trần truỵ.

Mặc kệ Tiểu Thanh giãy dụa như thế nào, gào la thế nào, hắn tựa hồ cũng không nghe thấy. Hoặc nói, hắn đã biến thành âm giãy dụa của Tiểu Thanh, thành tiếng làm nũng của người em với anh trai mình rồi.

Môi hắn vẫn cong lên, đôi mắt lam tím vẫn mang theo ý cười, thậm chí còn ngâm nga vài giai điệu vui tươi. Giữa hơi nước nóng lập lòe, hắn mát xa mỗi một góc trên cơ thể Tiểu Thanh, mái tóc trắng hơi xoắn từ sau cổ trượt xuống, làn da căng mịn nơi ***g ngực lộ ra từ khoảng áo rộng mở.

Từ cơ thể hắn tỏa ra mùi hương thơm ngát, nó lại lần nữa đánh gục Tiểu Thanh.

Thời điểm hai mắt Tiểu Thanh mơ màng, thiếu niên cúi người xuống, từ từ đến gần đôi môi khô khốc của cậu, nhưng hắn chỉ nhẹ nhàng thổi khí một cái, không hề hôn lên. Giọng nói của hắn khản đi: “Muốn không? Tiểu Thanh.”

Lý trí Tiểu Thanh đã tan thành tro bụi, rằng cậu cắn chặt môi mình.

Hai bàn tay trắng xám, bệnh trạng của thiếu niên theo ***g ngực pháp phòng của Tiểu Thanh trượt xuống dưới, lướt qua eo, ma sát bộ phận đã dưng đứng của cậu, nhưng lại không làm thêm bất kì động tác kích thích nào. Hắn lại hỏi: “Muốn không bé con?”

Qua rất lâu, mới có một chữ thốt ra từ cổ họng khô khốc của Tiểu Thanh: “Không...”

Thiếu niên có chút buồn cười nhìn nơi đang hưng phấn của Tiểu Thanh, nâng bắp đùi cậu lên, nghiêng đầu hôn lên, kiên nhẫn tỉ mỉ liếm láp mỗi một chỗ. Một cái tay khác của hắn mò đến bộ phận cực kì xấu hổ của Tiểu Thanh. Cái bộ phận này ban nãy đã liên kết chặt chẽ với thiếu niên, vì đã trải qua một lần kết hợp, nên nơi này cũng sẽ có biến đổi. Quả nhiên, thiếu niên vừa mới dứt một ngón tay giữa vào, nơi đó liền chảy nước.

Hai mắt Tiểu Thanh đã hoàn toàn mất đi tiêu cự. Cậu chắc hẳn đã bị bản năng xâm chiếm hoàn toàn rồi.

Khát vọng của người bị đồng hóa, dành cho người đồng hóa, rất đáng sợ.

Rõ ràng đã gần như mất hết lý trí, nhưng cơ thể Tiểu Thanh vẫn đang cố gắng giãy dụa. Cậu nhú chặt lông mày, nhắm hai mắt lại, khàn khàn rống lên: “Tại sao lại... Đối xử như vậy với tôi? Tại sao... Tôi hận anh... Tôi thật sự hận anh... Tại sao không giết tôi... Tôi hận anh!! Sống như này... Thì còn ý nghĩa gì nữa... Tôi vô cùng hận anh... Đồ quái vật buồn nôn!!!”

Hết thấy ôn nhu của thiếu niên trong khoảnh khắc chợt biến hóa.

Hắn giống như mãnh thú không biết thương tiếc là gì, dùng tư nhện cuộn Tiểu Thanh thành tư thế cực kỳ khuất nhục, không hề tiết chế mãnh liệt xâm phạm cậu.

Trong suốt một tuần này, thiếu niên một lần rồi một lần trói buộc, xâm phạm cậu. Làm thân dưới cậu thành một mớ bừa bãi, làm cậu không nói nổi, làm cậu nước mắt nước mũi đầy mặt, làm cậu không thể kiểm soát nổi thân thể mình, thậm chí không cách nào khép huyệt sau của mình lại được, làm trong bụng, thậm chí toàn thân cậu đều là dịch thể tanh hôi, dơ bẩn, làm cậu triệt triệt để để không cách nào phản kháng, không cách nào trốn thoát, không cách nào gào khóc, triệt để trở thành kẻ tù tội của dục vọng.

Cũng chính vào ngày cuối của một tuần này, Tiểu Thanh vốn dĩ chỉ còn sót lại chút ít tư duy, cũng bị thiếu niên dồn nén đến mức không còn lại gì.

Cậu không ngây ngốc phản kháng nữa, cậu đã tự xem bản thân mình thành sinh vật hạ tiện rồi. Chỉ cần không chọc giận tới hành vi biến thái của hắn, thì người anh trai quái vật tức giận thất thường này, thực ra, vẫn khá tốt cậu, cậu có thể cầm cự qua được. Anh trai rất yêu thương cậu, quản lý toàn bộ chuyện ăn uống ngủ nghỉ của cậu. Cậu chỉ cần yên tĩnh làm thú cưng tiết dục cho anh ấy là được.

Mỗi ngày, chỉ sau khi cậu ăn no nê rồi, thì mới hơi tỉnh táo được 2, 3 tiếng. Thời gian còn lại, thì chỉ có *** nhấn chìm cậu, dù cho đã rơi vào giấc ngủ, cũng chỉ có thể bị ác mộng dần vặt.

— Trên thế giới này, cuối cùng còn sót lại những gì nhỉ?

— Gia đình của cậu, trường học của cậu, bạn bè của cậu, tương lai của cậu, người cậu đã từng... đã từng cho rằng mình sẽ rất thích, cũng đều không còn.

— Cậu... giờ cái gì cũng không còn.

...

Tiểu Thanh mở mắt ra, cảm thấy đầu đau choáng váng, cơ thể nặng nề.

Cậu nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy một màu đen kịt. Cậu phát hiện bản thân đang ngồi trên một đồng thứ cứng ngắc, rải rác, thật không thoải mái. Tiểu Thanh cúi đầu nhìn.

Ồ, dưới người của cậu, chỉ toàn là xương. Những khúc xương đó, những khúc xương dài nhỏ đó, còn dính da thịt ở trên... Tại sao, lại có nhiều xương đến vậy? Nơi này, đến cùng, có bao nhiêu thi thể?

Mười người?

Một trăm người?

Đều bị cậu ăn sạch rồi sao?

Tiểu Thanh đứng dậy, lảo đảo rời khỏi đồng xương cốt chất chồng. Cậu bấy giờ mới phát hiện mình ấy vậy mà lại đang đứng trên một mạng nhện trắng tinh, mà ở mạng nhện kế bên, là một bóng lưng quen thuộc.

Xung quanh người ấy, là ánh lửa yêu dã đang thiêu đốt, tóc, áo đều chỉ thuần một màu trắng, bên cạnh người đó, có rất nhiều rất nhiều chai chai lon lon.

Tiểu Thanh hơi nghi hoặc hướng người đó đi tới.

Chẳng biết vì sao, những tâm tình như phần nộ, thống khổ, tuyệt vọng, cừ hận, hổ thẹn... đều không còn. Cậu chỉ như đứa nhỏ hiếu kỳ, chỉ như đứa em nghi hoặc mà hỏi: “Anh hai, anh đang làm gì vậy?”

Nhưng thiếu niên tóc trắng không quay đầu lại.

“Soàn soạt...”

Hắn đang mài dao sao?

“Kít kít”... “Kít kít”...

Hình như là thứ gì đó, bị kéo xuống.

“Xạch xạch”... “Xạch xạch”... “Xjch xạch”...

Hắn đang dùng dao, kiến nhẫn chặt thứ gì đó.

Chẳng hiểu vì sao, cơ thể Tiểu Thanh bắt đầu run rẩy. Hoảng sợ mãnh liệt xông lên đầu, cậu cảm thấy thân thể càng ngày càng nặng nề, không thể hô hấp nổi!

Cậu lớn tiếng kêu: “Anh hai, đang làm gì vậy? Anh đang làm gì vậy? Anh đang làm cái gì đấy??”

Thế nhưng, thiếu niên không trả lời cậu.

“Xạch xạch... Xạch xạch xạch xạch... Xạch xạch... Xạch xạch xạch xạch xạch... Xạch xạch xạch xạch xạch xạch xạch xạch...”

Từng miếng từng miếng thịt bị cắt xuống, cắt xuống, cắt xuống... Bị cắt xuống...

Máu tươi từ trên tấm thớt chảy xuống dưới, nhuộm đỏ mạng nhện màu trắng, dần dần lan tới chỗ của Tiểu Thanh —

“A a a a —”

Tiểu Thanh hét lớn!

Cậu lúc này mới nghe thấy thiếu niên vẫn ở bên cạnh gọi tên cậu. Nhưng cậu đã không thể phân rõ hiện thực hay là ảo mộng nữa rồi, kịch liệt thở dốc làm phổi cậu cảm thấy đau đớn, Tiểu Thanh bắt lấy vạt áo của thiếu niên, đỏ mắt đứt quãng nói: “Anh hai, anh đang làm gì? Anh đang làm cái gì đó??”

Thiếu niên nhìn cậu thành như vậy, khê thờ dài.

Cuối cùng, hắn ôm lấy người em trai đang phát điên trong giấc mộng lên giường, dùng chăn bao chặt chẽ cả người cậu, bản thân cũng nằm lên theo, đem người vẫn không tỉnh táo ôm thật chặt vào trong lòng.

Trong bóng tối, thiếu niên không ngừng xoa xoa sống lưng Tiểu Thanh.

Khi còn bé, mỗi lần Tiểu Thanh mơ thấy ác mộng, Tiểu Triệt cũng sẽ làm như vậy để an ủi cậu.

Nhiệt độ lạnh lẽo của Tiểu Thanh chậm chậm tăng trở lại, hô hấp cũng dần vững vàng hơn. Rốt cục, cậu ngủ thiếp đi. Lần này, hình như cậu mơ thấy mộng đẹp, nên trán không nhăn nhú lại nữa, ít nhất nó đã giãn ra hơn.

Thiếu niên vẫn ôm thật chặt cậu như cũ. Hiếm khi thấy được, hắn thế nhưng lại nhú mày, tựa như rất thống khổ, thân thể nằm cạnh Tiểu Thanh hơi run run. Hắn như đang râm rì điều gì đó, giọng nói đứt quãng trầm thấp: “Nên làm gì bây giờ?... Làm sao bây giờ?”

“Con quái vật bị giam nhốt trong bóng tối ấy... Con quái vật vừa cô đơn vừa đói bụng ấy... Con quái vật bị cha mẹ ruột phản bội ấy... Con quái vật bị lãng quên tên tuổi ấy, đến cùng... Nó phải làm thế nào để thực hiện nguyên vọng đây?”

“Cũng chỉ có thể... Lựa chọn kết cục như thế này thôi sao?”

36. Chương 35

— Mình đang ở đâu?

Tiểu Thanh đứng trong bóng tối, dụi dụi con mắt. Xung quanh chỉ một màu đen kịt.

Cậu nghe thấy được tiếng nhạc du dương, lúc to lúc nhỏ.

Còn chưa kịp có phản ứng nào, tay đã bị một người nắm lấy, chạy về phía trước.

— Xảy ra chuyện gì?

“Có tuyết rồi! Tiểu Thanh, có tuyết rơi rồi kìa!”

Giọng nói non nớt của con nít vang lên bên tai, người kia chạy đằng trước, trên người mặc một cái áo bông trắng tinh, quấn một cái khăn quàng cổ dáng dài màu xám bạc. Nó kéo cậu lao đi, bóng tối xung quanh dần dần mờ đi, những sợi tóc đen tùy ý bay nhảy, cuối cùng, ánh sáng rực rỡ cũng chiếu xuống gò má trắng nõn của nó.

— À, là anh trai của cậu.

Rốt cục cũng đi ra nơi có ánh sáng, cậu có thể nhìn thấy tuyết trắng đang lả tả bay xuống từ trên trời xanh.

Đó là một buổi sớm mỹ lệ mà quen thuộc.

Trời xanh như một viên đá quý xám nhạt, thấp thoáng ánh nắng vàng óng êm ả. Dãy núi phía xa vẫn màu xanh đậm như vậy, nhưng dần dần viền lên một tầng vàng nhạt mờ lung. Tiểu Thanh biết, đợi thêm 10 phút nữa, sẽ có một quả trứng vịt lòng đỏ từ sau dãy núi nhô ra, rồi dần dần, đem toàn bộ thế giới chỉ độc một màu trắng này, đều nhuộm phải những vệt vàng óng ánh của mình.

— Một khung cảnh quen thuộc biết bao.

Không khí thật lạnh. Nhưng Tiểu Thanh không thấy lạnh chút nào.

Cậu thích tuyết vào buổi sớm như vậy, hi vọng có thể nhìn thấy mặt trời dần dần nhô lên, thích nắm lấy tay của anh hai, rất ấm áp.

Cậu cùng anh trai đạp lên trên mặt tuyết xộp xộp, thỉnh thoảng quay đầu lại, nhìn những vết chân cả hai lưu bên trên.

Giữa mùi thơm của những đóa hoa, anh trai dắt cậu đi đến cuối hoa viên, Tiểu Thanh phát hiện nơi đó có hai con gấu con tay nắm tay. Hai con gấu con giống nhau như đúc.

— Còn nhớ, mỗi một câu nói của anh trai lúc ấy.

Sáng sớm hôm đó, anh trai nói, hai người bọn họ cũng sinh vào một buổi bình minh như vậy. Rõ ràng tối ngày hôm trước còn đổ một trận tuyết rất lớn, lúc mới sinh bầu trời còn có tuyết bay bay, toàn bộ thế giới đều chìm trong mù mịt. Thế nhưng hai người sinh ra chưa được bao lâu, mặt trời liền lộ dạng. Đây chính là điềm tốt, mang ý nghĩa hai đứa trẻ cả đời đều sẽ khỏe mạnh, sung sung sướng sướng mà sống.

Sáng sớm hôm đó, cậu trong lúc vô tình đã đặt cho anh trai cái bút danh kia, Tuyết Thần.

Sáng sớm hôm đó, anh trai nói, sau này lớn lên nhất định phải làm một họa sĩ vẽ truyện tranh.

Sáng sớm hôm đó, anh trai cười, cười đến rục rịch.

...

Tiểu Thanh nghe thấy tiếng nhạc nhu hòa, du dương bao trùm mình đến mức tai muốn ù đi. Cậu mở mắt ra, phát hiện bản thân đang gối lên một cánh tay, người đối diện ngủ rất say, hô hấp gần trong gang tấc, hương thơm nhàn nhạt vẫn vương xung quanh.

Là một gương mặt quen thuộc, mà cũng rất xa lạ.

Mái tóc trắng hơi xoắn xòa ra, lông mi dài nhỏ bên trái vừa vịn chạm vào gối, hai vành mắt hấn thâm đen, màu môi hơi tím tái. Hơi thở lạnh lẽo, cả người hấn, như một bộ thi thể được đông lại ướp xác.

— Thật buồn cười.

Giờ phút này, Tiểu Thanh nhìn mặt hấn, mà lại vẫn có thể tưởng tượng đến khoảnh khắc khi hấn vùi mặt vào đóa hoa hồng trắng lúc trước.

Tiểu Thanh đẩy cái chăn đè nặng trên người ra, ngồi dậy.

Đầu lại một lần nữa trở nên mơ màng, cậu cảm giác cả người mình vô lực trầm trọng, bụng lại bắt đầu đói đến cồn cào. Cái cảm giác này thật khiến người ta tuyệt vọng không lối thoát.

Ngọn nến trong phòng sắp cháy sạch rồi, tay trái của thiếu niên thả ở bên cạnh, tay còn lại cầm bản cổ tích tàn khốc kia. Bên trên cái gối là cái máy tính... À, Tiểu Thanh làm sao lại quên mất, máy tính của cậu vẫn còn để ở dưới tầng hầm cơ chứ.

— Thật buồn cười.

Giờ phút này, Tiểu Thanh nhìn máy tính, mà lại vẫn có thể hồi tưởng đến khoảnh khắc thiếu niên viết lên dòng chữ thật lớn trên màn hình làm chấn động lòng cậu: “Tiểu Triệt, tôi thích em.”

Tiếng nhạc vẫn du dương trong phòng, bây giờ, là một khúc dương cầm. Êm dịu như vậy, trôi chảy như vậy, như mang theo hương vị cỏ xanh của gió xuân.

— Thật buồn cười.

Giờ phút này, Tiểu Thanh nghe tiếng nhạc như thế, lại vẫn có thể hồi tưởng đến, cậu đã từng vô số lần, vô số lần, vô số lần cùng anh trai ngồi trước cây đàn piano, một lần rồi một lần biểu diễn giai điệu quen thuộc...

Tiểu Thanh đột nhiên đứng bật dậy, có chút chán nản đi tới đi lui trong phòng.

Cửa phòng không khóa, chỉ cần cậu muốn, cậu có thể trốn ra.

Nhưng, cậu nên trốn đến đâu đây?

Nửa người nửa quái vật như cậu... Thì có thể kiếm ai trợ giúp chứ?

Đứa trẻ 8 tuổi đã bị cha mẹ vứt bỏ... Bây giờ, nên làm thế nào nhỉ?

Bất cứ lúc nào cũng nằm trong trạng thái đói bụng như này, chỉ có tàn sát đồng loại mới có thể sinh tồn, thì đi ra bên ngoài, nên làm gì để tiếp tục sống?

Vật nền cuối cùng cũng tắt, cậu như đứa trẻ ngồi xổm ở góc tối, hai tay ôm đầu gối, tròng hai mắt thật to nhìn vào góc tường, tựa hồ đang suy nghĩ gì đấy, nhưng lại như chỉ đang ngăn người ra. Miệng câu thỉnh thoảng mấp máy, tâm tình càng lúc càng kích động, như đang cùng ai đó trò chuyện.

— Tiểu Thanh, mày nên làm gì đi chứ?

— Làm sao bây giờ?

— Nếu còn tiếp tục như này, mày sẽ phát điên mất.

— Điên mất?

— Không những điên, mày còn có thể bỏ mạng.

— Tôi sẽ không chết...

— Mày biết mà... Mày sẽ bị...

— Không muốn không muốn! Câm miệng!

— Cảnh cuối của ác mộng kia, mày lại quên rồi à?

— A a a... Câm miệng... Con mẹ nó mày câm miệng cho tao!!

Tiểu Thanh đột nhiên gào thét làm Tiểu Triệt tỉnh giấc.

Mắt Tiểu Triệt hiện đầy sự mệt mỏi. Hết cách rồi, Tiểu Thanh lần này ngủ được hơn 10 tiếng, nhưng Tiểu Triệt thì chỉ vừa mới ngủ.

Hắn nhìn Tiểu Thanh vài giây, mới nhận thức được đã xảy ra chuyện gì. Hắn vội vã xuống giường tới chỗ Tiểu Thanh, cúi người vỗ nhẹ vào vai cậu: “Sao vậy?”

Mà Tiểu Thanh đột nhiên xoay đầu lại, tựa lưng lên tường, cả người cuộn tròn, hai mắt đỏ ngầu rống to: “Câm miệng... Câm miệng... Không muốn... Tôi không thể như thế... Anh không thể đối xử với tôi như vậy!!”

Thần trí Tiểu Thanh rõ ràng đã hỗn loạn, nhưng cậu lại vẫn sợ sệt đến vậy.

Cả người đều đang phát run, dùng hai tay hai chân bảo vệ chính mình, nhìn cậu như vậy, tựa như lúc nào cũng có thể triệt để tan vỡ.

Mắt Tiểu Triệt gần như đỏ ửng trong nháy mắt, mũi hắn chua xót, yết hầu phát đau.

Hắn còn nhớ, mấy tháng trước Tiểu Thanh còn là một chàng trai khỏe mạnh, kiêu ngạo, thông minh, nhớ cảnh em ấy nằm trên ghế sofa mềm mại nghe mình kể truyện, nhớ vẻ mặt thô bạo bá đạo của em ấy, nhớ dáng vẻ em ấy tay cầm bó hoa hồng trắng xuất hiện trước mặt mình...

Mà em ấy hiện tại, tóc rối tung, mặt nhăn nhúm, toàn thân run rẩy, giọng khàn đục, toàn thân đầy dấu cắn nát cùng vằn đen...

Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Giữa bọn họ, đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

Vì sao lại như vậy?

Tiểu Triệt cứ ngây người như thế hồi lâu, cuối cùng mới nghĩ ra.

A... Đây chính là kế hoạch của hắn.

Từ năm ấy cho đến bây giờ, mỗi ngày hắn đều vọng tưởng, mỗi ngày đều đem kế hoạch diễn tập trong đầu.

Vẫn đang rất thuận lợi, không phải sao?

Nếu vẫn tiếp tục như vậy, không lâu sau, hắn liền có thể triệt để thực hiện nguyện vọng của bản thân... Cái này chẳng phải, là chuyện hắn nên hài lòng sao?

Nhưng tại sao?

Tại sao tìm lại đau như vậy?

Đau đến mức sắp vỡ nát!

Trong lúc vô thức, Tiểu Triệt đã quỳ gối trước mặt Tiểu Thanh, không để ý đến giấy dựa của cậu, ôm chặt cậu vào trong ngực.

Thật ra có rất nhiều rất nhiều lời muốn nói, bất kể là mệnh lệnh, uy hiếp, an ủi, xin lỗi hay tương tự vậy, thật sự có rất rất nhiều lời hắn muốn nói bày tỏ cùng Tiểu Thanh. Nhưng hắn một chữ cũng không nói được.

Hắn vụng về động viên an ủi người trong ngực, nghiêng đầu hôn môi hôn tai cậu.

Thời điểm người trong ngực rốt cục yên tĩnh lại, tiếng nhạc cũng dứt.

Trong bóng tối, giọng Tiểu Triệt chậm rãi trầm bổng trong căn phòng: “Tiểu Thanh, ngày hôm nay, là 31 tháng 12, là sinh nhật của em với tôi. Tối này, chúng ta cùng đi ra ngoài ngắm cảnh đi.”

37. Chương 36

Tiểu Thanh đã quên mất bao lâu rồi mình chưa ra khỏi tầng hầm, ngắm phong cảnh bên ngoài rồi. Khi cậu bước chân ra bậc cửa, đập lên trên mặt sân đầy tuyết, nhìn thấy cây cối, xe cộ bị bao trùm bởi tuyết, thì cậu có loại cảm giác như mình đã xa cách thế giới cả một đời.

Trời tuyết, đương nhiên sẽ không có ánh trăng. Khu vực này cũng rất yên tĩnh, không có người đi đường, ngay cả đèn đường cũng thừa thớt. Dường như ngoại trừ cậu cùng với Tiểu Triệt là hai con quái vật, thì ở trên thế giới này tất cả sinh vật đều bị hoa tuyết vui lấp hoặc ngủ say rồi.

Tiểu Triệt đi đằng trước, Tiểu Thanh ở phía sau.

Tiểu Thanh chỉ mặc một bộ đồ mùa Thu mỏng manh Tiểu Triệt chỉ mặc một cái áo ngủ trắng dài tương tự áo tắm, đi chân trần, bàn chân lộ ra.

Thế nhưng, thân thể bọn họ không thấy lạnh chút nào. Chỉ cần không có ánh mặt trời, hay ánh trăng uy hiếp, cơ thể như quái vật của bọn họ cũng tương đối thuận lợi đấy chứ.

Dần dần, bọn họ nương theo con đường nhỏ đi phía sau cửa lớn, đến một dòng suối ở xa.

Nước dòng suối đóng thành một lớp băng bên trên như một chiếc gương, những hòn đá cạnh đấy trông có vẻ trơn trượt. Cây cối bốn phía chỉ còn lại những chạc cây khẳng khiu cô quạnh, thảm cỏ bên dưới khô vàng, đọng một lớp sương bên trên. Từng bông hoa tuyết xinh đẹp ánh lên dưới những quầng sáng vàng vọt, vừa tinh tế vừa mềm mại.

Giọng Tiểu Triệt cất lên đánh vỡ khung cảnh hoàn toàn tĩnh mịch này: “Đến mấy năm rồi chưa được đi ra ngoài dạo.”

Tiểu Thanh không nói gì, chỉ ngồi xổm bên dòng suối nhỏ, nâng tay lên, nhẹ nhàng chạm vào mặt băng mỏng manh bên trên. Thời gian tĩnh táo mỗi ngày của cậu quá ngắn, cậu nhất định phải tận dụng khoảng thời gian ít ỏi này để cảm thụ thế giới bên ngoài mới được.

Tiểu Triệt cũng không trông mong gì cậu sẽ đáp lời, chỉ nói tiếp: “Thật hoài niệm. Tôi còn nhớ, 8 năm trước, chỗ này đẹp không tả được. Vào mùa hè, dòng suối nhỏ này màu xanh biếc, lúc nhẹ đưa tay xuống dòng nước sẽ cảm nhận được sự ấm áp tràn vào từng kẽ tay.”

Nói xong, hắn ngồi xổm xuống, từng sợi tóc trắng từ sau lưng trượt ra trước vai, lông mi còn đọng tuyết ở trên.

Tiểu Thanh còn đang ngây người, thì mu bàn tay đột nhiên bị Tiểu Triệt phủ lên.

Tiểu Thanh hoàn toàn chưa kịp phản ứng, cũng không kịp tránh ra, đã bị Tiểu Triệt nắm lấy tay, đè lên tầng băng mỏng. Trong nháy mắt, tầng băng vỡ ra, ngón tay nhúng vào dòng nước —

Con người Tiểu Thanh nhanh chóng mở to ra.

A... Nước, thật ấm áp!

Tiểu Triệt ở cạnh cười khẽ, nắm tay cậu, nhẹ nhàng lắc lư trong dòng suối.

Những chỗ xung quanh khối băng cũng liên tiếp nứt vỡ, từ từ hiện ra màu sắc xanh nhạt... Đầu ngón tay hai người xoay tròn trong nước, lượn lờ qua lại, càng lúc càng nhanh.

Tiểu Triệt tiếp tục nói: “Nước ở đây trong vắt nhỉ. Có thể nhìn thấy cá bơi, còn có những hòn đá cuội to to nhỏ nhỏ nữa. Tôi nhớ em rất thích kiếm mấy hòn đá cuội, em nói, trắng đen xen kẽ, trông rất đẹp mắt.”

“Ôi...” Tiểu Thanh không nhịn được thán phục.

Từng mảng từng mảng băng liên tục vỡ nát, dòng suối nhỏ bắt đầu lưu động, trong dòng nước trong suốt ấy, quả thực có những con cá dài nhỏ bơi bơi. Từng hòn đá cuội to to nhỏ nhỏ cùng đám rong rêu xanh chập trùng phát phơ...

“Mỗi buổi sáng, mỗi buổi chiều, bầu trời đều trở thành màu da cam, hoặc màu đỏ hồng. Màn trời tuyệt diệu treo lơ lửng trên đỉnh đầu chúng ta phản chiếu lên mặt dòng suối nhỏ làm nó trông thật dài và rộng. Giữa màn trời ấy là những đám mây trắng chậm rãi trôi đến, tựa như cũng đang phiêu bồng trong nước vậy. Đôi khi còn có một, hai chiếc máy bay bay qua, khi ấy em sẽ ngẩng đầu nói với tôi, đuôi chiếc máy bay dài quá. Sau đó tôi sẽ giải thích với em, đó chỉ là khói máy bay để lại thôi.”

Tiểu Thanh không kìm lòng được ngẩng đầu lên.

À, bây giờ chắc đang là ban đêm nhỉ?

Bầu trời thật sự đã chuyển thành sắc đỏ hồng rồi, ánh nắng chiều ở phía xa vẫn đỏ rực như vậy, dãy núi cũng chuyển thành màu tím nhạt. Đôi lúc, còn có thể nghe thấy tiếng sơn ca kêu hót, những chú chim nhỏ đậu trên cột điện, kêu hót gọi nhau ríu rít... Tiểu Thanh đứng dậy, nở nụ cười.

Tiểu Triệt cũng đứng dậy theo cậu, đi tới chỗ bụi cỏ hoang vu bên kia, nhẹ giọng nói: “Nhìn thấy không? Nơi này, chính là vườn hoa hồng chúng ta thích nhất đó.”

Nhìn thấy...

Đây là một vườn hoa hồng sao?

Hoa hồng màu đỏ, màu trắng, thậm chí màu tím nở rộ trong vườn, theo gió lắc lư.

Tiểu Thanh dường như nhìn thấy mẹ đi đằng trước, tay cầm một cái rổ, đang cẩn thận mà hái từng đóa hoa hồng xuống. Còn cậu cùng anh trai thì giống như hai tên hầu nhỏ đi phía sau, miệng không ngừng bỏ bô hỏi: Mẹ mẹ, sao hoa hồng thơm quá vậy, có ăn được không? Có thể làm thành bánh hoa hồng không? Được được, con muốn ăn bánh hoa hồng

Hai người đứng giữa một vườn hoa hồng.

Mùi hương thơm ngát làm mê say lòng người.

Bọn họ cứ như thế đứng ngắm những đóa hoa, cảm thụ làn gió ẩm áp.

Khung cảnh như vậy, nhìn lướt qua, cứ ngỡ như vĩnh viễn.

Qua một hồi lâu, Tiểu Triệt mới nhẹ giọng nói: “Tiểu Thanh, sinh nhật vui vẻ.”

Hai mắt Tiểu Thanh trong nháy mắt gần như trở nên mơ màng.

Tim của cậu, đã lâu rồi không đập thịch thịch như này.

Nhưng loại nhịp đập nhanh nhạy này, không còn giống với trước đây nữa. Bây giờ, mỗi một lần đập, là một lần cơ thể cậu thêm nặng nề.

Tiểu Thanh muốn tránh ra, nhưng tay cậu lại bị bàn tay ẩm áp của Tiểu Triệt giữ lấy: “Muốn quà sinh nhật như thế nào đây, hửm?”

“...”

“Em muốn cái gì, anh hai cũng đều có thể cho em.”

“... Cái gì cũng không muốn.”

Tiểu Triệt tựa như không nghe thấy, giọng dịu dàng tựa cánh hồng bay giữa trời không: “Em năm 4 tuổi, muốn cái xe đẩy đồ chơi lên 5 tuổi, em lại muốn cây kẹo que khổng lồ đến 6 tuổi, thì muốn không cần phải đến trường 7 tuổi, em hi vọng có thể kết bạn với Lily lớp kế... Vậy bây giờ, Tiểu Thanh 16 tuổi của anh hai, muốn gì hửm?”

Mắt Tiểu Thanh càng ngày càng chua xót, cậu chợt quay đầu, muốn thoát khỏi hân.

Nhưng Tiểu Triệt nắm tay cậu quá chặt, làm cậu không thể nào vùng ra được.

Cơ thể Tiểu Thanh càng lúc càng nặng nề, đại não rối loạn mất kiểm soát.

Cậu đột nhiên tàn nhẫn ngắt chính mình, cảm giác đau đớn giúp cậu tỉnh táo lại.

... Thật nguy hiểm, cậu suýt chút nữa liền quên. Quên đi đau đớn cùng khuất nhục trên người cậu. Cậu suýt chút nữa, liền xem loại ảo cảnh này là hiện thực!

Cậu muốn gì nhỉ?

Thật sự mong muốn điều gì nhỉ?

Hiển nhiên, là muốn được trở lại làm một người bình thường rồi!

Cậu muốn rời khỏi nơi này!

Cậu muốn kết thúc cái quái quỷ này!

Tiểu Thanh rốt cục cất giọng khàn khàn: “Tôi muốn trở lại làm người bình thường, sau đó rời khỏi anh.”

Trong khoảnh khắc, tất cả những phong cảnh tuyệt diệu xung quanh hoàn toàn biến mất.

Hoa hồng, vườn hoa, ánh tà chiều đỏ hồng, dòng suối nhỏ róc rách...

Tất cả, hết thảy, đều trở lại với không gian tĩnh mịch, u ám.

Giọng Tiểu Triệt lạnh lùng vang lên: “Em đã không còn có thể quay đầu nữa rồi, cũng đừng vọng tưởng có thể trốn khỏi tôi.”

Tiểu Thanh đột nhiên nở nụ cười.

— Đồ lừa đảo.

— Nhìn đi, hân chính là một tên lừa đảo!

— Cái chó má gì mà “Em muốn cái gì, anh hai cũng đều có thể cho em chứ”... Thật mẹ nó buồn nôn!

— Không phải đã nói với mày rồi đó sao? Nếu còn tiếp tục như vậy, mày sớm muộn gì...

Tiểu Thanh lướt qua Tiểu Triệt, dự tính quay về.

Nhưng cậu đột nhiên bị Tiểu Triệt ôm lấy, khí lực của hắn rất lớn, giọng nói trầm khàn: “Trừ cái em vừa nói ra... Những nguyện vọng khác, đều có thể!”

— Đồ lừa đảo.

— Nếu nguyện vọng của tôi là bảo anh đi chết đi, thì anh sẽ tự sát chứ?

“Thả tôi ra.” Tiểu Thanh lạnh nhạt nói, sau đó trào phúng nở nụ cười: “Thật ra anh không muốn tôi đi, cũng có thể ra lệnh cho tôi mà, hoặc đợi lát nữa khi tôi không còn tỉnh táo, rồi làm trò buồn nôn gì với tôi mà chả được, dẫu sao thì cũng là tôi thua anh thôi.”

Tiểu Triệt cúi đầu, tóc trắng che mắt hắn lại, giọng nói của hắn có chút run run: “Đừng nói như vậy.”

“Tôi thật sự chẳng hiểu nổi, anh đến cùng muốn làm trò gì? Cứ xem như triệt để đồng hóa tôi xong, hủy diệt tôi xong, rồi thế nào nữa? Xem như tôi có thể hiểu được nỗi thống khổ của anh, rồi sao nữa? Nói đi, anh đến cùng muốn thế nào? Hả??”

Đến nửa phút sau, Tiểu Triệt cũng không hề lên tiếng.

Tuyệt đồ lớn.

Tóc, trên bả vai Tiểu Triệt toàn là tuyết.

Tiểu Thanh xoay người rời đi, lần này, Tiểu Triệt không sống chết kéo tay cậu.

Giọng nói của hắn rất nhẹ, rất nhỏ, tựa như chỉ sau một giây thôi hoa tuyết sẽ nhấn chìm nó.

“Tôi chỉ là, muốn được đi cùng với em thôi.”

38. Chương 37

Không hiểu vì sao, phương thức đối xử của Tiểu Triệt dành cho Tiểu Thanh trở nên êm dịu mềm mỏng hơn, không còn tức giận thất thường nữa.

Tiểu Thanh giãy dụa cũng được, chửi bới cũng được, chỉ cần cậu không cố né tránh người hắn, thì Tiểu Thanh sẽ muốn gì được nấy. Tiểu Triệt không còn dùng cách cho ăn khuấy nhục như lúc trước nữa, hắn thậm chí còn đem đồ ăn đặt ở trên bàn, rửa gia vị ăn, lấy thêm một chút thịt, mang đến cho Tiểu Thanh ăn về phương diện làm tình, hắn cũng không cưỡng ép Tiểu Thanh làm điều cậu không muốn nữa. Quá lắm, hắn cũng chỉ trước khi đi ngủ thì cúi người cho Tiểu Thanh một nụ hôn mà thôi.

Mà Tiểu Thanh hoàn toàn không bị sự thay đổi của Tiểu Triệt làm cho cảm động. Thực ra, cậu còn nghĩ tên biến thái này chỉ thay đổi phương thức dẫn dắt người mà thôi, hoặc là hắn chờ cậu mắc câu, rồi nhân cơ hội thích hợp, một lần nữa đẩy cậu đến vực sâu đáng sợ hơn.

Gần đây, Tiểu Thanh luôn mơ thấy giấc mộng như thế. Mỗi lần, cậu đều tỉnh dậy trên đồng xương cốt chất chồng, tựa như quên hết tất cả, theo mạng nhện hướng bên đóm lửa đi tới chỗ Tiểu Triệt. Mỗi một lần, cậu đều có thể nghe thấy thanh âm làm người ta sởn gai ốc kia.

“Xạch xạch... Xạch xạch xạch xạch xạch... Xạch xạch... Xạch xạch xạch xạch xạch xạch...”

Nhưng điểm không đồng nhất chính là, mỗi một lần mơ, Tiểu Thanh đều có thể nắm bắt được nó, cũng càng lúc càng có thể nhìn thấy rõ hơn. Thậm chí, phương hướng cậu nhìn thấy Tiểu Triệt, cũng có chút thay đổi.

Ví như, lần đầu tiên, cậu đứng phía sau Tiểu Triệt quan sát hắn.

Sau đó, từ từ, cậu có thể nhìn thấy góc nghiêng của Tiểu Triệt, nhìn thấy ngón tay nhuộm đỏ của hắn, trong tay cầm một con dao dài nhỏ, sắc nhọn dính đầy máu thịt, xung quanh còn để thêm bao nhiêu bình bình lọ lọ nhỏ nhỏ to to... Mỗi một bình, đều đựng cái gì đó bên trong.

Rốt cục có một ngày, giấc mộng cũng kéo dài đủ để Tiểu Thanh có thể đến đứng trước mặt Tiểu Triệt.

Cậu lúc này mới chú ý bên cạnh Tiểu Triệt còn có một bộ thi thể không trọn vẹn, một tay với hai chân đều không còn, cũng không thấy rõ hình dáng.

Lần này cũng giống như lần trước, bất luận cậu nói cái gì với Tiểu Triệt, Tiểu Triệt cũng không để ý, mà chỉ vội vàng ngồi xắt thịt.

Qua một hồi lâu, hắn mới đem những miếng thịt trên tấm thớt cắt vào trong bình, sau đó cầm dao, ung dung đi đến trước bộ thi thể kia, đột nhiên, nâng dao lên đâm thẳng xuống đầu thi thể ấy...

A...

A...

A a a a a!!

Tiểu Thanh tỉnh mộng. Đến gần nửa phút sau, hơi thở của cậu mới bình ổn lại.

Màng nhĩ lại tiếp tục nổ vang, đầu khó chịu choáng váng, đủ loại âm thanh ủa tới, tựa như hiện tại không chỉ có một mình cậu, mà trong phòng, đang có rất nhiều rất nhiều Tiểu Thanh vây xung quanh, Tiểu Thanh lúc nhỏ, Tiểu Thanh khi trưởng thành, mỗi một người đều có bộ dáng nghiêm túc suy tư, có đôi lúc còn cãi vã lẫn nhau.

— Đừng có trốn tránh! Mày còn chờ cái gì nữa?

— Phần cuối của ác mộng mày quên rồi à?

— Thằng chết nhất!

— Tôi rất sợ!

— Chẳng lẽ mày muốn bị hành hạ như này mãi??

— Chúng ta trốn đi...

— Mày biết rõ mà, nếu mà còn như này, mày sẽ bị...

Tiểu Thanh bịt tai hít thở sâu nhiều lần, cuối cùng, mỗi lần thứ hai mấp máy một chút, hai mắt đen kịt vô hồn: “Quả thực, không thể tiếp tục như thế này... Không được tiếp tục như thế này...”

Vậy, đến cùng cậu nên làm gì đây?

Mỗi ngày khi đảo óc tỉnh táo, Tiểu Thanh đều bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ.

Chuyện nên đối mặt, cậu nhất định phải chuẩn bị đối mặt cho tốt. Cậu có thể mãnh liệt cảm giác được, có lẽ là vì điều cậu biết được quá ít, nên bị một hộp đen vô hình nhốt lại. Cho nên cậu không thể đoán được tương lai sẽ phát sinh cái gì, không thể hiểu được hành động của Tiểu Triệt, cũng không thể thoát khỏi nơi này — Cậu càng phải biết nhiều hơn mới được.

Cậu nhớ đến bản ghi chép thí nghiệm của cha. Lúc ấy, cậu không có lấy nó ra, vẫn để trong túi chéo. Cuối bản thí nghiệm có ghi cái gì nhỉ? Đến cùng kết quả của nó ra sao? Những thứ đó, khẳng định rất có lợi với cậu!

Vì vậy, mỗi ngày, nhân lúc Tiểu Triệt chìm vào giấc ngủ sâu khoảng 1, 2 tiếng, Tiểu Thanh sẽ đi tìm túi xách của cậu.

Tìm năm lần, cậu cuối cùng cũng tìm ra.

Tiểu Thanh vui mừng phát hiện, quyển sổ dày nặng đó vẫn còn được đặt trong túi.

Cậu lập tức ở trong bóng tối lật xem. Năng lực nhìn trong bóng tối của cậu càng lúc càng mạnh, cho nên tình huống bây giờ không gây cản trở gì mấy.

Cậu lướt qua những ghi chép thí nghiệm tàn khốc kia, lật đến khoảng 1/3 quyển.

Một tấm hình vẽ tay con nhện đồ thu hút sự chú ý của cậu.

Đây là do dùng bút mực đơn giản vẽ thành, chú thích trong hình dùng thuật ngữ tiếng Anh nên Tiểu Thanh xem không hiểu. Nhưng cậu có thể đoán được, mấy cái ấy chắc là chú thích cho những bộ phận của con nhện đồ đấy.

Phía dưới là từng chú thích sơ sài:

(...

Kích độc. Sau khi bị cắn xong, con mồi lập tức trúng độc mất tính, triệu chứng là phát sốt đau nhức, chảy mồ hôi nhiều, bắp thịt vô lực, tim đập nhanh hơn, ù tai, buồn nôn. Nếu không chữa trị, sẽ chết thối ăn thịt. Nói chúng thích ăn thịt, chẳng bằng nói, là thích hút thịt. Sau khi con mồi bất tỉnh, sẽ làm cho con mồi biến thành bãi chất lỏng, rồi hút nó vào cơ thể.”

Loài nhện đồ là loài biểu tượng điển hình cho tính cạnh tranh cùng tính chọn lọc, cắn giết bạn tình, tự giết lẫn nhau...)

Những điều này, Tiểu Thanh đều biết, cậu lại vội vàng lật tiếp.

Trang giấy này là loại trong suốt, nên vừa vặn có thể nhìn xuyên qua tờ giấy để...

Trên tờ giấy kia, là bản phác họa bằng bút chì khung xương của một chàng trai còn trẻ, từ trên khung xương của nó kéo dài xuống dưới, là khung xương của “Quái vật” — xương sườn, xương hông to đến khủng khiếp, phải có đến bốn chân làm trụ, bên trên là bốn cái xương tay, bên dưới là hai cái chân khá thô to vững chắc, trái tim nằm ở gần sau lưng bên trái. Cái đây chắc chắn là quái thai kết hợp từ loài nhện đồ cùng với con người.

Chú thích:

(Đây là hình dạng hoàn mỹ nhất — kết hợp giữa người và nhện! Bộ phận tiêu hóa ở giữa, tim lệch vị trí, nhiệt độ biến hóa... Theo quan sát của ta, Tiểu Thanh cũng không có ăn uống giống loài nhện đồ, nó thích mở lớn miệng gặm cắn hơn nó không còn là động vật có nhiệt độ ổn định, mà là động vật máu lạnh. Thứ động vật máu lạnh cần là ngủ đông, nhưng nó không cần, không chỉ vậy, nó còn không sợ lạnh, nó có thể thay đổi nhiệt độ tùy vào môi trường tim của nó, so với người bình thường còn gần với phía sau lưng hơn chỉ khi tâm trạng nó cực kỳ kích động, nó mới có khả năng biến về hình dạng như này, dưới tình huống ấy, nó sẽ bị bản năng khống chế hoàn toàn, lực công kích cực mạnh, tốc độ nhanh kinh người, trong đầu chỉ có suy nghĩ nuốt chửng cùng tàn sát điểm khác nhất với loài nhện đồ, đó là nhện đồ thì chỉ một màu đen, còn hình dạng của nó màu trắng tinh, cộng thêm một chấm đỏ rực trên trán nó, thực sự rất đẹp!)

Tiểu Thanh khó có thể tưởng tượng ra hình dạng nguyên hình nhện của Tiểu Triệt, cậu cảm thấy rất buồn nôn.

Sau đó cậu lại bắt đầu tự giễu, có khi sau này bản thân cũng sẽ biến thành như vậy?

Cậu lại lật qua một tờ, mắt hơi trợn to lên.

Bởi vì cậu nhìn thấy bên trên viết hai chữ rõ ràng: Đồng hóa.

Chú thích:

(Sau khi Tiểu Thanh triệt để tiến hóa, thì có thể trong hình dạng của nhân loại lựa chọn bạn đời. Chỉ cần nó trên phương diện tinh thần nhận định đối phương, cho đối phương ăn thể dịch lâu dài, thì hai người sẽ hoàn toàn kết hợp, một năm sau, bạn đời của nó cũng sẽ có được tất cả sức mạnh như nó. Đồng hóa... Là chuyện tốt đẹp cỡ nào chứ. Vượt qua cực hạn của nhân loại, có thể quan sát đồ vật trong tối, điều khiển ý chí của người khác, không phát bệnh, thân thể vĩnh viễn bảo lưu trong trạng thái mạnh khỏe nhất, vĩnh viễn không già đi... A a, chuyện này quả là kỳ tích! Kỳ tích! Ta thật hy vọng nó có thể đồng hóa với ta, chia sẻ kỳ tích với ta... Ta muốn trở thành bạn đời của nó!)

Tiểu Thanh ghé tởm lật thêm vài trang nữa, rốt cục mới nhìn thấy những dòng chú thích ghi nối tiếp nhau.

(Có lúc, ta lại do dự, vừa muốn lại vừa không trở thành bạn đời của nó. Bởi vì, nếu ta đoán không sai, một ngày nào đó, nó sẽ nuốt chửng bạn đời của nó! Bởi vì đối với loài nhện đỏ mà nói, chân chính kết hợp, chính là nuốt chửng! Ta luôn nghĩ, ta chẳng lẽ chấp nhận chuyện bị Tiểu Thanh từng miếng từng miếng gặm nát sao?... Ta suy nghĩ hết một tuần, giờ thì thông rồi! Ta chấp nhận! Chấp nhận có được loại sức mạnh siêu việt đó, chấp nhận bản thân bị gặm từng miếng một, thật là một tình cảnh tươi đẹp... Ta nghĩ đến chuyện nó dùng đầu lưỡi đỏ búng liếm lên da thịt ta, cắn hàm răng trắng toát của nó vào da thịt ta, dùng hai tay nó kích thích chỗ mẫn cảm của ta, đem bộ vị nam tính của nó đâm vào cơ thể ta, đâm vào rút ra vô số lần, triệt để làm nát ta, xé rách ta, cuối cùng từng miếng từng miếng cắn ta nuốt vào dạ dày... A a a... Ngẫm lại, ta liền cảm thấy hưng phấn không chịu nổi! Ôi..., ta sắp lên đỉnh!)

Con người Tiểu Thanh vì hoảng sợ mà thu nhỏ lại.

Cậu ném quyển ghi chép sang một bên, nôn khan nhiều lần.

Sau đó, cậu ôm đầu ngồi xồm xuống, nhắm hai mắt lại.

— Nghĩ ra chưa?

— Nhớ ra chưa? Phần cuối của cơn ác mộng kia, phát sinh chuyện gì??

— A a, nhớ ra rồi.

Tất thấy xung quanh biến mất, cả người Tiểu Thanh tựa hồ đột nhiên rơi xuống, mãi đến tận khi, cậu lại lần nữa đứng trên một mạng nhện đầy máu, ngồi xồm trước những bình bình lọ lọ kia.

Cậu nhìn thấy.

Trong bình thứ nhất, chứa mấy ngón chân.

Bình thứ hai lớn hơn một chút, chứa một bàn chân ngâm đến mức trướng ra.

Bình thứ ba, chứa một khối gan.

Bình thứ tư, là một đoạn ruột non.

Thứ năm, một bàn tay người.

...

Trong mộng, Tiểu Thanh lại giống như đứa trẻ, chỉ vào những cái bình kia hỏi: “Anh hai, anh đang làm gì vậy?”

Lần này, Tiểu Triệt rốt cục trả lời cậu.

“À, những cái đó là nguyên liệu nấu ăn, sợ bị hỏng, nên anh chứa hết trong mấy cái bình này, sau đó ướp lạnh, khi nào ăn thì lấy ra dùng từ từ.” Giọng Tiểu Triệt mềm mại nhu hòa, hắn cầm con dao lên mặt thớt, nhắc thứ gì đấy lên, cười nói, “Tiểu Thanh, em nhìn xem.”

Tiểu Thanh đứng dậy, hơi nghi hoặc đi tới chỗ hắn.

Tiểu Triệt dùng đôi tay bệnh trạng, dính máu cầm viên tròn tròn toàn máu là máu, giống như quả nho cày. Một giọt rồi một giọt máu sền sệt nhỏ xuống từ nó.

Tiểu Thanh nhìn không rõ, liền mò lại xem kĩ hơn.

A...

Là một con mắt! Một nhãn cầu vẫn vẹn tia máu! Một nhãn cầu đen của con mắt!

Ai?

Là nhãn cầu của ai??

Tựa như biết được điều nghi ngờ của Tiểu Thanh, Tiểu Triệt chậm rãi nói: “Em.”

Hoảng sợ như cơn sóng thần nhảy mắt nhún chìm Tiểu Thanh, cậu liên tục lùi ra sau, giọng nói run run: “Không thể... Không thể...”

Như để chứng minh lời của anh trai chỉ là câu nói đùa. Cậu đưa tay chạm vào mắt phải của mình.

Nhưng...

A... Trời ạ...

Thật sự cái gì cũng không chạm được, chỉ còn dư lại một cái hốc trống trơn thôi!

Mà Tiểu Triệt chỉ chân thành nhìn phản ứng của cậu, mỗi hấn vẽ ra nụ cười như gợn sóng.

Đôi môi đỏ tươi của hắn nhẹ nhàng đến gần, hôn lên nhãn cầu đang nhỏ máu, giọng trầm thấp: “Tiểu Thanh, em thật ngon, thật mềm mại, nhỏ nhỏ như này, đáng yêu quá.”

Không được!

Không được!!

A a a a...

Tiểu Thanh bị tai lại gào thét.

Nhưng Tiểu Triệt không nghe thấy. Hắn từ từ ngửa đầu lên, lộ ra cái cổ trắng nõn thanh nhã, tóc trắng theo vai trượt xuống.

Hắn giơ tay lên, hơi nhắm hai mắt lại, lông mi run run, nhãn cầu lọt vào trong cái miệng mở to của hắn. Hầu kết chuyển động một chút, thỏa mãn nuốt xuống.

A a a a a a!!!

Tiểu Thanh thấy đầu mình đau quá... Không đúng... Toàn thân cậu đều đau! Đau quá! Cậu cúi đầu, nào ngờ phát hiện thịt trên người mình... Đều không còn... Tại sao lại như vậy... Tại sao chỉ còn sót lại... Khung xương??

Mà Tiểu Triệt vẫn như trước thâm tình nhìn cậu, dùng đầu lưỡi dính máu liếm môi, cười đến hài lòng: “Tiểu Thanh, tôi nói rồi, em là bạn đời của tôi, em sẽ vĩnh viễn ở cùng tôi — tôi sẽ đem mỗi một bộ phận trên thân thể em, hết thấy, từng chút từng chút nuốt vào bụng, cho đến khi em hoàn toàn hòa làm một với tôi... Như vậy, bất luận xảy ra chuyện gì, chúng ta cũng sẽ không tách ra, chẳng phải sao?”

“Tiểu Thanh, tôi thật vui... Tôi rất cực cũng có thể đi cùng với em! Rất cực cũng có thể thực hiện được nguyện vọng của tôi rồi!”

“Em xem, gan của em nè... Mềm mại, đáng yêu quá đi mất!”

“Thật thích em.”

“... Anh hai... Thật sự thích em!”

...

...

Nhớ ra. Nhớ ra rồi.

Thì ra là vậy.

Mục đích tên quái vật kia đồng hóa cậu, chính là để triệt để biến cậu thành bạn đời của hắn, sau đó, từng miếng từng miếng ăn tươi nuốt sống cậu. Quả vậy... Bởi vì bản năng của loài nhện đỏ, là cắn giết bạn tình. Nếu như nói, gia tộc của bọn họ có ghen của loài nhện, cho nên mới có khuynh hướng tự giết lẫn nhau như vậy thì, quái vật nửa người nửa nhện như tên kia, không những tự giết lẫn nhau, mà còn lấy phương thức cực đoan hơn, chính là kết hợp, cùng nuốt chửng.

Không hổ là biến thái.

Đối với hắn mà nói, sống cùng nhau, đồng nghĩa với việc ăn thịt?!

Cho nên nguyện vọng của hần, chính là nuốt chửng cậu sao??

Đồ điên... Đồ điên... Quái vật... Trời ạ... Nên làm gì... Tuyệt đối không thể bị hần ăn... Tuyệt đối không thể bị ăn... Còn chưa muốn chết... Không thể chết... Vậy phải làm sao bây giờ... Nên làm gì...

Tự cứu!

Tự cứu lấy!!!

Bất luận thế nào, cũng phải nghĩ biện pháp, tự cứu lấy bản thân!!!!

39. Chương 38

Bây giờ, Tiểu Thanh rốt cục mới triệt để thấu hiểu lời nhắc nhở của mẹ: Tuyệt đối không được đi xuống phòng của cha. Bởi vì bên trong nhốt một con quái nhện đỏ, một khi nó nhìn thấy con, nó sẽ từng miếng từng miếng gặm nát con.

Cậu làm sao cũng không nghĩ tới, mẹ một chữ cũng không lừa cậu. Tiểu Triệt, anh trai của cậu, kế hoạch của hần, quả thực là chờ đợi, chủ mưu đem cậu nuốt từng miếng từng miếng vào bụng.

Mà cậu thì bây giờ mới ý thức được, cha mẹ cậu có khả năng đã bị giết hại, đây cũng chính là nguyên nhân bọn họ chưa từng đi tìm cậu — cậu đi toàn bộ căn nhà, cũng không thấy ai. Sàn nhà, trên bàn chỉ có một ít tro bụi, toàn bộ căn nhà lạnh lẽo âm u, như mộ bãi tha ma rộng lớn vậy.

Thời khắc sự thật trần trụi phơi bày trước mặt cậu, trái lại cậu lại càng bình tĩnh.

Cậu giữ kín tất cả trong lòng, trước mặt Tiểu Triệt, cậu không nhắc một chữ nào.

Tiểu Thanh so với trước đây còn nhu thuận hơn, không phản kháng cũng không tranh luận. Có lẽ bởi vì cậu đang cố gắng, cố gắng để cho quan hệ giữa hai người trở nên tương đối “ấm áp” hơn. Bọn họ không suốt ngày nhốt mình dưới tầng hầm nữa, mà sẽ đi dạo ở phòng khách trống trải, hoặc trong phòng ngủ của căn nhà.

Hai người kéo căng rèm cửa sổ, đóng cửa phòng, đốt rất nhiều ngọn nến trong bóng tối, mở TV lên, bật phim, yên tĩnh ngồi trên ghế sofa xem hết cả một buổi trưa.

Khi xem phim, Tiểu Triệt khá chăm chú chuyên tâm.

Dù sao, hần cũng chưa bao giờ được xem phim. Trên phim, diễn viên trong những bộ trang phục Châu Âu, các bậc vua chúa thực hiện những lễ nghi tương đối rườm rà, chém giết trên chiến trường, điệu nhảy khải hoàn hoa lệ, đối với hần mà nói, đều rất mới mẻ.

Hần đa số ngồi xổm trên tấm thảm cũ kĩ, sống lưng thẳng tắp, nghiêm túc theo dõi từng chi tiết nhỏ, như một đứa trẻ hiếu kỳ. Ánh sáng màn hình biến ảo trước mặt hần, đôi mắt nhật màu tựa hồ cũng biến đổi thành kính vạn hoa năm màu rực rỡ, hào quang xán lạn.

Hần rất thích thiên nhiên. Mỗi khi hần nhìn thấy đồng cỏ bao la bát ngát, thì sẽ không nhịn được cong khoe miệng lên hần thích những đóa hoa vàng óng nở rộ trên sườn núi, từng đóa từng đóa, Tiểu Thanh nói cho hần biết, đó là hoa đón xuân. Loại hoa này vừa xuất hiện, thì đồng nghĩa với việc mùa xuân đã sắp đến thăm hần cũng thích vầng thái dương nữa, đôi lúc trong phim xuất hiện cảnh mặt trời mọc, hoặc mặt trời lặn, hần liền không nhịn được bấm tạm dừng một lát đôi khi, hần còn cảm thán, nếu hai người có thể giống như nhân vật chính, lái một chiếc xe đi đến nơi mình thích, ngắm đủ loại phong cảnh, vậy thì thật tốt quá.

Tiểu Thanh nghe hần lẩm bẩm, mà không hề lên tiếng. Cậu cười lạnh trong lòng, đừng vọng tưởng, quái vật.

Xem phim mệt rồi, Tiểu Thanh sẽ ngả đầu, dựa vào ghế sofa bằng da mềm mại ngồi nghỉ còn Tiểu Triệt sẽ lấy bản cổ tích của mình ra, dùng bút màu sắc sỡ vẽ vờ lên trên. Thời điểm như vậy, tâm tình của hắn cực kỳ tốt. Hắn lúc thì vẽ, lúc thì ngừng lại, bên môi mang theo ý cười.

“Phải nhanh chóng hoàn thành mới được.” Hắn lật mặt giấy trống đằng sau của tranh ra nói.

“Ừm.”

“Muốn biết kết cục của cổ tích không?”

Tiểu Hắc Hùng bị Tiểu Bạch Hùng ăn vào bụng, ý anh là kết cục “cùng nhau” như vậy à?

Tiểu Thanh nhắm hai mắt lại: “Sau này hãy nói cho tôi.”

Suy cho cùng thì giờ đây cậu vẫn chưa chuẩn bị xong xuôi hành động, còn chưa tiện trở mặt.

“Ừa.”

Một vệt nắng xuyên qua rèm cửa dày nặng len lõi chiếu vào, nhảy nhót thanh nhã, chìm nổi bay lượn bên trong phòng khách. Tiểu Triệt thỉnh thoảng dừng tay, ngẩng đầu nhìn vệt nắng kia đến đờ ra. Đến khi vệt nắng nghịch ngợm ấy chạy đến trước mặt hắn thì, trong nháy mắt hắn có chút ngạc nhiên, có chút sốt sắng. Tiểu Triệt đưa tay ra, cẩn thận từng chút đưa đến gần vệt sáng... Đến gần...

Rốt cục, đầu ngón tay hắn cũng chạm vào vệt nắng!

Nhưng cả người hắn lại giống như bị điện giật đột nhiên lùi về phía sau...

Tựa như động vào lửa, ngón tay hắn bốc lên một luồng khói trắng, đau đớn tựa bị trăm con kiến cắn kéo đến, làm hắn đau đến nhăn mày. Hắn vội vàng ngậm ngón tay vào miệng, đến một lúc lâu sau, mới hơi hơi thả lỏng mày ra.

Thật lâu thật lâu sau, vệt nắng ấy dần lùi về sau, cuối cùng biến mất không thấy tăm hơi.

Hoa tuyết từ trên trời lả tả bay xuống, đã tối rồi.

Tiểu Thanh vẫn chưa tỉnh lại.

Tiểu Triệt lặng lẽ ngồi bên người Tiểu Thanh, có chút hốt hoảng nghiêng đầu, quan sát mái tóc đen mềm mại, đôi lông mày hơi nhíu lại cùng gò má cậu. Hắn nâng tay lên, nhiều lần muốn chạm vào mặt Tiểu Thanh.

Nhưng Tiểu Thanh đối với hắn mà nói, như một thứ ánh sáng mỹ lệ không tỳ vết. Hắn biết, nếu hắn chạm vào, thì sẽ có hậu quả đáng sợ gì.

Hắn thở dài một hơi, cuối cùng vẫn ôm lấy đầu gối ngồi một bên, tiếp tục xem phim. Bộ phim đang chiếu hắn đã xem đến ba lần rồi. Nhưng, có thể cùng em trai ngồi coi, thì dù có xem thêm bao nhiêu lần nữa cũng không thành vấn đề.

Nửa tiếng sau, Tiểu Thanh có chút động tĩnh. Miệng cậu khẽ động như đang nỉ non cái gì đó. Cậu hơi nhích người một chút.

Còn chưa kịp phản ứng, Tiểu Triệt cảm thấy vai mình trĩu xuống. Con mắt màu lam tím của hắn mở to, cảm thấy khó có thể tin được. Vào giờ phút này, Tiểu Thanh đang gối đầu lên vai hắn, vài sợi tóc phất vào mặt hắn. Hô hấp ấm áp của Tiểu Thanh gần trong gang tấc, mạch đập của cậu, cũng nhảy từng nhịp bên tai hắn.

Loại chấn động bất ngờ này làm Tiểu Triệt hóa thành tượng gỗ, động cũng không dám động. Hắn sợ Tiểu Thanh tỉnh giấc, rồi rời khỏi vị trí này.

Nhưng Tiểu Thanh lại ngủ rất say, tựa hồ ngay cả mơ cũng không mơ, chỉ an yên ngủ một giấc, ngay cả lông mi cũng lắng đọng không run run.

Tiểu Triệt đợi rất lâu, vẫn không nhận được mà đưa tay phủ lên tay Tiểu Thanh, cho đến khi mười ngón tay hai người giao hòa.

Trên màn hình, cảnh phim đang có biến hóa, cảnh vật cùng ánh sáng liên tiếp thay đổi, cuối cùng dừng lại ở cảnh mặt biển mênh mông. Trong cái chớp mắt này, hai người bọn họ tựa như cùng rơi xuống mặt biển bao la. Bọn họ trầm mình trong biển, ở dưới bóng tối thăm thẳm nhìn lên ánh sáng nơi mặt nước, hoảng sợ nhưng vẫn hi vọng.

Tiểu Triệt thật sự rất hy vọng, phim có thể vĩnh viễn đừng có kết thúc, để cho người bên cạnh, vĩnh viễn cũng đừng tỉnh lại.

Bởi vì, chỉ ít vào ngay lúc này, hắn vẫn có thể tự ảo tưởng, Tiểu Thanh cũng thích hắn.

40. Chương 39

Ngày 25 tháng 1, sáng sớm.

Tiểu Thanh vừa ăn xong, đang ở trong trạng thái tỉnh táo.

Cậu đi vào phòng tắm tắm rửa sạch sẽ, rồi đi ra mở nhạc lên, bật một bài âm hưởng du dương êm dịu.

Trên người mặc một cái áo tắm đen ngồi lên ghế sofa, nửa phần ***g ngực cùng đôi chân đều lộ ra ngoài. Cậu đã gần như đồng hóa được một nửa, thân thể cũng tự tỏa ra mùi hương mê người. Loại mùi hương ngọt ngào này chính là một lời dụ dỗ, Tiểu Triệt hoàn toàn không thể chống cự lại nó.

Quả nhiên, không lâu sau, Tiểu Triệt đi đến bên người Tiểu Thanh, nhếch môi cười.

Hắn đem một chén máu sền sệt uống vào trong cổ họng, dùng mu bàn tay trắng nõn lau khóe miệng, sau đó đưa cho Tiểu Thanh một chén, đôi mắt cong cong: “Tỏa ra loại mùi hương như vậy, em có biết sẽ xảy ra chuyện gì không?”

Tiểu Thanh không chút do dự đem chén máu uống sạch, cười nói: “Đương nhiên biết.”

“Tại sao?” Tiểu Triệt hơi nghi ngờ, giọng nói có chút ảm ức, “Khoảng thời gian này, em cũng không muốn tôi chạm vào người em...”

“Tôi thay đổi suy nghĩ.”

“?”

“Nếu không thể chống cự, chi bằng tiếp nhận.”

“...”

“Lẽ nào, anh không thích tôi như này?”

Tiểu Thanh nhú mày hỏi, đột nhiên nhấc chân lên, đạp lên phần giữa hai chân Tiểu Triệt, thấp giọng cười: “Hừ, không phải đang rất hưng phấn sao?”

Tiểu Triệt rên lên một tiếng, đột nhiên nắm lấy mắt cá chân nghịch ngợm của cậu, ngồi quỳ xuống trước mặt Tiểu Thanh, nghiêng đầu, hôn lên bàn chân lộ ra. Tiểu Thanh cho dù đã bị đồng hóa được hơn một nửa, nhưng đôi chân cậu cùng với đôi chân gầy gò, trắng xám, trơn tuột của Tiểu Triệt không giống nhau, chân của cậu vẫn khỏe mạnh, lông chân có phần thưa thớt hơn.

Tiểu Triệt yêu thương liếm mỗi một tác trên chân cậu, mãi đến tận khi hất mở vạt áo tắm của cậu lên, bắt đầu mút lên đùi trong mịn màng.

Người bị đồng hóa không cách nào chống lại âu yếm của người đồng hóa, nên không lâu sau, cơ thể Tiểu Thanh liền trở nên hưng phấn.

Hắn từ bên dưới dò xét đi vào, phía sau của cậu, đã ướt đẫm nước.

Tiểu Triệt thả chân Tiểu Thanh xuống, hấn cần phải nhanh chóng giải phóng cho bộ phận đang kêu gào được an ủi của hấn.

Nào ngờ cổ áo hấn bắt ngờ bị Tiểu Thanh nắm lên!

Tiểu Triệt sững sờ, sau một giây, đôi môi mỏng thơm ngát của Tiểu Thanh ấn lên — đây vẫn là lần đầu tiên kể từ lúc Tiểu Thanh bắt đầu ăn thịt người đến giờ, chủ động hôn môi hấn!

Con người Tiểu Triệt phóng to, hấn cảm giác bản thân có lẽ đang nằm mơ, đã lâu lắm rồi, trái tim tựa hồ đã chết từ lâu nay đột nhiên vùng dậy đập thịch thịch, đập đến kịch liệt, tựa hồ chỉ một giây sau nó sẽ nổ tung vậy! Hấn cảm thấy mình đang sống lại! Hấn lại có hy vọng rồi! Những thứ đã từng phát sinh, hấn sẽ coi như không có gì cả!

Nụ hôn như chuồn chuồn lướt kết thúc, môi của hấn vẫn run run, sau mới nghẹn giọng hỏi: “Sao vậy... Tự nhiên...”

Tiểu Thanh lại dùng hai tay nâng mặt hấn lên, đôi mắt kia đen kịt, hoàn toàn không thấy rõ màu sắc trong ấy. Hai mắt như thế, chẳng khác nào hai hố đen, khiến người ta không nhìn được muốn nhảy vào đó, rồi bị nuốt cạn sạch không còn miếng nào.

Tiểu Thanh suy nghĩ một chút, lại đến gần, một lần nữa hôn lên môi Tiểu Triệt.

Lần này, cậu duỗi đầu lưỡi ra, chậm rãi miêu tả vành môi của Tiểu Triệt.

Từ khóe miệng của Tiểu Triệt, lướt qua đường nét đôi môi xinh đẹp của hấn, nhẹ nhàng vẽ một vòng, rồi trở lại với khóe môi.

Cuối cùng, cậu bán mị hai mắt, tựa như lưu luyến mút mút môi dưới của Tiểu Triệt.

Đến khi cậu rời khỏi môi dưới hấn, thì phiến môi dưới đầy đặn tràn đầy co dãn ấy thu lại, phát sinh ra tiếng vang nhỏ.

Mùi hương thơm ngát trên người cậu, hòa trộn với hương thơm trên người Tiểu Triệt.

Đầu óc Tiểu Triệt trống rỗng.

Hấn đang ngồi quỳ trên thảm trải sàn đột nhiên kéo đầu Tiểu Thanh xuống, nghiêng đầu tàn nhẫn hôn lên!

Vào giờ phút này, hai người bọn họ tựa như lại trở về những tháng ngày trước đây... Trở lại với “bữa tiệc” điên cuồng kia... Lúc đó Tiểu Thanh hoàn toàn không để ý đến người cha đang bị treo lơ lửng, mà chỉ thô bạo đẩy Tiểu Triệt lên tường, điên cuồng hôn hấn.

Vào lúc ấy, hai người bọn họ ở trong phòng tắm hôn nhau, ở trên ghế sofa hôn nhau, ở trên hành lang hôn nhau.... Đường như nguyên ngày bọn họ chỉ dính lấy nhau, cứ như đã hợp thành một thể.

Tay phải của Tiểu Thanh nắm lấy mái tóc trắng của Tiểu Triệt, hai tay Tiểu Triệt từ trên đầu Tiểu Thanh dần dần trượt xuống, từ từ trượt ra sau lưng cậu, kéo áo tắm của cậu ra, nhào nặn phần lưng đẹp đẽ của cậu.

Đầu lưỡi Tiểu Thanh xâm nhập vào khoang miệng Tiểu Triệt, cùng lưỡi hấn truy đuổi lẫn nhau.

Môi bọn họ vẫn vít lấy đối phương, thân thể hai người ngày càng dính lại gần.

Mãi đến tận một lúc sau, Tiểu Triệt mới đẩy Tiểu Thanh lên ghế sofa tiếp tục hôn. Mái tóc trắng hơi xoăn đậu trên xương quai xanh, trên bả vai lộ ra của Tiểu Thanh, nhịp thở dốc của hấn lẫn cùng của Tiểu Thanh, trái tim bọn họ đồng thời nhảy lên, bộ phận sưng lên chặt chẽ dính vào nhau.

...

Hôn môi, tại sao lại là chuyện hạnh phúc đến vậy?

Hạnh phúc đến không hợp lý.

Hạnh phúc đến như một hồi ảo mộng.

...

Môi hai người chia lìa, Tiểu Thanh thở gấp nói: “Anh hai... Anh... Muốn ăn... em sao?”

Tiểu Triệt đỏ mắt trả lời: “Muốn.. Bây giờ tôi chỉ muốn ăn sạch cả người em!”

Tiếp đó, nụ hôn của hai người càng thêm kịch liệt. Môi Tiểu Thanh vì không tiếp nhận được số lượng lớn nước miếng, nên những chất lỏng ấy theo khóe miệng cậu trượt xuống. Mà Tiểu Triệt lại đem những chất lỏng ấy liếm đến sạch sẽ, sau đó sẽ lấp kín miệng cậu, đầu lưỡi càng xâm nhập sâu vào.

...

Sau đây, không hề có dấu hiệu báo trước, một ngụm máu lớn từ trong miệng Tiểu Triệt trào ra.

Tiểu Triệt gần như trong nháy mắt bật người ra.

Đồ thủy tinh liên tiếp rơi vỡ, từng giọt máu lớn từ trên ngực trái của hắn chảy xuống, trong nháy mắt làm bắn thảm trải sàn cũ kĩ.

Tiểu Triệt dùng ngón tay nhẹ nhàng chạm lên ***g ngực của mình, mắt hắn trợn to, tơ máu đều xông ra. Cho dù đã chạm đến mũi dao lộ ra, nhưng hắn tựa hồ vẫn chưa tin tưởng. Hắn không tin, người em trai yêu quý của mình thế nhưng vào lúc hai người đang hôn nhau say đắm, lại tặng cho hắn một nhát dao sắc bén từ đằng sau lưng đâm tới, đâm thủng cơ thể hắn.

Áo ngủ màu trắng của hắn nhanh chóng nhiễm đỏ, đỏ đến mức nhìn thấy mà giật mình. Mà hắn cứ đứng tại chỗ, ngơ ngác nhìn người đang ngồi trên ghế sofa dùng quần áo lau vết máu trên người, nghi hoặc hỏi: “Tại sao?”

Tiểu Thanh rốt cục cũng lau được hơn phân nửa vết máu Tiểu Triệt bắn ra, cậu đứng dậy, từ trong khe hở giữa cạnh ghế sofa lấy ra một khẩu súng đen, đây là do cậu tìm thấy trong ngăn kéo của cha, bên trong còn đến bốn viên đạn.

Cậu mỉm cười: “Lại còn hỏi tôi tại sao ư? Anh không biết sao?”

Tiểu Triệt không nói gì.

Tiểu Thanh nhíu mày: “Cái mục đích buồn nôn thật sự của anh, chẳng lẽ còn chờ tôi nhắc nhở? Được rồi, vậy tôi hỏi anh, cha mẹ đâu rồi? Người làm đâu rồi? Anh đến cùng, đã giết bao nhiêu người rồi? Há?”

Cơ thể Tiểu Triệt bắt đầu co giật.

Bản năng quái vật của hắn sẽ bị thức tỉnh nếu mạng sống bị uy hiếp.

Hắn trước tiên cúi đầu, mái tóc trắng hoàn toàn che khuất mắt hắn. Qua vài giây, Tiểu Triệt bỗng nở nụ cười, cười đến mức vai rung động không ngừng, nhìn càng thêm khó coi: “Những ai liên quan đến em... Cha mẹ chẳng hạn... Tôi rất hiếu kỳ... Vì sao em không hỏi thăm gì đến họ? Tôi còn định bịa ra nhiều có lắm đấy... Ví dụ như... À... Đi công tác... Du lịch... Hay là... Triệt để vứt bỏ em rồi... Ha ha ha... Ha... Ừ!”

Tiểu Triệt lại nôn ra một ngụm máu.

Hắn thờ ơ lau đi máu bên khóe môi, cười đến điên cuồng: “Dù sao cũng không sao... Tôi sẽ nói cho em biết, cho em xem một chút dáng vẻ trước khi chết của bọn chúng...”

Nói xong hắn phát phát tay.

Tiểu Thanh lập tức nhìn thấy một cảnh tượng — Đó là một tấm mạng nhện, bên trên có rất nhiều thi thể bị thật nhiều tơ nhện cuốn lấy, trong đó, cha, mẹ của cậu cơ thể đều trần trụi, trên người đầu đầu cũng là máu, đang gào thét, gào thét không ngừng, những con nhện chỉ chít nhau đêm không xuể bò đến chỗ bọn họ, bám vào thân thể bọn họ, bắt đầu phun độc, thậm chí trực tiếp gặm lên da thịt họ...

Tiểu Thanh thu hồi tầm mắt, cắn chặt răng, cả người run rẩy.

Thân thể Tiểu Triệt nhanh chóng biến hóa.

Quần áo trên lưng Tiểu Triệt bắt đầu căng ra, bị xé rách, mấy đốt xương từ trong cơ thể dài ra, đó là hình dạng tứ chi trung tâm của hắn... Tiếp theo, thân thể hắn cũng bắt đầu bành trướng, con dao đang găm trên lưng bị một chân trước của hắn rút ra, ném ra xa. Giọng nói trở nên khá quý dị, đáng sợ, không hề có ngữ

điệu, khàn khàn: “... Có giết chết bọn chúng... cũng không đủ... Tôi còn muốn... ăn luôn em... Tôi vẫn luôn suy nghĩ, em rất cực... sẽ có loại mùi vị như thế nào nhỉ? Có phải nếu triệt để ăn em, thì em sẽ không còn phản kháng tôi nữa hay không? Thì em sẽ không hận tôi nữa... Không rời khỏi tôi nữa hay không... Tôi... cũng không cần... phải thống khổ như bây giờ... nữa...”

Tiểu Triệt với hình dạng quái vật ngẩng đầu, đột nhiên nâng cao giọng, cả người điên cuồng, trên trán xuất hiện dấu ấn đỏ rực: “A a... Tôi hận em... Vì sao em lại làm tôi thống khổ như vậy... Tại sao em lại luôn đối xử với tôi như vậy?! Tôi hận em... Tôi hận em! Tôi muốn ăn thịt em!!!”

Thân thể vặn vẹo, khủng bố của hắn bò đến chỗ của Tiểu Thanh. Đúng, là “bò”. Hắn có tám cái chân, cơ thể khổng lồ, từ trên xuống dưới chỉ còn mỗi đầu hắn là duy trì trạng thái hình người.

Tốc độ ấy thật sự rất đáng sợ, mái tóc trắng của hắn giống như u linh đang bay bay, giữa trán cùng môi đỏ rực.

Trong mắt hắn, chỉ hiện ra ý niệm ăn tươi nuốt sống.

Tiểu Thanh giơ tay lên cho Tiểu Triệt một phát súng.

Viên đạn bay thẳng vào bụng hắn, nhưng hắn không hề dừng lại, hắn cắn một cái lên đùi Tiểu Thanh, trực tiếp kéo xuống một khối thịt nhỏ!

Đau nhức không tưởng được kéo đến, thế nhưng Tiểu Thanh không có tâm tư quan tâm đến đau đớn này.

Vừa bỏ chạy, cậu vừa nâng bàn lên quăng về phía quái vật, rồi cho hắn thêm hai phát súng nữa.

Nhưng bất luận cậu làm thế nào cũng không thể đánh bại được tên quái vật ấy.

Tên quái vật đấy, rất đáng sợ.

Va chạm của hắn làm vách tường vỡ nát hắn có thể tự chữa trị vết thương cho mình, tỷ như vết thương trên ngực, trên bụng đã không còn chảy máu như ban nãy chỉ cần hắn lần nữa găm lên bộ phận yếu ớt của cậu, chắc chắn cậu sẽ bỏ mạng.

Mà năng lực tự chữa lành vết thương của Tiểu Thanh không bì kịp hắn, hai chân Tiểu Thanh đều có thương tích, gân bên chân trái của cậu giống như sắp đứt đến nơi rồi.

Nhưng cậu vẫn cố gắng, từng chút từng chút lết tới chỗ cửa sổ sát đất.

Sau đó, cậu cảm nhận được một trận gió lạnh ủa tới.

Cậu thậm chí còn có thể cảm giác được thân thể đằng sau đang bao trùm lên người cậu.

Chếch sau gáy cậu, có thể cảm giác được răng nanh sắc bén cận kề.

Căn bản không cần quay đầu lại, Tiểu Thanh cũng có thể biết được tên quái vật đó đang bao phủ phía sau cậu...

Cổ Tiểu Thanh bởi vì căng thẳng mà đau đớn, toàn thân phát run dữ dội.

Xong...

Xong rồi...

Xong hết rồi...

Thế nhưng, thật lâu sau, hàm răng bén nhọn kia cũng không cắm vào trong cổ cậu.

Không như dự đoán, máu tươi không từ cổ cậu phun ra.

Tiểu Thanh có thể cảm nhận được quái vật đột nhiên rời khỏi cậu, sau đó, cậu nghe thấy thanh âm vật lộn, tiếng giãy dụa tương đối thống khổ cùng gào thét đau đớn, thanh âm sắc bén tựa như lấy mũi dao sượt qua trên vách tường vậy... Giống như tiếng gào thét của động vật trước khi chết.

Tiểu Thanh không rảnh quay lại nhìn xem có chuyện gì.

Cậu đột nhiên kéo rèm cửa sổ, mở cánh cửa sổ sát đất ra.

Ánh mặt trời sáng rực như một dòng sông từ bên ngoài cửa sổ tràn vào trong này. Đáng lý ánh mặt trời trong trời đông sẽ rất êm dịu, nhưng Tiểu Thanh vốn đã sắp xếp rất nhiều gương xung quanh, đến lúc then chốt, chúng nó sẽ phản xạ ánh sáng, tựa như đem hết thủy tinh hoa của ánh mặt trời tụ hội ngay giữa cửa sổ sát đất... Ánh sáng chỗ đó có màu vỏ quýt, chói mắt đến mức khiến người ta không thể mở mắt ra được, khiến người ta cả người đau nhói, đầu choáng váng nặng nề.

Thế nhưng Tiểu Thanh mới chỉ bị đồng hóa một nửa, vẫn có thể chịu được ánh sáng như vậy.

Cậu ngồi cạnh luồng sáng thờ hồn hể, cậu biết, quái vật một khi dám đến đây tập kích cậu, thì chắc chắn hẳn phải chết. Tiểu Thanh tương đối hiểu rõ, ánh mặt trời sẽ tạo ra thương tổn thể nào cho tên quái vật kia, chắc chắn huyết nhục hẳn sẽ bị hóa thành tro bụi. Nên chuyện cậu cần làm, chính là dẫn quái vật đến chỗ này... Tiếp theo, nên dùng biện pháp gì nữa đây? Nên làm thế nào nữa đây? Để hẳn công kích cậu, rồi không cần thân bị rơi vào luồng ánh sáng?... Cậu chỉ còn một viên đạn...

Từng bông hoa tuyết tung bay sau lưng cậu, mềm mại, trắng nõn, uyển chuyển nhảy múa như cánh bướm.

Khi Tiểu Thanh lần thứ hai ngẩng đầu lên, giữa tiếng nhạc thanh nhã du dương, cậu nghe được âm thanh rất nhỏ.

Trong căn phòng u ám, cậu nhìn thấy Tiểu Triệt chậm rãi, chậm rãi đi đến chỗ cậu.

Hắn đứng trong bóng tối, đã trở lại với hình dạng con người.

Hai chân trần, trên miệng, cổ, ***g ngực cùng quần áo rách rưới toàn là máu, đôi mắt lam tím sáng lập lờ giữa hắc ám, mái tóc trắng khá ngắn ngang mắt trật tự.

Mỗi một bước hắn đi, trên mặt sàn lại in lên hai vết máu.

Tay phải của hắn, cầm một con dao dính đầy máu. Đó là con dao ban nãy cậu đâm hắn từ phía sau.

Tiểu Thanh lập tức giờ súng lên, nhắm ngay đầu của hắn.

Cậu không tin Tiểu Triệt sẽ ngu ngốc đến mức đi tới chỗ có ánh nắng mặt trời đang rọi chiếu.

Cậu cũng không tin lắm, bản thân có thể thành công hạ gục được hắn.

Tiểu Triệt cầm con dao này theo để làm gì? Hắn muốn dùng con dao này để giết cậu sao??

Tiểu Thanh lại bắt đầu hoảng sợ, cậu gấp gáp thở dốc, vết thương trên đùi lại đau đớn kịch liệt.

Và rồi, trong bóng tối, cậu nghe thấy tiếng cảm thán của Tiểu Triệt, giọng nói của hắn có chút ngờ vực, có chút mê man: “Lại là một buổi sớm đầy tuyết sao.”

Tiểu Thanh nâng súng cao hơn, ngón tay cậu run rẩy.

Mà Tiểu Triệt như không nhìn thấy hành động của cậu, lại bước thêm vài bước, mãi đến tận khi đứng ngay nơi giao nhau giữa bóng tối và ánh sáng.

Thật ra, Tiểu Triệt không hề nhìn Tiểu Thanh.

Tiểu Triệt chỉ hơi nheo mắt lại, mãi mê ngóng nhìn ra cái thế giới quá mức chói mắt, quá mức nguy hiểm đối với hắn, rồi dần dần nở nụ cười, giọng nói nhẹ nhàng: “Sinh vào Tuyết Thần, chết khi Tuyết Thần, thật đẹp.”

Ở đây tác giả chơi chữ, như mình đã nói, tuyết là những bông tuyết, thần là sáng sớm tinh mơ, mà Tuyết Thần cũng là bút danh Tiểu Thanh đặt cho Tiểu Triệt. Nên mình sẽ để nguyên, và viết hoa.

Tiểu Thanh hoàn toàn không biết hắn đang nói cái gì.

Nhưng cậu đột nhiên ý thức được Tiểu Triệt sẽ làm gì đó.

Quá kỳ quái!

Cậu rõ ràng muốn Tiểu Triệt chết đi! Muốn giết chết hắn! Muốn dẫn hắn đến chỗ có ánh sáng rọi đến! Muốn nhìn thấy hắn hóa thành tro bụi! Cậu rõ ràng... Đã nghĩ đến những điều này cả ngàn lần!! Nhưng tại sao... Vào ngay lúc này, cậu lại bắt đầu sợ hãi! Cậu sợ Tiểu Triệt sẽ thật sự chủ động đến đây... Cậu sợ

sẽ phải chứng kiến cảnh tượng dưới ánh nắng mà cậu yêu thích, hấn chịu đựng thống khổ bị hỏa thiêu, dần dần tan thành tro bụi!!

Cậu không hiểu... Tại sao đã đến mức độ này rồi, cậu còn hỏi hận cơ chứ?!

Rõ ràng, cậu hận Tiểu Triệt đến vậy!

Hận hấn báo thù, hận hấn áp bức lăng nhục cậu, hận hấn tàn khốc, hận hấn ích kỉ, hận những hành động biến thái của hấn...

Rõ ràng cậu rất muốn rời khỏi hấn... Rời khỏi hấn... Muốn có được tự do...

Thế nhưng... Vẫn không nịn được nhớ đến... Những lời tên khốn kiếp này từng nói...

(Thật ra anh rất thích em của bây giờ. Em cái gì cũng không cần quan tâm, chỉ cần làm chuyện em thích là được rồi, còn những chuyện khác, anh sẽ làm thay em. Sau này lớn lên, anh nuôi em là được mà.)

...

(Tuyệt Thần? A, tên này cũng không tệ, em xem, cho dù là Tiểu Triệt, hay là Tuyệt Thần, đều viết tắt là X. C nha! Vả lại, cái tên này cũng có thể xem là một kỉ niệm... Ủm, em không biết kỉ niệm gì ấy hả? Ấy da, đồ ngốc, anh nói bút danh này kỉ niệm, chính là kỉ niệm cho một buổi sáng tuyết rơi đầy trời như này, anh bắt đầu với sự nghiệp vẽ truyện tranh đây nè! Thật thần kỳ đúng không, thời điểm hai ta sinh ra cũng là vào một buổi sớm đầy tuyết như thế này! Được, bút danh của anh sẽ là Tuyệt Thần. Sau này anh sẽ vẽ lại cuộc đời của chúng ta, chờ đến khi chúng ta già rồi, sẽ cùng nhau hồi tưởng lại chúng, có được không?)

...

(Nguyễn vọng của anh, đương nhiên là sống cùng với em!)

...

(Tiểu Triệt, không cần sợ. Em chính là anh... Anh chính là em... Anh... Anh nhất định sẽ bảo vệ em.)

...

(Tôi yêu em.)

...

(Em sợ tôi sao?)

...

(Không cần phải sợ.)

...

(Sinh nhật vui vẻ.)

...

(Tôi chỉ là, muốn được đi cùng với em thôi.)

...

...

“Không được tới đây!” Tiểu Thanh rống to lên.

Nhưng Tiểu Triệt đã chẳng màng đến. Hai hàng nước mắt liên tiếp chảy xuống từ đôi mắt xinh đẹp của hấn, hấn chăm chú ngắm nhìn cảnh đẹp bên ngoài, chậm rãi tiến bước đến một luồng sáng đang soi rọi, tựa như khi hấn còn bé vậy. Dấu sao, hấn thích tuyết mùa đông đến thế mà. Hấn tin những bông tuyết bay lượn giữa trời như này là tượng trưng cho những ngày nắng ráo trời trong không bao lâu thôi sẽ ủa đến.

Dưới luồng ánh sáng mỹ lệ, chìm nổi ẩn hiện lên màu đỏ chập trùng. Nước mắt Tiểu Triệt nháy mắt bốc hơi sạch, một đám khói màu trắng bao vây cả người hấn. Làn da phi thường hoàn mỹ của hấn cũng bắt

đầu xuất hiện những lỗ đỏ.... Nhưng trên môi Tiểu Triệt vẫn giữ ý cười, dường như hắn không hề cảm nhận được chút đau đớn nào, dường như, cái hắn đang đối mặt là sự hồi sinh sinh mệnh.

Dưới ánh mặt trời hắt thở hỗn hển, cả người lão đảo.

Súng trên tay Tiểu Thanh rơi xuống đất.

Hai tay Tiểu Triệt chống lên bả vai Tiểu Thanh, mái tóc trắng mềm mại bắt đầu biến thành bụi phấn.

Sau đó, hắn ngã gục xuống, tựa như con bướm bị kéo mất đôi cánh.

Tiểu Triệt khó khăn nhúc nhích, nhưng vẫn cố gắng đem dao đặt vào tay Tiểu Thanh, cặp mắt trống rỗng cuối cùng cũng nhắm lại.

Âm nhạc du dương trong phòng đã sắp kết thúc.

Giọng Tiểu Triệt đứt quãng như tiếng muỗi kêu làm cho Tiểu Thanh tan vỡ:

“Một... nguyện vọng... cuối cùng... Xin em... hãy ăn... tôi... đi...”

41. Chương 40

Mệnh lệnh của người đồng hóa, đối với người bị đồng hóa, là tuyệt đối.

Cả người Tiểu Thanh chấn động, tim đột nhiên nhảy lên đập mấy lần, đại não co giật, tư duy tựa hồ cũng đã đứt gãy. Từ từ, cơn đói bụng cồn cào như thác lũ dâng lên trong người cậu, rất nhanh nhấn chìm cả người Tiểu Thanh.

Bất tri bất giác, xung quanh cậu xuất hiện rất nhiều rất nhiều người, những người đó, đều là cậu!

Cậu năm 5 tuổi, năm 6 tuổi, năm 10 tuổi, năm 12 tuổi, năm 20 tuổi, năm 30 tuổi,... Giọng nói của mấy người ấy quanh quẩn bên tai cậu, không ngừng gào khóc, không ngừng rống lên, không ngừng hoan hô...

— ô ô ô anh hai bị sao vậy? Sao anh hai bất động rồi?

— Mùi vị thơm quá!

— Anh hai có phải sắp chết rồi không?

— Không cho phép ăn anh hai của tôi!

— Thắng tuyệt đối rồi! Không những không bị ăn, mà còn ăn ngược lại người đồng hóa!

— Mùi vị của anh hai thơm quá!

— Tất cả là do mày! Sao mày có thể...

— Nhưng đói quá, đói quá! Anh hai... Xin lỗi!

— Ăn hắn!

— Mày có biết mùi vị của hắn thơm ngon thế nào không! Mày có biết mày muốn được ăn hắn đến thế nào không!

— Ăn anh ta!

— Là anh ta kêu mày làm vậy, là anh ta sai!

— Ăn hắn!!

— Để anh ta hợp làm một với mày, đây là nguyện vọng của anh ta cơ mà!

— Ăn hắn!!!

— Lẽ nào đây không phải là nguyện vọng của mày sao?!

— Ăn hán!!!!

Tiểu Thanh nắm chặt con dao, nhào tới.

Da thịt của anh hai, thật mềm... Tuy đã bị đục mấy lỗ đỏ rồi... Nhưng vẫn mềm mại lắm...

A, máu của anh ấy, thật sự rất thơm... So với bất kì đồ uống nào trên đời này... Đều ngon hơn rất nhiều...

Máu từ cổ họng anh ấy phun ra ngoài... Như suối phun ấy... Đẹp ghê...

Ừng ực ừng ực ừng ực ừng ực...

Ngọt như vậy, đặc như vậy, quá tuyệt vời...

Trời ạ, đây chính là tim của anh ấy sao?

Vẫn còn đang đập kìa...

Thành thích... Thành thích... Thành thích...

Bị chọc thủng một lỗ mất rồi... Thật đáng tiếc...

Nhưng vẫn rất mềm dẻo.... Rất mềm dẻo...

Ực...

Ngon quá!

Đây là xương tay của anh ấy sao, nhìn thật đẹp mắt...

Chóp chép chóp chép....

Thịt vụn dính trên xương cũng không tệ...

Nhồm nhoàm nhồm nhoàm...

Muốn nhai nát mỗi một khúc xương, muốn liếm sạch mỗi một giọt máu...

Ực ực...

Trong khoảnh khắc nuốt chúng xuống yết hầu, cảm giác mới dễ chịu làm sao...

A... Cứ như vậy ăn hết sao? Thật không nổi...

Nhưng mà... Đói quá... Đói quá đi mất!!

Không chịu nổi...

Không nhịn được...

Đều... Ăn sạch cả đi!

Ăn sạch toàn bộ đi!

...

Ai đó?

Nhưng...

Thật kỳ quái...

Thật sự rất kỳ quái!

Rõ ràng ăn ngon như vậy mà...

Ăn ngon đến thế mà...

Nhưng tại sao...

Tại sao luôn có thứ chất lỏng kỳ lạ chảy ra từ trong mắt mình?
Quá đáng ghét, làm hại cậu không thấy rõ gì cả, không biết đã ăn đến chỗ nào rồi...
À... Loại chất lỏng này, là nước mắt sao?
Thì ra mình đang khóc sao?
Nhưng tại sao?
Tại sao lại khóc?
Tại sao lại phải khóc??
Rõ ràng... Ăn ngon đến vậy...

42. Chương 41

“Theo tin tức thu thập được, khoảng 9 giờ sáng nay, ở nhà số 23 đường Liễu Lâm đột nhiên vang lên ba phát súng, người dân xung quanh lập tức báo cho chính quyền. Sau khi cảnh sát đến, thì chứng kiến một cảnh tượng cực kì tàn nhẫn và đẫm máu. Khắp căn nhà bừa bộn, có một thi thể của chàng trai đặt tại cửa sổ sát đất, trên người chỉ còn sót lại những mảnh xương vụn, xương sọ đã biến mất, cảnh sát nghi ngờ ngôi nhà đã bị dã thú tấn công.”

Ngày 26 tháng 1:

“Nhà trên đường Liễu Lâm có khả năng đang cất giấu một trọng án! Cảnh sát trong lúc vô tình đi xuống căn phòng dưới tầng hầm, thì phát hiện bên dưới có ba tầng, như một mê cung, diện tích lên đến khoảng 400 mét!”

Ngày 30 tháng 1:

“Đây là một vụ trọng án kinh thế hãi tục! Cảnh sát cử hai chi đội lục soát dưới tầng hầm của căn nhà, đã phát hiện được 108 bộ hài cốt. Hài cốt được tìm thấy đa phần chỉ còn lại khung xương, có cái bị vùi dưới cát, có cái bị để trong ngăn tủ. Đêm nay, sẽ tiến hành giám định DNA, có thể, vụ trọng án này có liên quan đến những vụ mất tích gần đây.”

Từ đó, những tin tức liên quan đến căn nhà trên đường Liễu Lâm đều được lên tít đầu, bất kể là blog, hay Sina, báo chí, khắp nơi đều có thể nhìn thấy những tin tức liên quan đến vụ án này.

Ngày 31 tháng 1:

“Căn nhà trên đường Liễu Lâm tại sao lại cất giấu nhiều hài cốt như vậy? Động cơ cho hành động biến thái điên cuồng giết người này là gì? Theo báo cáo, cảnh sát ở lầu hai tầng hầm đã phát hiện được một phòng thí nghiệm loại lớn, trong đó có vô số tư liệu cùng tiêu bản của cuộc thí nghiệm. Mà đáp án, nằm ngay trên quyển ghi chép thí nghiệm. Người cha của Tiểu gia, tên Tiểu Lương, có một đôi sinh đôi, khó tưởng tượng nổi, ông ta thể nhưng lại lấy một trong hai đứa con ra làm thí nghiệm, thời gian thí nghiệm là 5 năm.... Thí nghiệm này tàn ác không kém gì thí nghiệm của Đức Quốc xã (!) Đứa trẻ đáng yêu này phải chịu đựng bao nhiêu đau đớn cùng dằn vặt, gien của em ấy bị hòa cùng gien của các loài động vật, cuối cùng, lại biến thành một con quái vật người không ra người, thú không ra thú! Thiên lý ở đâu?! Người cha như vậy nên bị băm thành ngàn mảnh!”

“Theo báo cáo, Tiểu gia có một đôi sinh đôi, là Tiểu Triệt và Tiểu Thanh. Thông qua điều tra, Tiểu Triệt là anh, còn Tiểu Thanh là em. Đứa trẻ bị làm thí nghiệm, là Tiểu Thanh. Cha mẹ tâng tặn lương tâm vì phòng ngừa bị nghi ngờ, bọn họ thậm chí vào năm 1999 còn tổ chức một lễ tang nhỏ, làm cho mọi người đều nghĩ đứa trẻ ấy đã chết yểu.”

“Một người nặc danh tuần tin cho phóng viên biết, ông ta từng là thám tử tư do đưa con trong Tiểu gia thuê, ông đã cung cấp một số đầu mối tương đối hữu dụng. Liên quan đến bối cảnh của Tiểu gia, căn phòng bí mật dưới tầng hầm, hữu dụng nhất, chính là người đàn ông này nói đã từng tận mắt nhìn thấy quái vật dưới tầng hầm!”

“Dựa theo bằng chứng, người bị thí nghiệm được kết hợp hoàn mỹ với gien của loài nhện đỏ, tập tính tương tự với loài nhện, hình dạng quái thai, chỉ muốn ăn thịt người!”

“Qua xác định DNA, người chết ở trước cửa sổ sát đất, là một trong hai anh em sinh đôi. Nhưng bởi vì là sinh đôi cùng trứng, nên DNA của Tiểu Thanh và Tiểu Triệt tương đồng, không thể nhận dạng được người chết đến cùng là người anh hay người em.”

Ngày mùng 3 tháng 2:

“Bản ghi chép toàn bộ quá trình thí nghiệm của Tiểu Lương, bao gồm cả làm sao để cấy gien của loài nhện vào cơ thể đứa trẻ, làm sao cải tạo đứa trẻ, cuối cùng có nhắc đến một thuật ngữ: Đồng hóa, nuốt chửng, điều đáng nói chính là, ở phần cuối của thí nghiệm, có đưa ra kết quả, gọi là ‘Thuốc giải’. Ông ta viết, chỉ cần ăn thịt “Người đồng hóa”, thì có thể giải độc, thoát khỏi nguyên rửa, trở thành người thường khỏe mạnh. Các chuyên gia hoài nghi, khả năng Tiểu Lương đã sát hại Tiểu Thanh để ăn thịt để thoát khỏi ‘Gia tộc nguyên rửa’. “

Ngày mùng 4 tháng 2:

“Đã tìm thấy thi thể của Tiểu Lương cùng Tiểu Tử Di, chết vô cùng thảm thương. Thời gian tử vong vào khoảng tháng 11 năm ngoái. Như vậy có thể suy đoán, bọn họ không phải là tác giả của bộ hài cốt trước cửa sổ sát đất kia.”

“Thật bi thảm. Tiểu gia gia tộc giống như bị nguyên rửa vậy, mỗi một đời đều kết thúc hết sức bi kịch. Bây giờ, chỉ còn sót lại gia đình này. Nếu như ngay cả con trai của họ cũng chết, như vậy gia tộc Tiểu gia sẽ biến mất khỏi cõi đời này.”

“Đôi anh em sinh đôi, chết đi một người, vậy còn một người khác. Đã đi nơi nào rồi cơ chứ? Cũng bỏ mạng rồi sao? Ngoại trừ những chuyện này ra, phần đầu của bộ hài cốt chỗ cửa sổ, đã biến đâu mất rồi?”

...

Đúng vậy.

Tiểu Thanh, đi nơi nào?

Đầu của Tiểu Triệt, biến đâu mất rồi?

=====

() Thí nghiệm của Đức Quân xã: Lấy nội tạng mà không dùng thuốc mê hay tiêm vi khuẩn gây nhiễm trùng miệng và bộ phận sinh dục là thí nghiệm mà bác sĩ Đức Quốc xã thực hiện trên những đứa trẻ sinh đôi vô tội. – Link cho bạn muốn tìm hiểu. Đây được xem là một trong những thí nghiệm tàn ác của nhân loại. Có vẻ Tiểu Yêu Tử đã lấy tư liệu từ cuộc thí nghiệm này.

43. Chương 42

Ngày 25 tháng 1, 10 giờ sáng.

Tuyết ngừng, bầu trời thanh mát.

Có một chiếc xe đậu ở dưới gara, Tiểu Thanh im lặng lái nó đi.

Gió nhẹ từ ngoài cửa sổ ùa vào, người bên cạnh ôm gối ngồi trên ghế, mái tóc trắng mềm mại nhẹ nhàng tung bay.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua từng ngõ phố lớn nhỏ, xuyên qua từng ngọn cây, loang lổ rọi lên người hắn. Trong tay hắn, đang cầm tập truyện tranh cổ tích dày nặng kia.

Miệng hắn khẽ vang lên tiếng cười nhỏ, thích ý lật đến tờ cuối cùng, giọng nói nhu hòa: “Kết cục của truyện cổ tích, có xem qua chưa?”

“Rồi.”

“Thích không?”

“...”

“Lại kể lại cho em nghe nhé?”

“...”

“... Ngồi không cũng chán, anh chịu kể lại?”

“Ừa.”

Tiểu Triệt nở nụ cười, giọng nói như nước mùa xuân chảy nhẹ nhàng khoan khoái, đọng đầy cảm giác hạnh phúc: “Tiểu Bạch Hùng không thể nào tiếp nhận nổi chuyện Tiểu Hắc Hùng đã quên mình, nó rất rất đau lòng, nó không biết phải làm thế nào thì mới có thể ở cùng Tiểu Hắc Hùng, phải làm thế nào thì mới thực hiện được nguyện vọng của mình. Rồi bỗng nhiên, nó nhanh trí nghĩ ra, nuốt chửng vào người rồi chẳng phải sẽ không tách rời sao? Mỗi khi nó ăn một sinh vật tươi sống nào đó, bất kể là sói xám lớn, hay là xà tinh, hoàng tửẾch, chớp chớp chớp chớp, nhồm nhoàm nhồm nhoàm, ừng ực ừng ực, mỗi khi nó cắn nát chúng nó trong miệng, nuốt xuống yết hầu thì, nó đều vĩnh viễn có bọn chúng trong người, vĩnh viễn ở cùng chúng nó hay sao!”

“Cho nên Tiểu Bạch Hùng bắt đầu chờ đợi, bắt đầu lên kế hoạch. Nó bỏ ra một quãng thời gian thật dài, rốt cục cũng sắp thực hiện được nguyện vọng của mình. Thế nhưng, nó hối hận rồi. Quả nhiên, nó vẫn thích nhìn thấy dáng vẻ Tiểu Hắc Hùng tươi cười, dáng vẻ Tiểu Hắc Hùng tìm hỏi quà sinh nhật cho nó, dáng vẻ Tiểu Hắc Hùng chạy trốn trong vườn hoa hồng, dáng vẻ Tiểu Hắc Hùng khỏe mạnh nghịch ngợm, dáng vẻ Tiểu Hắc Hùng nói lời yêu thương với nó hơn.”

“Tiểu Bạch Hùng biết, chính bản thân nó là thuốc giải, nên nó quyết định dùng chính nó để cứu vớt cho Tiểu Hắc Hùng. Mỗi ngày, nó cho Tiểu Hắc Hùng ăn một chút thịt của nó, Tiểu Hắc Hùng dần dần trở lại với hình dáng tràn ngập sức sống như trước, hoạt bát đáng yêu như ngày nào. Sau đó, Tiểu Hắc Hùng và Tiểu Bạch Hùng cùng nhau nghiên cứu ra loại thuốc giải mới. Tuy Tiểu Bạch Hùng vẫn sợ ánh mặt trời như cũ, nhưng ít nhất huyết nhục sẽ không bị đốt thành tro. Cuối cùng, Tiểu Bạch Hùng tha thứ cho Tiểu Hắc Hùng, Tiểu Hắc Hùng cũng tha thứ cho Tiểu Bạch Hùng, bọn nó lái một chiếc xe nhỏ, cùng nhau đi du ngoạn, ngắm cảnh, bọn nó rốt cục cũng có thể sống cùng nhau, mãi mãi cũng không tách rời, mãi mãi hạnh phúc, mãi mãi sinh sống êm đềm.”

Tiểu Triệt đóng truyện lại: “Thích không?”

“... Ừm.”

“Mà nói, chúng ta định đi đâu tiếp đây?”

“Đi tìm bạn của tôi trước.”

“À, chính là cái người, ờm, gọi là Sáo Sáo ấy hả?”

“Ừa.”

“Tìm hắn làm gì?”

“Tạm biệt.”

“Tạm biệt?”

“Bởi vì chúng ta còn phải đi du lịch mà.”

“Ôi, thật không?!”

“Ừa.”

Không lâu sau, dưới khu nhà trọ.

Thời điểm Sáo Sáo nhìn thấy Tiểu Thanh, mắt hắn trợn to lên: “Thằng quỷ này! Giờ mới chịu lộ mặt ra đó à?! Anh còn tưởng chú mày bốc hơi khỏi Trái Đất này rồi chứ? Sao lâu nay không đến trường? Sắp thi cuối kỳ rồi đó biết không?”

Tiểu Thanh ngồi trong xe, mở cửa kính lên cười: “Làm anh lo rồi.”

“Hừ, còn biết xấu hổ cơ đấy! Mà thằng quỷ này, gan cũng lớn đấy, nghênh ngang lái xe đi như vậy, bị mấy chú áo vàng bắt thì sao?”

“Không sao.”

“Chờ đã, anh ngừng thấy mùi lạ... Ày... Cổ chú bị sao đấy? Chảy máu à?! Sao ngay cả trên quần áo cũng toàn là...”

“Không có gì, thuốc màu thôi.”

“Thuốc màu?! Không giống lắm... Chú mày ra đây cho anh!”

Tiểu Thanh cúi thấp đầu xuống, mái tóc đen hơi dài che khuất mặt cậu, cậu mím mím đôi môi xanh nhạt: “Tôi tới đây là để nói lời từ biệt với anh.”

“Nói lời từ biệt??”

“Tôi muốn đi du lịch.”

“Du lịch?? Cùng ai?”

“Cùng anh hai tôi.”

“Anh trai? Ở đâu?”

Tiểu Thanh hiếm thấy nở nụ cười tươi, khoe miệng cậu cong cong: “Ngồi ngay cạnh tôi đây này. Trước đây anh ấy không hay đi ra ngoài, cho nên nhìn thấy người lạ sẽ hơi ngại. Haha, ban nãy còn nói chuyện liên tục, bây giờ lại chỉ biết trốn trong góc không nói tiếng nào, thật dễ thương.”

“Tiểu Triệt... Chú...”

“Anh hai tôi mới gọi là Tiểu Triệt, còn tôi là Tiểu Thanh.”

“Cái gì?”

“Tôi phải đi rồi. Tạm biệt.”

Nói xong, Tiểu Thanh đã khởi động xe.

Sáo Sáo ngậy người, lớn tiếng gọi: “Đừng đi chứ! Đã xảy ra chuyện gì?? Tiểu Triệt chú...”

Cửa kính xe chậm rãi đóng lại, xe chạy ra bên ngoài, Sáo Sáo đuổi theo, dùng sức gõ cửa kính: “Vậy lúc nào chú mày về???”

Nhưng Tiểu Thanh không hề trả lời.

Chiếc xe màu xanh sẫm nhanh chóng rời khỏi tầm nhìn của Sáo Sáo.

Mà sau lưng Sáo Sáo đã đổ mồ hôi lạnh.

Bởi vì, ban nãy Tiểu Triệt có nói anh trai nó đang ngồi cạnh. Tuy Sáo Sáo không biết trong xe có trang bị cái gì không, nhưng hắn nhìn thấy rất rõ, bên trong, chỉ có mỗi Tiểu Triệt, toàn thân đầy máu.

Xe băng qua từng con phố to nhỏ, chạy qua từng cây cầu, rời khỏi thành thị phồn hoa, giống như chú chim nhỏ bay lượn trên con đường vùng ngoại thành, lại vượt qua một thành phố.

Cảnh tượng như vậy, thật quen thuộc.

Khi bọn họ còn nhỏ, cũng giống như vậy.

Lúc cậu đau lòng, lúc cậu gào khóc, anh hai đều sẽ nắm lấy tay cậu, chạy trốn qua các góc ngách, băng qua đám người, chạy ra quảng trường đông đúc, lướt qua dòng suối nhỏ, xuyên qua rừng cây... Mãi đến khi, mãi đến khi có thể phóng tầm mắt nhìn mặt trời đỏ rực, hoặc là, yên tĩnh ngủ giữa bốn bề xanh lục.

Cũng không biết qua bao lâu, cuối cùng bọn họ cũng có thể tới một thế giới kỳ diệu như vậy.

Rõ ràng có một số chỗ tuyết rơi dày đặc, mà ở chỗ này, tuyết đã tan hết rồi. Từng nhành cỏ lung lay trong gió, những đóa hoa dại không biết tên bung nở. Một rừng hoa đón xuân màu vàng dập dờn theo gió, chúng nó không bằng mai vàng ngông nghênh, không bằng hoa hồng, phù dung mỹ lệ yêu kiều, nhưng mỗi khi chúng nó xuất hiện, thì người ta liền biết mùa xuân đã sắp ghé thăm.

Tiểu Thanh ôm anh trai xuống xe, cất bước trên đồng cỏ ẩm ướt.

Đóa hoa mềm mại cạnh họ liền xòe nở, tỏa ra hương thơm nhàn nhạt.

Tiểu Thanh đặt Tiểu Triệt trên cỏ, chính mình cũng nằm xuống cạnh anh.

Tới gần chạng vạng, mây trên trời đều đã nhuộm đỏ, ánh nắng hoe đỏ chiếu xuống. Thời khắc gió nhẹ thổi tới, những đóa hoa đón xuân bay lượn dập dờn, như những tiểu tinh linh ngồi trên những chiếc thuyền trôi lượn lờ.

“Chúng ta, vẫn sẽ đi du lịch chứ?” Tiểu Triệt hỏi.

“... Ừa.”

“... Tôi thấy, hay là em quay về đi, sẽ tốt hơn đó.”

“Tại sao?”

“Em biết mà, tôi đã...”

“Cứ như này đi, rất tốt rồi.”

Tiểu Triệt đột nhiên nở nụ cười, cười đến dịu dàng, giống như dáng vẻ khi Tiểu Thanh lúc nhỏ đến hỏi hân đề toán vậy: “Dầu cũng không còn, làm sao bây giờ?”

“Thì đổ thêm dầu thôi.”

“Xe hư thì sao?”

“Vậy đi bộ.”

“Nhưng tôi không thể đi được nữa rồi.”

“Tôi công anh.”

“Không có tiền, phải làm sao?”

“Tất có biện pháp?”

“Bị cảnh sát bắt được?”

“Tôi sẽ trốn.”

“Nếu như tôi, biến mất rồi –“

Tiểu Triệt còn chưa nói xong, Tiểu Thanh đã dùng ngón tay đè lên miệng anh.

Xúc cảm lạnh lẽo, cứng ngắc như tảng đá không sự sống.

Ngón tay Tiểu Thanh dần dần trượt xuống hàm dưới đẹp đẽ của anh, lướt qua gò má cứng ngắc, hõm sâu, rồi nơi hốc mắt không còn gì cùng vị trí mũi trống không của Tiểu Triệt. Hai mắt Tiểu Thanh đen kịt, cũng không biết được cậu đang suy nghĩ điều gì.

Tựa hồ như muốn đánh vỡ không gian tĩnh mịch, Tiểu Triệt đột nhiên nói: “Tôi học được rồi.”

Tiểu Thanh một bên miêu tả đường nét của anh, một bên hỏi: “Học gì?”

“Viết chữ.” Tiểu Triệt nở nụ cười, “Tôi vẫn đang luyện tập.”

Tiểu Thanh suy nghĩ một chút, nói: “Tôi biết rồi.”

Đúng, cậu biết rồi.

Tiểu Triệt luôn đem máy tính để bên người, chờ đến khi cậu ngủ, hắn sẽ lấy máy tính ra để tập viết chữ.

“Tôi cũng có thể giống như những người bạn của em, dùng máy tính để trò chuyện với em.”

“Ừa.”

“Tôi có thể giống như bạn của em, cùng em chụp ảnh.”

“Ừa.”

“Tôi yêu em.”

“... Em biết.”

“Tôi muốn đi cùng với em.”

“Em biết.”

“Tôi yêu em.”

“Em biết.”

“Anh yêu em.”

“Em biết!!”

Tiểu Triệt ngừng một lúc, nhỏ giọng hỏi: “Vậy còn em, Tiểu Thanh, em còn hận anh không?”

Tiểu Thanh nắm tay lại, nắm giữa ra.

Vào giờ phút này, vầng thái dương đã lặn xuống được hơn nửa tiếng, gió nhẹ vẫn ẩm áp.

Đến một lúc lâu sau, cậu mới lắc đầu.

Tiểu Triệt tựa hồ rất vui vẻ, lại hỏi: “Vậy em... có yêu anh không?”

Tiểu Thanh nhìn mặt trời đang dần dần khuất đi, hai mắt có chút mờ mịt: “Không biết.”

“Vậy à.”

Tiểu Triệt cũng không thương tâm, anh chỉ nằm xuống cạnh cậu.

Gió khe thổi qua tóc hai người, vỗ vỗ quần áo của bọn họ.

Anh nhẹ nắm chặt tay Tiểu Thanh, mười ngón tay giao hòa khăng khít.

Anh lại hỏi: “Vậy bây giờ, Tiểu Bạch Hùng cùng Tiểu Hắc Hùng, có phải, rốt cục cũng sống cùng nhau rồi không?”

Lần này, Tiểu Thanh không chút do dự, cậu cong khóe môi lên, nhỏ giọng nói: “Ừa, cuối cùng cũng được sống cùng nhau.”

“Quá tốt rồi!”

“Đúng vậy, quá tốt rồi!”

— The End —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-thuc>